

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה אפרת פינק

בעניין: פרקליטות מחוז מרכז

המאשימה

נגד

יפתח נוטמן

הנאשם

נוכחים:

התובע עו"ד עומר סגל רוזנברג

הנאשם בעצמו

ב"כ הנאשם עו"ד גדעון קוסטא ועו"ד שרית תורן

הכרעת דין

הכרעת הדין מותרת לפרסום למעט כל פרט מזהה על המתלוננות

מבוא

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו בחמישה אישומים עבירות של הטרדה מינית ומעשה מגונה. לפי המיוחס בכתב האישום, הנאשם ביצע את העבירות במהלך השנים 2014 – 2015 כלפי עובדות החברה העירונית לתרבות ולספורט, עת שימש כמנהל הצהרונים בעיר רחובות מטעם החברה העירונית. באותה תקופה עבדו תחת הנאשם בין 150 ל-180 עובדים, 80% מהם נשים, חלקם עובדי מנהלה וחלקם עבדו ב-26 בתי ספר, לרבות רכזות צהרונים ועובדות בצהרונים. קודם להעסקתו של הנאשם בחברה העירונית הועסק בתפקיד דומה במסגרת חברת טומשין.
- אומר כבר עתה, כי התביעה חזרה בה מהאישום השלישי שיוחס לנאשם, לאחר שהמתלוננת ג' לא התייצבה לעדות. מטעם זה, אני מזכה את הנאשם מעבירה של מעשה מגונה באדם תוך ניצול יחסי מרות בעבודה, ומעבירה של הטרדה מינית, אשר יוחסו לו באישום השלישי.
- בתקופה הרלוונטית לכתב האישום עבדו המתלוננות, א', ב', ו-ד', בחברה העירונית כמדריכות וכרכזות תחת ניהולו של הנאשם. ה' עבדה בחברה העירונית כעובדת מנהלה.
- הכרעת הדין מגלה התנהלות שיטתית של הנאשם בביצוע עבירות של הטרדות מיניות ומעשים מגונים כלפי המתלוננות. הנאשם ניצל את מעמדו הרם, באותה העת, כמנהל כל הצהרונים בעיר רחובות אל מול המתלוננות, שהן ברובן עובדות זוטרות. יתר על כן, הנאשם השתמש באופן ציני ומכוון בקשיים הכלכליים והאישיים שסבלו חלק מהמתלוננות, על מנת ליצור עמן קשר אישי וכך לביצוע העבירות, תוך ניצול מצוקתן. הנאשם ביצע את העבירות במשך תקופה בלתי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

מבוטלת כלפי מספר עובדות, אשר עבדו בצהרונים שונים ובמסגרות תעסוקה שונות. בכך פגע הנאשם בכבוד האדם של המתלוננות, באוטונומיה שלהן ואף בתעסוקתן. יתר על כן, הנאשם נהג להתנכל לחלק מהעובדות, שסירבו לפנייתו ולמעשיו. למרבה הצער, למרות שגורמים מתוך החברה העירונית נחשפו להתנהלותו של הנאשם, עד שהמתלוננות לא החלו לפעול במישור החוקי והמשפטי, נמשכה התנהלותו הפוגענית של הנאשם בלא שהופסקה על ידי הגורמים הממונים על כך. מכאן ראוי, כי הרשויות הרלוונטיות ייתנו את דעתן למחדלים שאירעו בהקשר זה.

5. מפאת ריבוי הגורמים המעורבים הרלוונטיים, ולצורך הנוחות, יוצגו בשלב זה בעלי תפקידים, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, המוזכרים לאורך פסק הדין: יוספה חליבה – מנהלת החברה העירונית לתרבות ולספורט והממונה על הנאשם (להלן – "יוספה"); שמרית אליאס – רכזת תחום צהרונים מטעם החברה העירונית וסגניתו של הנאשם (להלן – "שמרית"); מרה קנבל – אחראית הטרדות מיניות מטעם העירייה (להלן – "מרה"); איילה פרץ – רכזת הצהרון בבית ספר ויצמן (להלן – "איילה"); מלי פישר – ניהלה את הצהרונים בתקופת היעדרותו של הנאשם (להלן – "מלי"); יפית נוטמן – מנהלת בית ספר וגרושתו של הנאשם (להלן – "יפית"); נופר טולדו – אחראית על כל רכזות החוגים בצהרונים (להלן – "נופר"); אורלי שמעוני – רכזת החוגים בחברה העירונית (להלן – "אורלי"); אירית נגרין, רכזת הצהרון בבית ספר ויצמן (להלן – "אירית"); שירה ג'מיל – חברה של ה' (להלן – "שירה").

כתב האישום והמענה לו

6. כאמור, כתב האישום מייחס לנאשם חמישה אישומים, שיפורטו להלן.
 7. **באישום הראשון** – יוחסה לנאשם עבירה של הטרדה מינית, לפי סעיף 5(א) בנסיבות סעיף 3(א)(3) יחד עם סעיף 3(א)(6)(ג) לחוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח – 1998.
- לפי המיוחס באישום הראשון, בחודש נובמבר 2015 נקראה א' לפגישת בירור בנוכחות הנאשם וסגניתו, שמרית, ובעקבותיה, הועברה מבית הספר רמון לצהרון בית ספר ויצמן. כן הזהיר הנאשם את א' שהיא תחת פיקוחו ונמצאת "על הכוונת שלו". בהמשך לכך, א' בכתה וסיפרה לנאשם על קשייה הכלכליים וביקשה סיוע. הנאשם אמר ל-א', לאחר שסגניתו יצאה מהחדר, "כל מה שיש לך להגיד תגיד, אני כאן בשבילך, כל מה שאת צריכה, אל תתביישי". הנאשם ו-א' יצאו מהחדר, אולם מיד לאחר מכן, קרא הנאשם ל-א' בשנית, סגר את דלת המשרד, התיישב על קצה השולחן בסמוך ל-א' וליטף אותה בלחייה ובשיערה, תוך שאמר לה "אני רוצה שתסמכי עליי אני פה בשבילך, כל מה שיש לך להגיד לי, אני אעזור במה שאוכל". לפני ש-א' יצאה מהחדר אמר לה הנאשם: "תגיד מתי את יכולה, ניפגש לדבר על כל העניינים שלך". במהלך חודש דצמבר 2015, במועד שאינו ידוע לתביעה, הגיע הנאשם לצהרון בית ספר ויצמן, ביקש שיפתחו לו כיתה, קרא ל-א' וסגר את דלת הכיתה. הנאשם לקח את ידה ואמר לה "למה את לא

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

מחייכת...תחייכי את בחורה יפה, חבל". ביום 21.12.15 שלח הנאשם לטלפון הנייד של א' הודעת טקסט ובה שאל אם הסדירה את חובה לצהרון. לאחר ש-א' השיבה בשלילה, הזמין הנאשם את א' לפגוש אותו ביום למחרת. למחרת, הגיעה א' למשרדו של הנאשם וחזרה על בקשתה לפריסת תשלומי החוב. בהמשך לכך שאל אותה הנאשם: "נו, מתי את רוצה להיפגש?" ו-א' השיבה כי כעת הם נפגשים. הנאשם השיב "נו, את יודעת למה אני מתכוון" ובהמשך "שמעי, אני מבין שזה לא יהיה פה במשרד, אני מעדיף שניפגש אצלי בדירה". א' אמרה לנאשם כי היא הולכת והנאשם ביקש שתעדכן אותו מתי היא רוצה לפתור את הבעיות. ביום 31.1.16 א' הגישה תלונה בעיריית רחובות. לאחר מספר ימים ניגש הנאשם ל-א', שאל מדוע היא כועסת והיא השיבה כי היא מוטרדת מדברים אישיים. בתגובה אמר לה הנאשם: "את יודעת שאני יכול לפטר אותך כי את יום באה, יום לא באה". לאחר מכן, הפסיקה א' להגיע למקום עבודה, סבלה מחרדות ומצב רוח ירוד ונזקקה לטיפול נפשי.

8. **באישום השני** – יוחסה לנאשם עבירה של מעשה מגונה באדם תוך ניצול יחסי מרות בעבודה, לפי סעיף 348(ה) לחוק העונשין, התשל"ז – 1977.

לפי המיוחס באישום השני, בתחילת שנת 2015, הנאשם הגיע לצהרון בית ספר "בכור לוי", קרא ל-ב' שתגיע לכיתה אחרת, סגר את הדלת ואמר לה "רק רציתי לחבק אותך". הנאשם הצמיד את גופה של ב' לגופו, חיבק אותה בחוזקה, תוך ש-ב' הרגישה את איבר מינו צמוד לגופו. בהמשך לכך, אמר הנאשם ל-ב' "רק רציתי שתחייכי" והיא יצאה מהכיתה.

9. **באישום השלישי** – יוחסה לנאשם עבירה של מעשה מגונה באדם תוך ניצול יחסי מרות בעבודה, לפי סעיף 348(ה) לחוק העונשין, ועבירה של הטרדה מינית, לפי סעיף 5(א) (א) בנסיבות סעיף 3(א) (3) יחד עם סעיף 3(א) (6) (ג) לחוק למניעת הטרדה מינית.

לפי המיוחס באישום השלישי, החל מחודש ספטמבר 2015 ובמשך כחצי שנה החל הנאשם לנצל את מצבה של ג', אשר חוותה באותה העת הליך גירושין קשה ומורכב. במספר הזדמנויות הגיע הנאשם לצהרון בית ספר "ניצני מדע" קרא ל-ג' לבוא עמו לחדר צדדי, הצמיד את גופו לגופה, חיבק אותה עד אשר הרגישה את איבר מינו צמוד לגופה ונישק אותה על שפתיה. ג' נהגה להרחיק את הנאשם ואמרה לו שזה לא מתאים. במספר הזדמנויות נפגשו הנאשם ו-ג' במשרדי החברה. הנאשם נהג ללוות את ג' לרכבה, לחבק אותה ולנשק את שפתיה. ג' לא אמרה דבר מחשש להפסקת עבודתה. במספר הזדמנויות ביקש הנאשם לבקר בביתה של ג', אולם היא התחמקה באמתלות שונות. הנאשם הגיע לביתה של ג' בשתי הזדמנויות, ביוזמתו. בביתה, הנאשם הצמיד את גופו לגופה, חיבק אותה, נישק אותה וביקש לקיים עמה יחסי מין. ג' סירבה והנאשם עזב את המקום. במספר הזדמנויות אמר הנאשם ל-ג' כי הוא רוצה "ללקק לה" כי הוא "מת" על ישבנה ו"מת לשכב איתה". כן נהג הנאשם להריח את ג'. ג' אמרה לנאשם כי הוא אדם נשוי ומעשיו אינם יפים.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

10. **באישום הרביעי** – יוחסה לנאשם עבירה של מעשה מגונה באדם תוך ניצול יחסי מרות בעבודה, לפי סעיף 348(ה) לחוק העונשין.

לפי המיוחס באישום הרביעי, בשלהי שנת 2014 ביצע הנאשם ביקורי פתע בצהרון בית ספר ויצמן, בו עבדה ד'. באחד הביקורים, קרא הנאשם ל-ד' לחדר ואמר לה שרצה "להגיד שלום כמו שצריך". הנאשם סגר את דלת החדר, נתן ל-ד' חיבוק ונשיקה ושאל לשלומה ושלום משפחתה. במהלך נובמבר 2014 פנה הנאשם ל-ד' והציע לה לנקות כיתות ושירותים לאחר הפעילות בצהרון, בשעות 17:00 – 18:00, תמורת שכר נוסף. במספר הזדמנויות, הגיע הנאשם בשעה 17:00, התקשר ל-ד' כדי שתפתח לו את דלת הכיתה בה עבדה ושאל "איך את מסתדרת? למה את לבד? תקראי לי שאני אהיה איתך". לאחר שלושה חודשים בתפקיד הציע הנאשם לקדם את ד' לתפקיד רכות ולקשר בינה ובין גורם בתיאטרון רחובות, לצורך עבודה נוספת. במועד שאינו ידוע הזמין הנאשם את ד' לפגישה בחברה העירונית והודיע לה כי היא יכולה להוסיף 5 שעות לדיווח כאות הערכה לעבודתה. באותו היום נפגשה ד' עם גורם בתיאטרון רחובות. ד' הודתה לנאשם במטבחון החברה העירונית והוא אמר לה כי "עשה הכל בשבילה". בהמשך לכך הצמיד את גופו לגופה, חיבק אותה בחוזקה והכניס את ידיו מתחת לחולצתה של ד'. כן ניסה הנאשם להכניס את ידו למכנסיה של ד' ללא הצלחה. ד' הייתה המומה והלכה מהמקום. מספר ימים אחר מכן, עת ניקתה ד' כיתה בבית ספר ויצמן, הגיע הנאשם למקום יחד עם בנו הקטין, התקשר ל-ד' וביקש לפתוח את דלת הכיתה. לאחר מכן הלכה ד' לנקות את השירותים, הנאשם הלך אחריה, והתקרב אליה עד שנסוגה לאחור, נצמדה לקיר והנאשם נצמד בגופו אל גופה. ד' נבהלה ולא רצתה שבנו ישמע, ולפיכך אמרה לנאשם "צא, צא סיימתי". לאחר מספר ימים הגיע הנאשם לבית ספר ויצמן ורצה לחבק את ד', אולם היא התרחקה ממנו. באותו שבוע, התלונן הנאשם בפני גורמים שונים בחברה העירונית על אודות טיב עבודתה של ד'.

11. **באישום החמישי** – יוחסה לנאשם עבירה של הטרדה מינית, לפי סעיף 5(א) בנסיבות סעיף 3(א) וסעיף 3(א) לחוק למניעת הטרדה מינית.

לפי המיוחס באישום החמישי, בקיץ 2015 נכנס הנאשם למשרדה של ה', אשר שימשה כרכות פרסומים בחברה העירונית, אמר לה כי היא נראית רע וביקש כי תחבקו. ה' קמה וחיבקה את הנאשם, אולם משהרגישה כי אין מדובר בחיבוק חברי קטעה אותו ואמרה "ממשיכים לעבוד". לאחר יומיים נכנס הנאשם למשרדה של ה', סגר את הדלת ואמר לה "קומי לחיבוק". ה' סירבה, קמה ופתחה את הדלת. הנאשם אמר לה כי יעזור לה אם היא צריכה דבר מה. לאחר תקופה קצרה נכנס הנאשם שוב למשרדה של ה' וביקש כי תחבקו. ה' סירבה, ובהמשך לכך, הנאשם יצא מחדרה והתיישב על כורסא מחוץ למשרדה. לאחר תקופה נוספת, עת עמדה ה' בפינת העישון בבניין החברה המרכזית, הנאשם שוחח עמה על נושא הנוגע לעבודתה והיא השיבה "מעניין לי את התחת" בתגובה השיב הנאשם "אפרופו התחת שלך, רציתי להגיד לך שאותי הוא דווקא מאוד מעניין ואני לא מפסיק לחשוב עליו". ה' השיבה שלא יסתכל עליה ושלא יפנה אליה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

יותר. כעבור חודשיים, ניגש הנאשם ל-ה', עת שהתה במטבחון החברה העירונית ואמר לה "אני מחכה שתגידי לי מתי להדליק את הנרות, אני מזמין אותך לארוחת ערב, אני את והנרות" ה' לא השיבה לנאשם ויצאה בכעס. בהמשך, במספר הזדמנויות אמר הנאשם ל-ה' "אני עוד מחכה". במועד אחר עת עמדה ה' במטבחון החברה העירונית ושוחחה בטלפון עם חברתה ואמרה לה "זה בדיוק מה שאני צריכה". בהמשך לכך, הגיע הנאשם מאחוריה ואמר לה "זה בדיוק מה שאת צריכה" וסימן לה עם ידו תנועה מגונה שמשמעה לקיים יחסי מין. במספר הזדמנויות, עת הלכה ה' לשירותים אמר לה הנאשם "לבוא איתך?".

12. הנאשם כפר במיוחס לו בכתב האישום. במסגרת כפירתו העלה הנאשם טענה להגנה מן הצדק. לטענתו, החקירה, אשר הבשילה לכתב אישום, היא תוצאה של קנוניה שנרקמה ותוכננה על ידי ה', על רקע מחלוקת בעניין שכרה. עוד נטען בהקשר זה, כי א' קיימה שיחות עם ה', עוד לפני הגשת תלונתה והשתיים תכננו לגייס מתלוננות נוספות ותיאמו את עיתוי הגשת התלונות. לטענתו, ה' גם קיבלה יעוץ פרטי ממפקד תחנת המשטרה רחובות, דאז, אשר הנחה אותה כיצד לפעול. עוד טען, כי מפקד תחנת המשטרה ברחובות, דאז, נגוע בניגוד עניינים הואיל וגרושתו עבדה בחברה העירונית. מכאן טען, כי חקירתו נוהלה באופן מגמתי ובלתי הוגן. לאחר שהדבר התברר אף הועברה החקירה ליחידת הונאה מרכז ביבנה, אולם ביחידה זו בוצעה אך פעולת חקירה אחת ובהמשך בוצעו פעולות חקירה נוספות על ידי תחנת משטרת רחובות. מכאן טען, כי שיתוף הפעולה של מפקד תחנת משטרת רחובות דאז, הסיוע שלו לקנוניה ואופן ניהול החקירה, עומדים בסתירה מהותית לעקרונות הצדק וההגינות המשפטית. מכאן עתר לביטול כתב האישום.

13. נקבע, כי הטענה להגנה מן הצדק תידון בהכרעת הדין, לאחר שמיעת ראיות.

טענות הצדדים

14. בסיכומיו טען בא כוח התביעה, כי עלה בידי התביעה להוכיח את מכלול עובדות כתב האישום, למעט האישום השלישי, וזאת משום שהמתלוננת באישום זה לא התייצבה לעדות. לטענתו, יש בעדויותיהן של ארבע המתלוננות כדי לבסס את האישומים הראשון, השני, הרביעי והחמישי, וזאת לצד עדויות מחזקות, לרבות עדויותיהן של המתלוננות עצמן המחזקות זו את זו.

15. עוד טען, כי עלה בידי התביעה להוכיח את יסודות האישום הראשון: א' מסרה עדות מפורטת, רצופה, ברורה ומהימנה. יתר על כן, חיזוק לעדות זו ניתן למצוא, לטענתו, בעדותה של איילה, לה סיפרה א' על המיוחס לנאשם וכן על מצבה הנפשי לאחר האירוע. מצבה הנפשי של א' גם הוא מהווה, לטענתו, חיזוק לעדותה. לטענתו, הואיל והנאשם היה מנהלה של א', הרי שהצעותיו החוזרות ונשנות מהווה ניצול מרות ביחסי עבודה.

16. לטענת בא כוח התביעה גם עלה בידי התביעה להוכיח את יסודות האישום השני: ב' מסרה עדות מפורטת ומהימנה. ב' גם מסרה כי הנאשם לא חיבק אותה באופן חברי אלא באופן מיני, נצמד

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

אליה והיא אף הרגישה את איבר מינו. עוד הדגיש, כי עדות זו מפריכה את טענות הקנונייה, שהרי ב' לא יזמה את התלונה והכחישה תחילה את המיוחס. חיזוק לעדותה של ב' ניתן למצוא בעדותה של אורלי, על היחס המועדף שנתן הנאשם ל-ב' ועל ניסיונותיה להרחיקו ולהדפו. גם בעדותה של יוספה יש חיזוק לעדותה של ב', אשר התוודתה כי הנאשם פגע בה מינית וכי היא חוששת לעבודתה. מכאן, כי מטרת מעשיו של הנאשם היתה גירוי מיני והמעשה עולה לכדי מעשה מגונה תוך ניצול מרות.

17. עוד טען בא כוח התביעה, כי גם עלה בידי התביעה להוכיח את יסודות האישום הרביעי: לטענתו, ד' מסרה עדות מפורטת, ברורה, רצופה ומהימנה בדבר מעשיו של הנאשם. גם לעדות זו יש, לטענתו, חיזוק בגרסתה של אירית, אשר בפניה תיארה ד' את המעשה בפגישה בה נכח הנאשם, והלה אף התנצל על מעשיו. לטענתו, גם מעשים אלו עולים לכדי מעשה מגונה.

18. לטענתו, גם עלה בידי התביעה להוכיח את יסודות האישום החמישי: ה' מסרה עדות מפורטת, הגיונית ומהימנה בדבר מעשיו של הנאשם. חיזוקים לעדותה ניתן למצוא בעדותן של איילה ויוספה, אשר להן סיפרה ה' על המעשים. לטענתו, צבר האירועים, החזרתיות ואופי הדברים, לרבות הערותיה של ה' לנאשם כי יחדול ממעשיו, מקימים את יסודות העבירות.

19. בא כוח התביעה הוסיף, כי עדויות המתלוננות גם מחזקות זו את זו.

20. עוד הוסיף וטען בא כוח התביעה, כי לא נמצא בסיס לתיזה של הנאשם בדבר קנונייה או עלילה. לטענתו, הנאשם מסר מספר תיזות בדבר קנונייה, לכל אחת מהתיזות שותפים שונים ומניעים שונים. יתר על כן, לא נמצאו ראיות כלשהן לקנונייה. א' לא ניגשה למשטרה מיד, ב' כלל לא יזמה תלונה והכחישה המעשה, ל-ד' לא היה קשר למתלוננות אחרות וגם ה' לא התלוננה מיד. גם לא נמצא בשיחותיה של א' תכנון אלא רק התמודדות לגיטימית עם הפגיעה על ידי מנהל בכיר. כך גם יש להשקיף על הקשר בין חלק מהמתלוננות, אשר אינו אלא שותפות גורל והתייעצות של נפגעות עבירה. גם לא נמצאו, לטענתו, בעדויות ההגנה כל תימוכין ממשיים לתיזה של הנאשם.

21. באי כוח הנאשם טענו בסיכומיהם, לעומת זאת, כי ביסוד התלונות נגד הנאשם קנונייה שיזמו שמואל טומשין ו-ה'. לטענתם, הנאשם העלה טענתו בדבר קנונייה בפני המשטרה, אולם הטענה כלל לא נבדקה ומכאן שקמה לו טענה להגנה מן הצדק. עוד טענו, כי ביום 15.6.20 נעצר טומשין בחשד לפעילות מתוחכמת ומסועפת של מתן שוחד לגורמים ברשויות מקומיות, לצורך קידום עסקי המכללות, בתי הספר, צהרונים וקייטנות. לטענתם, חקירה זו נגד טומשין מלמדת על סבירות טענתו של הנאשם בדבר קנונייה.

22. עוד טענו באי כוח הנאשם, כי נפל זיהום בחקירה, באופן שמקים לפחות ספק סביר לגבי אמיתות התלונות. לטענתם, הגרסאות שנמסרו בהודעות למשטרה, נרקמו, עוצבו וגובשו במשך זמן רב ובשיחות רבות, לפני הגשת התלונה הראשונה למשטרה ולפני שהתחילה החקירה. לטענתם, התיאום בין הגרסאות התבצע, בין היתר, במסגרת קבוצת ווטסאפ, בה חברו ה' ומתלוננות

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- נוספות. עוד טענו, כי גם אם לא היה תיאום גרסאות מכוון, הרי שדי בשיתוף של עמדות וחוויות כדי ללמד על השפעה הדדית. כן ציינו, כי גם שיחות טלפון שהוקלטו בין א' ו-ה' מלמדים על תכנון אסטרטגי של התלונות, תוך דיון בטענות הגנה שעשויות לעלות.
23. לטענתם, נפל פגם חמור באי תפיסת חומר מהטלפון הנייד של א', אשר העידה כי היתה במכשיר הטלפון שלה אפליקציה להקלטת שיחות. לטענתם, הועברו למשטרה אך שלוש שיחות שהוקלטו בין א' ובין ה', אולם לא ניתן לדעת כמה שיחות נערכו ביניהן וגם לא היה תיעוד של קבלת השיחות בזמן אמת או כיצד המשטרה החליטה אילו שיחות לצרף לתיק החקירה. גם היתה שיחה בין א' ובין הנאשם, אשר הוקלטה, אולם לא צורפה לתיק החקירה. יתר על כן, השיחות לא תומללו על ידי המשטרה.
24. עוד טענו, כי נפלו מחדלי חקירה נוספים בתיק, בכך שהחקירה נוהלה באופן לקוי, בניגוד עניינים ובהעדר תיעוד. לטענתם, רס"ר דנית דמארי ניהלה אמנם את החקירה הפורמאלית, אולם במקביל התנהל ערוץ חקירה בלתי פורמאלי, ללא תיעוד במעורבות סגן ניצב ברמן, מפקד תחנת המשטרה ברחובות, באותה תקופה, המצוי בניגוד עניינים. לטענתם, הואיל וגרושתו של ברמן עבדה בחברה העירונית ובשל קשרי העבודה ההדוקים בין החברה העירונית ובין המשטרה, הוצאה החקירה מתחנת המשטרה ברחובות והועברה לחקירות הונאה מרכז ביבנה. אולם, אין כל מזכר על אודות העברת החקירה או ביצוע פעולות בחקירות הונאה – מרכז. לטענתם, לאחר שהפרקליטות ביקשה השלמות חקירה, התיק חזר לתחנת המשטרה ברחובות ללא תיעוד.
25. אשר לאישום הראשון הוסיפו וטענו באי כוח הנאשם, כי העובדות המפורטות באישום הראשון אינן מהוות עבירה. לטענתם, כתב האישום אינו מפרט הצעה כלשהי בעלת אופי מיני ובוודאי לא הצעות חוזרות ואין להתייחס להצעה להיפגש בדירה או בבית קפה כאל הצעה בעלת אופי מיני. מסיכומיהם עולה, כי א' רקמה תלונה יחד עם ה' על מנת למנוע את פטוריה והיא קיבלה הנחיות מ-ה' כיצד לפעול בהקשר זה. עוד טענו, ששכל ש-א' סבלה נפשית, הרי שהדבר נובע מגירושה. לטענתם, ניתן ללמוד על מהימנותה של א' (כך במקור – א.פ.) מתוך ההשוואה בין השיחות שבין א' ויוספה, בהן היא נשמעת כאישה מדוכאת וחסרת ביטחון, ובין השיחות בין א' ובין ה', שם היא נשמעת כאישה אסרטיבית שמתכננת את צעדיה בדקדקנות.
26. גם באישום השני טענו באי כוח הנאשם, כי אי הנחות של ב' בחיבוק הנאשם אינה אלא תחושה סובייקטיבית, שלא ניתן לבסס עליה כוונה מינית. לטענתם, ב' אף העידה שהיא נוהגת להתחבק עם גברים שיש לה יחסי ידידות עמם וכי לא ראתה בחיבוק דבר נורא.
27. גם ביחס לאישום הרביעי טענו באי כוח הנאשם, כי לפי עדותה של ד', חיבוק ונשיקה בינה לבין הנאשם היו דבר שגרתי. לטענתם, על רקע היחסים החמים בין ד' והנאשם סביר להניח, כי ד' שגתה בפירוש שנתנה לאירוע, והראיה, כי בחרה לחזור לאותו מקום עבודה, בניהולו של הנאשם.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

28. ביחס לאישום החמישי טענו באי כוח הנאשם, כי הנאשם לא היה ממונה על ה' והיא לא היתה כפופה לו. לטענתם, ה' היא אישה חזקה, אסרטיבית ושונה מהפרופיל שלטענת התביעה הטריד הנאשם. לטענתם, יש לאמץ את גרסתה של יוספה בנוגע להתנהלות בין ה' והנאשם. עוד ציינו, כי ה' עומדת בראש הקנוניה, כי היה לה קשר ישיר עם מפקד תחנת רחובות, סגן ניצב ברמן. לטענתם, לאחר שהנאשם פוטר מהחברה העירונית ה' אף הועסקה בחברת טומשין. עוד טענו, כי בתה של ה' גם עבדה בצהרונים, אולם לא הגישה כל תלונה נגד הנאשם ולכך אין כל הסבר.

דיון והכרעה

הדיון המשפטי

הטרדה מינית - המסגרת הנורמטיבית

29. לפי סעיף 5 (א) לחוק למניעת הטרדה מינית:

"(א) המטריד מינית אדם כאמור בסעיף 3(א)(3), (4), (5) ו-6, דינו – מאסר שנתיים; המטריד מינית אדם כאמור בסעיף 3(א)(5), דינו כדין הפוגע במזיד בפרטיות זולתו כאמור בסעיף 5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981."

30. הטרדה מינית היא מעשה בעל אופי מיני המופנה לזולת בעל כורחו או המבזה ומשפיל אותו. במקד מעשה ההטרדה עומדת ההתייחסות לזולת כאל אובייקט מיני וכמושא לניצול מיני. ההטרדה המינית פוגעת בכבוד האדם ומבזה אותו, היא פוגעת באוטונומיה של הפרט, במעמדו החברתי ובזכותו לשוויון (עש"מ 2192/06 רחמני נ' נציבות שירות המדינה, בפסקה 7 (5.4.07)).

31. להטרדה מינית פנים רבות ומגוונות, והיא עשויה להתבטא בדרך של התנהגות, בביטויים, בהצעות ובאמירות חוזרות המופנות כלפי אדם ומתמקדות במיניותו (רחמני, לעיל, בפסקה 8). ההחלטה אם התנהגות מסויימת באה בגדר הטרדה מינית תיבחן על רקע מכלול הנסיבות (עש"מ 6737/02 מדינת ישראל נ' זקן, פ"ד נז(2) 312, 323 (2003)).

32. הטרדה מינית עשויה להתבטא, בקצה אחד של התופעה, בדיבורים בלבד. לעיתים, הדיבורים יישאו אופי של חיזור ומחמאות. לעיתים הדיבורים יישאו אופי של בקשות או הצעות על רקע מיני, והם עשויים להתדרדר ללחץ ואיומים בפיטורין מהעבודה. הטרדה מינית עשויה גם להתבטא, בקצה השני של התופעה, בפגיעה גופנית. לעיתים, הפגיעה תישא אופי של מגעים מקריים כביכול או של ליטוף, ולעיתים תגיע למעשה מגונה ואף אונס. לעיתים קרובות הטרדה מינית נובעת מתוך יחסי מרות או תלות, אולם הטרדה מינית אפשרית גם בין עובדים המצויים באותו מעמד במקום העבודה (עש"מ 6713/96 מדינת ישראל נ' בן אשר, פ"ד נב(1) 650, 662 - 663 (1998)).

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

33. ההתנהגות תיבחן במבחן אובייקטיבי, משמע, האם בעיני האדם הסביר יש בהתנהגות השנויה במחלוקת משום הטרדה מינית שיש בה פגיעה ממשית (**בן אשר**, לעיל, בעמ' 686; ע"פ 6001/12 **פלוני נ' מדינת ישראל**, בפסקה 5 (12.5.13)).
34. סעיף 3(א) לחוק למניעת הטרדה מינית מגדיר שורה של התנהגויות בעלות אופי מיני, שיש בהן משום הטרדה מינית.
35. בין היתר קובע סעיף 3(א)(3) לחוק למניעת הטרדה מינית, כי יראו כהטרדה מינית:
- "הצעות חוזרות בעלות אופי מיני, המופנות לאדם אשר הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות האמורות";
36. בהצעות חוזרות ונשנות בעלות אופי מיני המופנות לאדם שאינו מעוניין בהצעות יש כדי לכפות את רצונו על אדם על אחר ולפגוע בכבודו של אדם ובאוטונומיה שלו (עש"מ 4790/04 **מדינת ישראל נ' בן חיים**, פ"ד ס(1) 257, 265 (2005)).
37. לפי סעיף 3(א)(4) יראו כהטרדה מינית:
- " התייחסויות חוזרות המופנות אל אדם, המתמקדות במיניותו, כאשר אותו אדם הראה למטריד כי אינו מעוניין בהתייחסויות האמורות".
38. סעיף 3(א)(6) ממשיך וקובע, שככל שהמטריד הציע הצעות חוזרות בעלות אופי מיני לעובד במסגרת יחסי עבודה, תוך ניצול מרות ביחסי עבודה, יראו בכך הטרדה מינית, גם אם המוטריד לא הראה למטריד כי אינו מעוניין בהצעות או בהתייחסויות.
39. הטרדה מינית על ידי בעל סמכות כלפי מי שנתון לסמכותו היא סוג חמור של הטרדה מינית. בהטרדה מינית מעמדה של מרות או השפעה, מעבר לפסול שבמעשה, יש גם למעשה ניצול לרעה של תפקיד או מעמד (**בן אשר**, לעיל, בעמ' 687).
- מעשה מגונה - המסגרת הנורמטיבית
40. לפי סעיף 348(ה) לחוק העונשין:
- "העושה מעשה מגונה באדם שמלאו לו שמונה עשרה שנים, תוך ניצול מרות ביחסי עבודה או בשירות, דינו – מאסר שנתיים".
41. סעיף 348(ו) מגדיר מעשה מגונה, כך:
- "בסימן זה, "מעשה מגונה" – מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים."
42. ההגדרה של מעשה מגונה בסעיף 348(ו) לחוק העונשין כוללת רכיב התנהגותי רחב ביותר בהיקפו והשאלה אם אכן בוצע מעשה מגונה תלויה בעיקר במטרה או בכוונה הסובייקטיבית שנלוותה למעשה (ע"פ (ת"א) 23260-01-19 **מדינת ישראל נ' שחם**, בעמ' 88 (23.9.19)).

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

43. לפי הפסיקה, בעבירה לפי סעיף 348(ה) יש להוכיח שתי דרישות: אחת, קיומה של מרות. השנייה, ניצולה של המרות. יודגש, כי לפי סעיף זה אין דרישה לאי הסכמה מצד הקורבן במסגרת יסודות העבירה, וזאת בשל יחסי הכפיפות והמרות (ע"פ 9256/04 נוי נ' **מדינת ישראל**, פ"ד (2) 172, 183 - 184 (2005)).

44. רכיב המרות כולל בחובו גם השפעה וסמכות עקיפה. רכיב הניצול או השימוש לרעה בא לידי ביטוי בכך שהממונה משתמש לרעה בסמכותו או בכוחו להשפיע על מעמדו או על עתידי של הכפוף למרותו, כדי לכפות את רצונו עליו. העובדה שהכפוף לא הביע התנגדותו למעשים המינייים שהממונה ביצע בו אין בה כדי לסייע להגנתו של הנאשם (**בן חיים**, לעיל, בעמ' 267 – 268). השאלה אם הממונה עשה שימוש בסמכותו תיבחן על רקע מכלול הנסיבות. ככל שפערי הכוח והפרשי הגילאים גדולים יותר; ככל שלממונה השפעה ניכרת יותר על מעמדו או עתידו של העובד; ככל שהיוזמה לביצוע המעשים המינייים נתונה לסמכותו של הממונה, כך עשויה להתבקש המסקנה כי המעשים המינייים היו בגדר ניצול הסמכות (**שם**, בעמ' 270).

45. ניצול מרות יכול להתבטא בצורות שונות ומשמעותו השגת הסכמתו של הכפוף לביצוע מעשים שלא לפי רצונו אלא עקב שימוש לרעה ביחס המרות (רע"פ 913/14 **מוצאפי נ' מדינת ישראל** (6.4.14); תפ"ח (י-ם) 14847-07-15 **מדינת ישראל נ' ורון** (24.4.17); ת"פ (ת"א) 28768-07-15 **מדינת ישראל נ' יוסף** (5.12.16); עש"מ 4790/04 **מדינת ישראל נ' בן חיים**, פ"ד (1) 257, 268 (2005)).

46. על מנת להוכיח קיומו של מעשה מגונה נדרשים מספר יסודות: ראשית, הוכחה כי בוצע מעשה מגונה. ההגדרה בחוק העונשין היא הגדרה רחבה. אופיו המגונה של המעשה נובע מהמטרה הנלווית לו, לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיני. בנסיבות מסוימות גם מעשה הנראה תמים יקיים את היסוד ההתנהגותי בהגדרה, אם ההקשר בו בוצע ומכלול נסיבות הענין שוללים את אופיו התמים ופוגעים בערך המוגן, והכל על רקע טיבו של המעשה, ההקשר ומכלול נסיבות הענין (**זקן**, לעיל, בעמ' 326 – 327). יסוד נוסף עניינו בחוסר ההסכמה לעשיית המעשה, שיכול לבוא לידי ביטוי במילים או בהתנהגות. בנסיבות מסוימות די בהתנהגות פאסיבית כדי ללמד על היעדר הסכמה (**שם**, בעמ' 331).

47. מכאן, שגם חיבוקים ונשיקות של עובדים או עובדות על ידי בעל מרות יכול ויגבשו את היסודות הנדרשים לעבירה של מעשה מגונה, גם אם העובד לא הביע התנגדותו.

האישום הראשון

האישום הראשון – התשתית העובדתית

48. האישום הראשון מבוסס בעיקרו על עדותה של עדת תביעה 1 המכונה **א'** וכן על עדותה של איילה המהווה חיזוק ממשי לעדות זו. לעדותה של **א'** יש חיזוקים נוספים בעדותה של יוספה ובעדותה של אורלי, והכל כפי שיפורט להלן.

49. תחילה לגרסתה של **א'**.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

50. בעדותה מסרה א', כי בשנת 2015 החלה לעבוד בחברה עירונית כמדריכה בצהרונים, שם גם הכירה את איילה, מנהלת הצהרון. לדבריה, בתחילה "הכל היה בסדר", אולם בתחילת השנה השנייה, ילד ברח מהצהרון והאשימו אותה. בהמשך לכך הובאה לשימוע בפני הנאשם ובפני שמרית, מנהלת הצהרונים. כן ציינה, כי במהלך השימוע החלה לבכות ושאלה מדוע מאשימים רק אותה. בסיום השימוע נאמר לה כי היא תעבור לבית ספר ויצמן והנאשם הוסיף, כי "שם עליה עין". באותה העת, אמרה א' לשמרית כי בשל פיגור בתשלום המזונות על ידי הגרוש שלה, יש לה חוב בגין השתתפות בנה בצהרון, והנאשם אמר כי יסדרו את החוב. בהמשך, שמרית יצאה, והנאשם אמר לה כי תרגיש בנוח להתקשר אליו (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 30 – 31). לאחר ריענון זיכרונה של א' מתוך הודעתה הוסיפה, כי בזמן השימוע ביקשה, כי ימצאו לה עבודה כסייעת בבוקר ואף יעלו את שכרה, והנאשם אמר כי יבדוק זאת (**שם**, בעמ' 35). בהמשך לשימוע, החל הנאשם להגיע באופן יומיומי לבית הספר ואף שלח לה הודעות תכופות ושאל לשלומה. הנאשם גם הציע לה להיפגש בבתי קפה וכל הזמן אמר "אני כאן בשבילך". בשלב זה חשה כי מדובר ב"מעבר" למה שצריך להיות. כאשר נעדרה מבית הספר, הנאשם לא הגיע לבית הספר אלא שלח לה הודעות (**שם**, בעמ' 31 – 32).
51. כן הוסיפה א', כי באחד הימים, שלח לה הנאשם הודעה ושאל אם הסדירה את חובה לצהרון, וכשהשיבה בשלילה, הנאשם ביקש כי תבוא אליו למשרד בחברה העירונית. לדבריה, הגיעה למשרדו של הנאשם שעה לפני העבודה, והנאשם סגר את הדלת, התיישב על שולחן, החל ללטף את ידה ואמר לה "תרגישי בנוח", "האם את צריכה משהו". בשלב זה "קפאה" במקומה. לאחר מכן הנאשם התיישב על הכיסא, שם ידיו מאחורי ראשו, ושאל "מה עם החוב?". כן הוסיפה, כי במהלך כל הזמן הזה היתה "קפואה", היתה "בשוק" והתקשתה לענות. הנאשם אמר "אני יכול להסדיר לך את החוב" "תבואי אליי לדירה". בשלב זה שאלה "למה אתה מתכוון" והנאשם אמר "את יודעת, את מספיק ילדה גדולה לדעת למה אני מתכוון", "תחשבי על זה ותגידי לי מתי נוכל להיפגש". בשלב זה אמרה לו שהיא חייבת ללכת, כי המשמרת מתחילה, יצאה בריצה לרכב, ובכתה כל הדרך, עד שכמעט גרמה לתאונה. בשלב זה התקשרה לאיילה, שביקשה כי תגיע אליה לבית הספר. איילה יצאה מהמשמרת והיא סיפרה לה על מה שאירע וביקשה כי לא תספר לאיש. באותו יום לא תפקדה בעבודה והיתה במצוקה ובהיסטריה (**שם**, בעמ' 32).
52. לדבריה, לאחר האירוע הנזכר, הנאשם המשיך להגיע באופן תכוף לבית הספר, לקרוא לה, ובכל פעם "רעדה בתוך תוכה", פחדה, וניסתה להעסיק את עצמה. כן ציינה, כי בכל פעם "הייתה בוכה" ואיילה הרגיעה אותה (**שם**, בעמ' 33). באחד הימים, הנאשם הגיע ושאל אם יש כיתה פנויה, איילה פתחה את אחת הכיתות, והנאשם נכנס עם א' לכיתה, ליטף לה את השיער, אמר שהיא בחורה יפה וחבל שהיא לא מחייכת. כן שאל לשלומה ולשלום אביה. א' הוסיפה, כי חששה שהנאשם יפטר אותה (**שם**, בעמ' 33).

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- לאחר ריענון זיכרונה הוסיפה, כי בעת שהנאשם ליטף לה את היד ואת הלחי, הנאשם אמר לה כי "תסמוך עליו", וכי הוא "שם בשבילה", הזכיר לה כי יש לה חוב וכי יש כמה דרכים לסדר את החוב. בשלב זה א' החלה לחשוש מפני הנאשם (שם, בעמ' 35).
53. כן מסרה א', כי לאחר זמן מה, איילה אמרה לה כי סיפרה ל-ה' את הסיפור, משום שהיא גם עברה משהו דומה. בהמשך, ה' התקשרה אליה וסיפרה לה את הסיפור שלה. ה' ואיילה אמרו לה שהיא חייבת לפנות ליוספה, מנהלת החברה העירונית. לאחר מכן, יוספה התקשרה אליה, הציעה לה להיפגש, לפנות למשטרה או לאחראית על הטרדות מיניות בערייה. בהמשך לכך, נפגשה עם יוספה ועם האחראית על הטרדות מיניות, מרה. בשלב זה ביקשה כי שמה לא ייחשף וסיפרה את כל מה שאירע. לאחר מספר ימים, הבינה כי הנאשם יודע שהתלוננה ואף שוחח עם איילה. בשלב זה, הנאשם הגיע באופן יומיומי לבית הספר, החל להתנהג בתוקפנות, ומכאן הבינה ש"עבדו עליה" וסיפרו לנאשם על תלונתה. לפיכך, החליטה לפנות למשטרה ולהתלונן (שם, בעמ' 34 - 35).
54. לטענת א', בשל כל ההתנהלות, ביקשה לעזוב את מקום העבודה, חיפשה עבודה נוספת, אולם לבסוף החליטה לקחת פסק זמן וחדלה לעבוד (שם, בעמ' 36). כן ציינה, כי "הנאשם עבר את הגבול" בהצעותיו לעובדת שהיא אישה נשואה עם ילדים. הנאשם נהג כלפיה בזלזול וחוסר כבוד כאילו הייתה חפץ שניתן להציע לה הצעות מגוונות ולגעת בה. עוד ציינה, כי האירועים השפיעו עליה בצורה מאוד קשה והיא התקשתה לפנות לראיונות עבודה ואף התקשתה למצוא עבודה בשעות מתאימות. לדבריה, גם לא רשמו את ילדיה לצהרונים ברחובות ולקייטנה, ייתכן שבשל החוב שלה. מכאן גם כי פנתה לרופאת משפחה וקיבלה תרופות הרגעה צמחיות (שם, בעמ' 37 - 38). כן הוסיפה א', שלאחר הגשת התלונה, החלה להקליט שיחות והגישה אותן למשטרה. החוקר בחר שיחות מתוך ההקלטות שלעמדתו היו רלוונטיות (שם, בעמ' 36 ; ת/11 - ת/13).
55. מצאתי, כי גרסתה של א' היא גרסה מהימנה, עקבית, הגיונית וקוהרנטית ביחס לעיקרי תלונתה, וככל שנפלו אי דיוקים בגרסתה של א', הרי שנפלו בעניינים שוליים ובלתי מהותיים. א' תיארה פעמים רבות את האירועים עצמם בדיוק רב תוך הדגשת הפרטים השונים, ההקשר ונסיבות האירועים. על מהימנותה של א' ניתן ללמוד מאי נטייתה להגזמה. א' הדגישה כי הנאשם לא היה אלים כלפיה וכי לא ביצע כלפיה מעשים נוספים מלבד שני האירועים שתיארה (שם, בעמ' 49). התרשמתי גם ש-א' אישה פשוטה ובלתי מניפולטיבית, הנעדרת תכום של ממש, כפי שבא לידי ביטוי, בין היתר, בהיעדר הבנה של שאלות שונות שנשאלה (ראו, למשל, שם, בעמ' 53 - 54). לא זו אף זו, א' נמנעה במשך תקופה ממושכת להגיש תלונה למשטרה והיא פנתה בסופו של דבר למשטרה, רק לאחר שהבינה כי הנאשם מודע לטענותיה וכי החל להתנכל לה בעקבות זאת. א' העלתה טענותיה ביחס להתנהגותו של הנאשם, תחילה בפני איילה, ולאחר מכן גם בפני יוספה ומרה, ועל כך ארחיב עוד להלן.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

56. באי כוח הנאשמים העלו בחקירתם הנגדית של א' ובסיכומיהם תמיהות רבות ביחס לגרסתה של א' ואתייחס אליהן כסדרן, תוך שאפרט מדוע אין בטענות כדי לפגוע במהימנותה של א'.
57. כך למשל, נטען, כי א' מסרה בהודעתה שהדלת היתה פתוחה ואילו בעימות ובעדותה מסרה, כי הדלת היתה סגורה. כן נטען, כי איילה היא שהובילה את א' למסור שהדלת היתה סגורה ומכאן השינוי בעמדתה.
- דא עקא, כי עיון מדוקדק בפרטים מגלה, כי לא היתה כל סתירה בדיווח של א' בשאלה אם הדלת היתה פתוחה או סגורה. בעוד ש-א' התייחסה בהודעתה במשטרה לשאלה אם הדלת היתה פתוחה או סגורה בעת הכניסה לכיתה (נ/19, שורה 23), בעדותה התייחסה למצב הדלת בעת שהנאשם ביצע את המעשים, לאחר שנכנסו לכיתה. בעדותה הדגישה מספר פעמים כי הדלת היתה סגורה, וכן הבהירה שבעת שנכנסו לכיתה הדלת היתה פתוחה (שס, בעמ' 62 - 65). למעשה, גם איילה שהיתה במקום העידה, כי הדלת היתה סגורה, כפי שיפורט עוד להלן. לא ניתן להימנע מלהעיר, כי גם אם נפל אי דיוק בתיאור על אודות מצב דלת הכיתה, הרי שמדובר בעניין שולי יחסית שאין לו רלוונטיות של ממש ביחס לעיקרי התלונה.
58. עוד נטען, כי א' מסרה בעימות שאינה יודעת מי זו ה' למרות שידעה במי מדובר. גם כאן עיון מדוקדק בעימות מלמד, כי א' אמנם הכחישה תחילה את היכרותה עם ה' אולם בהמשך אותו עימות אישרה כי היא מכירה אותה ואף מסרה פרטים על אודות ה' מיוזמתה (ת/6, בעמ' 5 - 6). א' הסבירה בעדותה, כי בשלב הראשון בעימות הכחישה את ההיכרות בשל היותה נסערת, אולם מיד בהמשך מסרה פרטים על אודות מגעיה עם ה' (שס, בעמ' 66). אכן, מדובר בתמיהה, אולם לא מצאתי, כי יש לתמיהה זו משקל של ממש שיש בו כדי להשליך על עיקרי תלונתה של א'.
59. טענה נוספת שבפי באי כוח הנאשם נגעה לפרטים שמסרה א' בפגישה עם הפרקליטה וכן בעדותה, לפיהם הנאשם פנה אליה בהודעות טקסט רבות, וזאת למרות שלא תיארה זאת בהודעתה במשטרה (ת/14; פרוטוקול הדיון, בעמ' 39). בהקשר זה גם נטען, כי א' לא העבירה למשטרה את כל השיחות שהקליטה באותה תקופה. מהימנים עליי דבריה של א', כי מחקה את כל הודעות הטקסט מהנאשם בעת שהחל להתנכל לה והיא לא רצתה כל קשר עמו, ומכאן שההודעות לא היו ברשותה בעת חקירתה וממילא לא תיארה אותם בהודעתה. גם מהימנים עליי דבריה, כי העבירה למשטרה רק שיחות רלוונטיות (שס, בעמ' 40 - 41). לא מצאתי כל חובה של א' להעביר את כל הודעות הטקסט או את כל ההקלטות, וממילא אין כל טענה של הנאשם, כי היה בהודעות או בהקלטות כדי לסייע להגנתו. כך או כך, לא מצאתי כי יש לשאלה אם היו הודעות או שיחות נוספות, שלא הועברו למשטרה, כדי להשליך כהוא זה על מהימנותה של א' או על עיקרי הסוגיות שבמחלוקת.
60. עוד נטען לסתירות בין עדותה של א' ובין תיאור האירוע, כפי שמסרה אותו בתביעה שהגישה בבית הדין לעבודה. באותו הליך א' ציינה בתצהירה, כי הנאשם החל להגיע למקום עבודתה כמעט מדי יום, ביקש לפתוח כיתה, ונהג ללטפה ביחידות. א' הבהירה בעדותה, כי הדבר אירע

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

פעם אחת בבית הספר ופעם אחת במשרדו וכי לא הבינה את השימוש במושג "נהג", במסגרת התביעה לבית הדין לעבודה, כמבטא פעמים רבות, כטענת באי כוח הנאשם. א' הדגישה, כי הנאשם נהג להגיע פעמים רבות לבית הספר, אולם רק בשתי פעמים פגע בה, כפי שתיארה, ואחת מהן בכיתה (שם, בעמ' 58 – 59). א' גם הוסיפה כי לא ניסחה את האמור בתצהיר "המשיך לנסות לקיים עמי יחסים אינטימיים". לדבריה, אין מדובר במילותיה והיא אינה נוהגת להתנסח בצורה זו (שם, בעמ' 60). לא מצאתי לייחס לניסוח המילה "נהג" או "המשיך לנסות לקיים עמי יחסים אינטימיים", שצוינו בתצהיר, משמעות שיש בה כדי להשליך על מהימנותה של א'. ניכר מתוך התצהיר ומתוך עדותה של א' לפניי כי מדובר בתצורות התבטאות של עורך הדין שניסח את התצהיר, ותו לא. למעשה, גם אין פער כה גדול בין צורת התבטאות זו ובין עדותה של א'. יתר על כן, לו רצתה א' להעליל על הנאשם, ברי כי היתה מאמצת דווקא את הגרסה שנמסרה בתצהיר לבית הדין לעבודה, לפיה הנאשם פגע בה פעמים רבות, ולא היתה עומדת על כך שמדובר בשתי פעמים בלבד, כטענתה בהליך הפלילי.

61. גם לא מצאתי בהודעה ששלחה א' לנאשם ובה ציינה כי התמונה שלו ושל אשתו יפה כדי לפגוע במהימנותה. א' מסרה במשטרה, כי שלחה את ההודעה אחרי האירוע במשרד (נ/19). אולם בעדותה טענה, כי ההודעה נשלחה הרבה לפני אירועי ההטרדה בעת שהסדירה את חובה (שם, בעמ' 67). אכן, מדובר בפער שלא ניתן לו הסבר מספק. עם זאת, כך או כך, ההודעה נשלחה, בעת שהנאשם שב ופנה אליה בעניין החוב. הסברה של א' כי הופתעה לגלות את תמונת הנאשם עם אשתו ומכאן מילותיה, כי התמונה יפה, הוא הסבר סביר ומהימן ובמיוחד לאור הדרישה להסדיר את חובה ורצונה של א', כי הנאשם יסייע לה. מכאן, כי אין בהודעה כזו כדי לפגוע במהימנותה, גם אם נשלחה לאחר האירוע במשרד, וזאת בשל פגיעותה של א'.

62. כאן המקום להתייחס לטענת הנאשם, כי א' רקמה העלילה נגדו בשל חששה כי תפוט. א' אמנם אישרה כי חששה שהנאשם יפטר אותה בשל התנהלותה, שכללה בריחת ילד מהצהרון וחוב לצהרון (שם, בעמ' 41). עם זאת, לא מצאתי כי יש בחשש זה כדי ללמד ש-א' אכן רקמה עלילה נגד הנאשם. יש להניח, כי לו הייתה א' מבקשת להעליל על הנאשם בשל חששו שיפטר, הייתה עושה כן בסמוך לשימוע ולא במועד שהתלוננה. למעשה, זמן רב חלף לאחר השימוע ועד שהגישה תלונתה. מכאן, שאין כל סמיכות זמנים בין הטענות נגדה ובין תלונתה. יתר על כן, מהימנה עליו גרסתה של א', כי הגישה את התלונה לאחר שהשתכנעה כי סיפרו לנאשם על אודות תלונתה, ודבריה בהקשר זה מתיישבים עם היגיון הדברים ועם התנהלות הזמנים הרלוונטית.

בהקשר זה יש להתייחס לתצהירה של א' מבית הדין לעבודה שהוגש לבית המשפט. א' הגישה תביעה נגד הנאשם בבית הדין לעבודה בשנת 2016 ואף חתמה על תצהיר בפני עורך דין בקשר לתביעה. בתצהיר ציינה כי הייתה במצוקה נפשית וכלכלית קשה ביותר באותה העת בשל הליך קשה של גירושין וכי הנאשם ניצל זאת (נ/18). א' הכחישה בעדותה מכל וכל כי המציאה את התלונה על מנת שלא תפוט, והראיה, כי היא זו שהחליטה להתפטר. א' לא הכחישה כי קיבלה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- ייעוץ שלפיו הגשת התלונה עשויה למנוע את פיטוריה. אולם הדגישה, כי בסופו של דבר החליטה להתפטר בעצמה (פרוטוקול הדיון, בעמ' 56 - 57).
- הנה כי כן, התיזה של הנאשם כי א' המציאה את התלונה על מנת למנוע את פיטוריה, הופרכה הלכה למעשה. משמע, אם כל רצונה של א' היה למנוע את פיטוריה והיא היתה מוכנה אף להעליל על הנאשם לשם כך, אין כל היגיון בהחלטתה להתפטר.
63. גם לא מצאתי בסיס לטענה, כי את העלילה המציאה א' לאחר תיאום עם אחרים וקונספירציה בין א' ובין ה'. א' אכן אישרה כי סיפרה על האירועים לאיילה ושיתפה אותה ברגשותיה. לאחר מכן, איילה קישרה אותה ל-ה' והיא שוחחה עמה. א' הדגישה כי לא היה תיאום עדויות, אולם חששה כי דבר תלונתה ייוודע לנאשם (שם, בעמ' 42).
- השיחות שניהלה א' עם איילה, עם ה' ועם אחרים לפני הגשת התלונה, הן תגובה טבעית והגיונית של מתלוננת המתלבטת כיצד לנהוג נוכח ההשלכות של מעשיה. אולם, התנהלותה של א' מלמדת דווקא על היגיון הדברים. משמע, בצר לה פנתה א' לאיילה מיד לאחר האירוע והתייעצה עמה כיצד לנהוג. בהמשך, שוחחה עם ה' משום שאיילה הפנתה אותה אליה. כאן המקום לציין, כי למרות שעדיף, כי ללא תתקיימנה שיחות בין מתלוננות, גם כאן מדובר בתגובה הגיונית למתלוננת המתלבטת אם להגיש תלונה ושומעת חוויות של מתלוננות אחרות. בהמשך התייעצה א' גם עם אחרים אם להגיש תלונה, ובכלל זה האחראים עליה בעבודתה ובני משפחתה.
64. כאן המקום להתייחס להסבריה של א' בדבר אמירות, שלטענת הנאשם עולה מהן, כי אכן רקמה נגדו עלילה.
- כך למשל הסבירה, כי עת אמרה לאיילה "שלא יבוא אליו שמועה שאת יודעת ... ואנחנו מתכננות משהו עליו" (נ/2, בעמ' 4), כוונתה הייתה שהנאשם לא ידע, בדרך של שמועה, שהיא ואיילה מתכננות להגיש תלונה במשטרה (שם, בעמ' 44).
- לא מצאתי שיש באמירה זו כדי ללמד על תכנית להעליל על הנאשם. המדובר באמירה תמה של מתלוננת שזו לה הפעם הראשונה שהיא מגישה תלונה במשטרה והיא חוששת מתגובתו של הנאשם, שעודנו מעסיקה ואחראי עליה.
- עוד הסבירה א', כי אכן אמרה ל-ה' כי "הוא יכול להגיד מה פתאום, היא משקרת, היא רוצה להפיל אותי, היא רוצה את כל הכסף שלי" (נ/5, בעמ' 3), וזאת משום ששיערה, כי זאת תהיה תגובתו של הנאשם (שם, בעמ' 40?).
- גם כאן, אין בדבריה של א' כדי להעיד כי א' אכן העלילה על הנאשם בשל כספו, אלא אך כי חששה שכך יתפרשו הדברים. למעשה, אין תימא כי א' חששה מתגובתו של הנאשם, משום שהלכה למעשה חששה אכן התגשם ומכאן, שהחשש לא היה בעלמא.
65. גם לא מצאתי כל פגם בשיחה של א' עם עו"ד יניב מרקוביץ', יועץ משפטי מטעם העירייה. בעדותה מסרה א', כי עו"ד מרקוביץ' התקשר אליה לברך אותה על הגשת התלונה במשטרה, למרות שלא הכירה אותו קודם לכן, והיא גם התייעצה עמו לגבי אופן הפעולה (נ/8). א' אמנם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

אמרה לעורך דין מרקוביץ, כי "מיליון בנות התפטרו" (נ/8, בעמ' 2), ובעדותה לא הייתה יכולה להצביע על אילו בנות מדובר, למעט ה' (פרוטוקול הדיון, בעמ' 51 - 52). אכן, לא ניתן להוכיח כי "מיליון בנות" התפטרו, אולם ברי כי יש להבין את דבריה של א' בהקשר בו נאמרו עת העריכה באותה העת, כי יש מתלוננות נוספות שמתכוונות לעזוב את עבודתן. גם כאן, המדובר בעניין שולי שאין לו כל רלוונטיות ללזז התלונה.

66. הנה כי כן, למרות הטענות הרבות שהעלו באי כוחו של הנאשם כלפי גרסתה של א', בסופו של דבר לא נמצאו תמיהות של ממש או סתירות ביחס לעיקרי התלונה, שעניינה בשני אירועים נפרדים בהם הטריד הנאשם את א', נגע בה בצורה מינית, תוך ניצול מצוקתה ומעמדו.

67. תימוכין וחיזוק של ממש לגרסתה של א' ניתן למצוא בעדותה של איילה.

68. איילה, עובדת כ-20 שנים כסייעת בעיריית רחובות ומנהלת צהרון בחברה העירונית. בתקופה הרלוונטית עבדה בבית ספר ויצמן כרכזת הצהרון, ובכלל זאת הייתה אחראית על עובדות ועל הילדים. הנאשם שימש כמנהל שלה באותה תקופה. לדבריה, הכירה את הנאשם בעת שעבדה בבית ספר סמילנסקי, עת נפתח במקום צהרון, ובשיחה עמו גם התברר, כי הוא חבר של אחיה. לאחר זמן מה, עברה לבית ספר אחר והיחסים בינה ובין הנאשם היו יחסי עובד ומעביד. עם זאת הוסיפה, כי היו "אמירות" ו"התנהגויות" מצדו של הנאשם שנפגעה בשלן. כך למשל, הנאשם אמר כי לא יעלה לה את השכר משום שנפגשה עם מלי, שניהלה את הצהרונים בעת היעדרותו. עוד ציינה, כי נפגעה משום שתמכה בנאשם בעת שחלה ואף ניסתה להודיע לו, כי מלי מבקשת להיפגש עמה ולא רצתה לפגוע בו. אולם, לאחר שנודע לנאשם כי נפגשה עם מלי יחד עם בנות נוספות, הנאשם גירש את כל מי שנפגש עם מלי משיבה מקצועית ואמר להן שלא יפנו אליו יותר. חלק מהבנות לא חזרו לאחר מכן עוד לעבודה. לדבריה, הנאשם נהג לאיים על בנות "לא נעים לך תלכי הביתה" ו"קחי את התיק לכי הביתה" (שם, בעמ' 126 - 127, 133). באחד הימים, מלי היתה אמורה להגיע אליה לתת לה המחאה והנאשם אסר זאת ואמר "אם את יוצאת את לא חוזרת לעבודה" וגם אמר לה "את לא מתראה עמה יותר". בעקבות זאת, שלחה מדריכה אחרת (שם, בעמ' 134 - 135).

69. כן מסרה איילה, כי א' סיפרה לה שפנתה אל הנאשם בקשר לחובה בגין השתתפות בנה בצהרון, והנאשם אמר לה "בואי נשב על כוס קפה", "בואי נדבר". באחד הימים הגיעה א' אליה לבית ספר, אמרה שעליה לדבר עמה דחוף, בעודה בוכה ונסערת. א' הגיעה אליה וסיפרה לה, כי ישבה עם הנאשם בחברה העירונית ורצתה לשלם עבור בנה, והנאשם אמר לה "אין צורך לשלם. יש דרכים אחרות. יש דירה של סבתא שלי. תבואי לשם. אנחנו אנשים בוגרים. את מספיק גדולה להבין למה אני מתכוון". עוד הוסיפה, כי לא רצתה לפגוע בנאשם וקיוותה שאולי "זה יעבור", לא ידעה מה לעשות, וגם חששה לפנות לנאשם (שם, בעמ' 128).

70. לדבריה, לאורך כל התקופה, הנאשם נהג לשאול אותה על א', אם היא מסתדרת, ואמר לה "תדאגי לה" והנחתה הייתה כי הוא דואג לה. עוד ציינה, כי יום אחר הגיע הנאשם לצהרון, שאל

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

אם יש כיתה פנויה, והיא פתחה כיתה. הנאשם נכנס עם א' לחדר וסגר את הדלת. לאחר שיצא והלך, חיפשה את א', רצתה לברר עם הכל בסדר. א' הייתה בשירותים, בוכה ורועדת, ואמרה "אני לא יכולה לסבול יותר". לשאלתה, סיפרה לה א' כי הנאשם "ליטף אותה בראש וביד" (שם, בעמ' 128 – 129).

71. עוד הוסיפה איילה, כי לאחר שסיפרה ל-ה' על המקרה של א', יוספה יצרה עמה קשר, ובהמשך לכך נקבעה פגישה בנוכחות יוספה ומרה, האחראית על הטרדות מיניות בעירייה. יוספה שאלה אם הנאשם נוהג בצורה בריונית והיא ענתה בשלילה כדי להגן עליו. עם זאת, העידה בפגישה על הדברים שראתה וידעה לגבי א'. לדבריה, א' הייתה מאוד מפוחדת באותה העת, חשבה שהנאשם עוקב אחריה וביקשה כי יסתירו את שמה. זמן מה לאחר מכן הנאשם הגיע לצהרון, ביקש לשוחח עמה ועם א', שאל את א' אם יש לה משהו נגדו וניסה להוציא מידע. לאחר השיחה, א' הרגישה מאוד רע, והיא התקשרה ליוספה שכעסה מאוד, כי ציינה שנתנה לו הנחייה לא להיכנס לצהרון. בתקופה שלאחר מכן הייתה תחושה מאוד לא נעימה והן חששו שהנאשם יגיע, מצבה של א' היה לא טוב, היא התחילה לקחת כדורי הרגעה ואמרה שהיא הולכת לטיפול וישנה כל הזמן (שם, בעמ' 130 – 131).

72. כן ציינה איילה, כי במהלך הזמן ניסתה למנוע מ-א' להתלונן במשטרה, אמרה לה "תעזבי את זה". עם זאת, בהמשך אמרה לה לספר לבעלה ולהתלונן במשטרה. לאחר ש-א' הגישה תלונה זומנה למשטרה למתן הודעה. לדבריה, בכל אחת מההודעות במשטרה נשאלה על אירועים אחרים (שם, בעמ' 135).

73. עדותה של איילה מחזקת באופן ממשי את מהימנות עדותה של א', וזאת במספר מישורים: ראשית, משום שאיילה מאשרת כי הנאשם נכנס עם א' לכיתה, בנסיבות המעוררות תמיהות; שנית, איילה מאשרת כי א' פנתה אליה מיד לאחר הכניסה לכיתה ותיארה בפניה, כי הנאשם ליטפה בראשה ובידה; שלישית, איילה פעלה בהתאם לדבריה של א', משמע קשרה אותה עם ה' והגיעה לפגישה בנושא; רביעית, לפי עדותה של איילה, התנהגותו של הנאשם לאחר האירוע היתה התנהגות מפלילה, בכך שהגיע למקום וביקש להוציא ממנה מידע.

74. עם זאת, לא התעלמתי מקשיים שנמצאו בגרסתה של איילה.

75. בהודעתה הראשונה של איילה במשטרה צוין, כי היא יודעת שהנאשם היה עם א' בדירה, והרי נהיר כי אין טענה כזו. אולם מהימנים עליי דבריה של איילה, כי מדובר ככל הנראה בטעות הקלדה, משום שלא ידעה זאת והיא אינה יודעת מדוע נרשם הדבר (שם, בעמ' 144 – 145). בעוד שבעדותה תיארה איילה אירוע בו הנאשם הגיע לצהרון ונגע בידו ב-א', איילה לא מסרה זאת במשטרה וגם לא בתצהירה בבית הדין לעבודה (נ/20). לדבריה, לא סיפרה על כך למשטרה כי הייתה ממוקדת בדברים שתיארה בפניה א' (שם, בעמ' 146 – 147).

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

76. מהימנים דבריה של איילה, כי לא רצתה לפגוע בנאשם ולא סיפרה דברים רבים ששמעה וידעה. הדברים מתיישבים עם העובדה כי הנאשם חבר של אחיה וכי רצתה להגן עליו. איילה לא חשפה זמן רב את הדברים שידעה בהקשר של א' וניכר כי לא רצתה להיות מעורבת בנושא.
77. למעשה, ככל שישנם פערים בין הודעתה של איילה ובין עדותה עניינם ברצונה של איילה להגן על הנאשם. ניכר מתוך עדותה, כי בשל הקרבה של הנאשם לאחיה, לא רצתה בזמנו להרע לנאשם ונקלעה לעניין בעל כורחה, משום ש-א' ו-ה' סיפרו לה על אודות פגיעת הנאשם בהן. איילה עשתה ככל יכולתה לצמצם את המיחוס לנאשם, כך בפגישתה עם מרה וכך בהודעותיה למשטרה. מכאן שאין באלו כדי לפגוע במהימנותה, אלא אך כדי ללמד על הקושי הממשי שניצב בפניה.
78. עתה לעדותה של יוספה.
79. בעדותה מסרה יוספה, שבעת הרלוונטית הקימה וניהלה את החברה העירונית, אשר בין היתר ניהלה את הצהרונים בעיר רחובות. עוד ציינה, כי לצהרונים דרשה מנהל פדגוגי ומנהל תפעול ותחתיו רכזת ומזכירה. לדבריה, הנאשם שימש כמנהל הצהרונים והקים בפועל את המחלקה ויחסייהם היו קורקטיים. כן ציינה, כי בכל בית ספר הייתה רכזת שניהלה את הצהרון ברמה המקומית. מכאן שפעלה הן מול הנאשם והן מול הרכזות (שם, בעמ' 134 - 135)
80. לדבריה, לא הכירה את א' לפני התלונה, אולם בסוף דצמבר הגיעה אליה ה' ואמרה לה, כי איילה מסרה שיש מדריכה שטוענת כי הנאשם הטריד אותה. בהמשך לכך, ביקשה מ-ה' "לא לעסוק בדברים" שכן אהבה לעסוק בדברים שאינם קשורים בה. לפיכך, ועל מנת לשמור על דיסקרטיות, ביקשה לפנות במישרין ל-א'. בערב, התקשרה ל-א' וסיפרה לה כי פנתה לנאשם בבקשה לעבוד בבוקר ולסדר את חובה לצהרון, והנאשם הציע לה להגיע בערב לביתו "ברחוב שמעון" ויסדירו את העניינים. כן סיפרה כי הנאשם הגיע באחד הימים לבית הספר, ביקש מאיילה לפתוח את אחת הכיתות ולדבר עם א'. הנאשם נכנס עמה לחדר, שאל "מה את חוששת", אמר לה "אל תדאגי", "אפשר להיפגש בערב בבית", שהוא "ידאג לה", "יסדר לה את עבודת הבוקר" וליטף אותה בשיער. א' הייתה מאוד נסערת והיא ביקשה ממנה להגיש תלונה אצל מרה, הממונה על הטרדות מיניות. בהמשך לכך נקבעה פגישה אצל מרה, ובה נכחו גם היא ואיילה (שם, בעמ' 135 - 136).
81. לאחר שרוענן זיכרונה הוסיפה יוספה, כי א' אמרה שהיא מפחדת מהנאשם משום שהוא איים עליה בפיטורין וכי הפסיקה להגיע לעבודה בצורה סדירה. אולם, לאחר מכן בדקה זו וראתה ש-א' ממשיכה להגיע בצורה סדירה לעבודה. לדבריה, גם אמרה ל-א' כי הנאשם לא יכול לפגוע בעבודתה ובפרנסתה, אולם א' ביקשה לעזוב את עבודתה בצהרונים ודיברה על קושי לחזור לעבודתה. לדבריה, א' מסרה כי היא לא מרגישה טוב, חוותה התקפי חרדה וסובלת מכאבי ראש. לפיכך, אפשרה לה חופשה בתשלום למשך 10 ימים ואף הוצע לה לעבור לפעילות בוקר על מנת שלא לפגוש את הנאשם. לאחר מכן התבקשה א' לחזור לעבודה, אולם היא בחרה לעזוב, למרות

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- שנאמר לה כי "יגנו עליה". א' גם לא שיתפה פעולה לאחר שהגיעו מסקנות הדו"ח של מרה. עוד ציינה, כי קיבלה את התלונה בעניינה של א' ופעלה לפי הנחיות הממונה על הטרדה מינית והיועצת המשפטית של העירייה. לדבריה, לאחר קבלת התלונה נפתחה חקירה והנאשם הושעה. בהמשך לכך, נערך לנאשם שימוע לפיטורין (שם, בעמ' 137 - 138).
82. כאן המקום לציין, כי לפי הדו"ח שערכה מרה, א' אכן התלוננה בפניה על הטרדות מיניות מצדו של הנאשם, וגם בפניה אישרו העדות, איילה ושמרית, כי א' דווחה להם בזמן אמת על האירועים (ת/29).
83. יתר על כן, יוספה הוסיפה, כי לאחר פרסום הדו"ח של מרה הנאשם נקרא לפגישה, מסרה לו כי לא יתקרב לצהרון ויצמן וכי אל לא ליצור כל קשר עם א'. בהמשך לכך, נפתחה חקירה פלילית, הנאשם הורחק על ידי המשטרה ונאסר עליו ליצור קשר עם המעורבים. עם זאת, הנאשם יצר קשר עם שתיים מהרכזות על מנת לקבל המלצות והיא הודיעה על כך למפקד תחנת המשטרה (שם, בעמ' 142 - 143). בעקבות הדו"ח, הוציאה יוספה נוהל מעודכן האסור פגישות עם מדריכות ביחידות (שם, בעמ' 149 - 150).
84. לא מצאתי קשיים כלשהם בעדותה של יוספה, בהקשר של א', אשר מלמדת, גם היא, על האותנטיות שבתלונתה של א'. לפי עדותה של יוספה, התלונה של א' עברה לאיילה, משם ל-ה' ואליה, והדבר עולה בקנה אחד מכל העדויות שנשמעו. ניכר מתוך עדותה של יוספה, כי א' כלל לא התכוונה להגיש תלונה, פנתה לממונה על הטרדות מיניות, לפי הנחייתה של יוספה והיתה מוטרדת מאוד מהגשת התלונה וחששה שהנאשם יפגע בה.
85. חיזוק נוסף לעדותה של א' ניתן למצוא בעדותה של אורלי. בעדותה מסרה אורלי, כי א' סיפרה לה שחוותה הטרדה מינית מצדו של הנאשם וכי פנתה ליוספה בעניין זה והתריעה בפניה. גם האחראית על הטרדות מיניות מטעם העירייה הייתה מעורבת בכך (שם, בעמ' 115 - 116).
86. אורלי אמנם מסרה בהכנה לעדות כי "היו שמועות" שנוגעות ל-א', אולם בעדותה הבהירה כי עשתה שימוש במושג "שמועות", למרות שהדברים היו בידעיתה האישית (שם, בעמ' 116).
87. הנה כי כן, לחובתו של הנאשם עומדות באישום הראשון הראיות הבאות: עדותה המהימנה והקוהרנטית של א'. לפי עדות זו, הנאשם ידע על חוב של א' לצהרון וביקש ממנה להגיע למשרדי החברה העירונית. כשהגיעה למשרד, התיישב על שולחן, החל ללטף את ידה ואמר לה "תרגישי בנוח", "האם את צריכה משהו". בשלב זה "קפאה" במקומה והתקשתה לענות. הנאשם אמר "אני יכול להסדיר לך את החוב" "תבואי אליי לדירה". בשלב זה שאלה "למה אתה מתכוון" והנאשם אמר "את יודעת, את מספיק ילדה גדולה לדעת למה אני מתכוון", "תחשבי על זה ותגידי לי מתי נוכל להיפגש". לאחר אירוע זה הנאשם הגיע באופן תכוף לבית הספר, ובכל פעם קרא לה. באחת הפעמים, הנאשם הגיע, נכנס עמה לכיתה, ליטף לה את היד, אמר שהיא בחורה יפה וחבל שהיא לא מחייכת. כן שאל לשלומה ולשלום אביה, אמר לה כי "תסמוך עליו", וכי הוא "שם בשבילה", הזכיר לה כי יש לה חוב וכי יש כמה דרכים לסדר את החוב. א' היתה נסערת

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

מאוד אחרי האירוע. לאחר ש-א' התלוננה על האירוע החל הנאשם להתנכל לה; לעדותה של א' נמצא חיזוק ממשי בעדותה של איילה, אשר העידה, כי א' דיווחה לה על האירועים. יתר על כן, איילה היתה במקום עת הנאשם נכנס עם א' לכיתה. איילה גם דיווחה על סערת הרגשות בה היתה נתונה א' לאחר האירוע, ועל חששה של א' מתגובתו של הנאשם; חיזוק נוסף לעדותה של א' נמצא בעדותה של יוספה, אשר העידה על אודות הדיווח של א' על המקרה ועל היעדר רצונה של א' לסבך את הנאשם ולהתלונן נגד הנאשם. עדותה של יוספה מלמדת, כי א' כלל לא רצתה להרע לנאשם; גם אורלי מסרה כי א' דיווחה לה על הטרדות מיניות מצדו של הנאשם וכי פנתה ליוספה בעניין זה.

88. כאן נדון בגרסתו של הנאשם ביחס לאישום הראשון.

89. הנאשם התבקש להתייחס בעדותו הראשית לאישום הראשון. בתגובה ענה, כי על מנת לתת יחס חם לילדים בצהרונים, הוא נהג לתת יחס חם לעובדים ולסייע להם. לדבריו, לרבים מהעובדים ישנם קשיים והוא נהג לסייע להם בהשלמה למשרה מלאה, בסיוע באוכל ועוד. לטענתו, א' לא תפקדה, אבד לה ילד מכמה צהרונים ו"כל פעם היתה לה בעיה אחרת". עוד ציין, כי ניסה לעזור לה וערך לה שיחות לפני שימוע, על מנת לסייע לה ושלא להביא לפיטוריה. לדבריו, התלונה של א' הגיעה בעקבות פנייתה של ה' אליה, אולם "לא היה ולא נברא" (פרוטוקול הדיון, בעמ' 168 – 169).

90. עוד הוסיף "לא נגעתי בה לא סגרתי את הדלת היא גם אמרה שלא נסגרה הדלת ודרך איילה נאמר שסגרתי את הדלת". לדבריו, אפילו בבירור שנעשה בעיריית רחובות נקבע שלא סגר את הדלת. כן ציין "זו ששמעה שסגרתי את הדלת אמרה ש-א' היתה אצלי בבית ואחר כך רוצה לתקן ש-א' לא היתה אצלי בבית". לדבריו "רקמו סיפור מאוד יפה על דברים שלא היו ולא נבראו". כן הוסיף, כי סייע למדריכים נוספים ולא רק ל-א' וכי הוא "יכול להגיד סיפורים על מדריכים שיבואו ויעידו". לדבריו "לקחו אנשים שהיה להם אינטרס משותף...", "הם משנים כל פעם את הגרסה שלהם". עוד מסר "התחילו ב-6 אישומים אחרי זה שתיים למה היא לא הקליטה אותי". כן הוסיף "הכל המצאה. הכל לא היה", "... עקב זה שאדם לא ידע לעבוד ופחד על מקום עבודתו בא ועשה את זה. בצע כסף". לדבריו, מאחורי "הדבר הזה" עומדים ה' ושמוליק טומשיץ". גם אין, לעמדתו היגיון בכך ש-א' מוסרת ש"התחיל" איתה ובמקביל היא שלחה לו הודעה שיש לו תמונה יפה בווטסאפ וכי כל זה "לא קשור אליו בכלל", אלא בכל בשל "צורת העבודה" של א' "שידעה שלא תמשיך" ו"הבטיחו לה כספים" (שם, בעמ' 169 – 170).

91. התרשמתי, כי לא ניתן ליתן כל אמון בגרסתו של הנאשם ביחס לאישום הראשון, מהטעמים שיפורטו להלן.

92. ראש וראשונה, הנאשם לא מסר בעדותו הראשית גרסה כלשהי באשר לאירועים מושא האישום הראשון ולא התייחס לרבים מהפרטים שמסרה א'. הנאשם לא מסר גרסה כלשהי בדבר הפגישה במשרדו וגם לא מסר גרסה כלשהי באשר לאירוע בכיתה, ודי בכך על מנת ללמד על היעדר

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- מהימנותו. בה בעת, הנאשם אישר בחקירתו הנגדית רבים מפרטי הבסיס הנוגעים לאירועים הנטענים בינו ובין א'.
93. כך למשל, אישר הנאשם בחקירתו הנגדית, כי היתה לו דירה נוספת של סבתא שלו. לטענתו, עשה שימוש בשירותים בדירה זו בהיותו חולה סרטן (שם, בעמ' 174 ו-186).
- מכאן, כי דבריה של א' לפיהם הציע לה לבוא לדירת סבתו נטועים בעובדת קיומה של הדירה והשימוש בה, שאושרה על ידי הנאשם. בעת שהנאשם נשאל כיצד א' יודעת על הדירה אם האירוע לא אירע, מסר כי ה' היתה אצלו בדירה והיא שאמרה לה והן "בנו את הכל בתיאום גרסאות והסיפור" (שם, בעמ' 186).
- מצאתי, כי גרסתו של הנאשם, לפיה היה תיאום ותכנון מדוקדק בין א' ו-ה', כך ש-ה' תיארה בפני א' את הדירה של הסבתא והציעה ל-א' למסור על אודות דירה זו - היא מופרכת ובלתי סבירה בעליל. גם לא נמצא לה כל יסוד בעובדות, למעט טענותיו הסתמיות של הנאשם.
94. יתר על כן, הנאשם אישר בחקירתו הנגדית, כי אכן היתה פגישה בחברה העירונית, שבמהלכה שוחחו על החוב של א' לצהרון. הנאשם גם אישר, כי אמר ל-א' שהיא יכולה להתקשר אליו. כאשר עומת א' יצר קשר טלפוני עם א' והזמין אותה לקפה, לא הכחיש כי אכן יצר קשר טלפוני עם א', אולם טען שפנה אליה בשאלות לגבי החוב ולא הזמין אותה לקפה (שם, בעמ' 184). עוד אישר הנאשם כי א' פנתה אליו לעזרה בשל מצבה הכלכלי, וכי הציע לה לעבוד ב"משק בית" (שם, בעמ' 185).
95. למעשה, כל סיפור הבסיס של א' בדבר הרקע לביצוע העבירות אושר על ידי הנאשם, וזאת למרות שהכחיש את ביצוע העבירות עצמן. בכך יש משום חיזוק למהימנותה של א'. יש להניח שאם-א' היתה בודה תלונה, הרי שהיה נמצא חוסר היגיון בתלונתה וברקע לתלונה זו ולא ניתן היה לאשר את כל עובדות הבסיס של התלונה.
96. למרות שהנאשם נמנע מלתאר פרט כלשהו על אירוע בכיתה במהלך עדותו הראשית, מעדותו של הנאשם עצמו עולה, כי היתה כניסה משותפת שלו עם א' לכיתה, כפי שתיארה א'. משמע, כי הנאשם מאשר ששהה ביחידות עם א' בכיתה. הנאשם לא הסביר את פשר הכניסה לכיתה, לא תיאר מה התרחש בתוכה ולא נתן הסבר כלשהו מדוע א' היתה נסערת לאחר האירוע. חלף מתן הסבר בדבר האירוע, התמקד הנאשם בעדותו הראשית בתיאור הקשיים בעדותה של א' בשאלה אם הדלת היתה סגורה אם לאו, ובהטחת האשמות ב-ה' לפיהן רקמה נגדו עלילה עם א', ועל כך עוד יפורט להלן בהרחבה. כל זאת, למרות שהנאשם עצמו, בחקירתו, לא ידע לומר אם דלת הכיתה היתה סגורה, אם לאו (ת/1, בעמ' 3 – 4). לעומת זאת, בעדותו עמד על כך שהדלת היתה פתוחה (פרוטוקול הדיון, בעמ' 186).
97. בחקירתו הנגדית אישר הנאשם שוב, כי אכן היתה פגישה עם א' בצהרון וכי ביקש שיפתחו כיתה לצורך כך (שם, בעמ' 186). גם בחקירתו הנגדית לא מסר הנאשם הסבר סביר כלשהו בדבר הצורך להיכנס עם א' ביחידות לכיתה. יש לזכור, כי הנאשם מצוי בהירארכיה גבוהה מהרבה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

מעל א' ואינו הממונה הישיר שלה. למעשה, כל טענה כלפי עבודתה של א' היתה יכולה להישמע על ידי הממונה הישירה עליה, איילה. למעשה, ניתן היה לצפות מהנאשם לפנות לאיילה לפני הפנייה ל-א', אם אכן נדרש להיפגש עמה בעניינים מקצועיים.

כאשר נשאל בחקירתו הנגדית על גרסתן של א' ושל איילה, כי הדלת היתה סגורה השיב שאמרו כך "כדי לתפור את התיק" וכי איילה משקרת בהקשר זה (שם, בעמ' 186). למעשה, הנאשם מסר גרסה דומה, כי הדלת היתה פתוחה גם באירוע המיוחס במשרד (ת/1, בעמ' 4; פרוטוקול הדיון, בעמ' 186 – 187). הנאשם לא ידע להסביר מדוע גם שמרית, שהיתה עדה לסגירת דלת המשרד תעיד כך וענה: לא יודע מה שמרית אמרה ... " (שם, בעמ' 187). ניכר, אפוא, כי בניגוד לגרסה של כל העדים, הנאשם מבין היטב את משמעות סגירת הדלתות הן בכיתה והן במשרד, וכי גרסתו לעניין פתיחת הדלת בעדותו נועדה לבסס טענתו, כי לא אירע כל מעשה פלילי בעת ששהה ביחידות עם א'.

98. כאן המקום להדגיש, כי טענתו של הנאשם כי אמנם שהה ביחידות עם א' אלא בדלת פתוחה סותרת חזיתית את טענתו בבירור שנערך מול מרה, שם טען, כי אינו שוהה כלל ביחידות עם מי מהעובדות (ת/29). גם כאן ניכר, כי טענת הנאשם שאכן שהה עם א' בחדר ביחידות, אולם בדלת פתוחה, נולדה, לאחר שעדות אחרות דווחו על כך שנכנס עמה ביחידות לחדר.

99. גם הטענה, לפיה א' היתה שותפה ברקימת עלילה יחד עם ה' ועם איילה – אין לה כל בסיס. א' נמנעה זמן רב להגיש תלונה והיא התלבטה רבות אם להגיש תלונה. הקלטות השיחות בין א' ובין ה', לא זו בלבד שהן אינן מלמדות על תכנון עלילה בין השניים אלא הן מלמדות על האוטנטיות שבתלונתה של א' ועל לבטיה. כך למשל, ניכר מתוך שיחה בין א' ו-ה', כי א' חוששת כי התלונה תיסגר, וכי הנאשם יאמר שהיא משקרת או יטען כי היא מבקשת כסף (נ/5, בעמ' 3); משיחה זו גם עולה, כי א' לא מעוניינת להגיש תלונה על מנת שלא להיתקל בנאשם, וזאת למרות שהיא חוששת כי יפגע באחרות (נ/5, בעמ' 5); עוד עולה, כי א' מדווחת ל-ה' כי הנאשם מנצל את מצבה הכלכלי הקשה (נ/5, בעמ' 8); א' אף מציינת, כי על מנת שלא תיפגע היא שוקלת להסתפק בתלונה משמעתית ולא בתלונה למשטרה (נ/5, בעמ' 14); א' מספרת ל-ה' כי דיווחה לממונה על ההטרדות על "כל מה שהיה" (נ/4, בעמ' 2). כן ציינה בפני ה', כי בשלב זה לא הגישה תלונה אך דרשה כי ישלמו לה בגין ימי העבודה שלא הגיעה בשל ההטרדות שספגה והביעה את כעסה כי לא משלמים לה בגין ימים אלו (נ/4, בעמ' 3 – 4). למעשה, ניכר מתוך השיחות כי ה' אכן מנסה לשכנע את א' להגיש תלונה, ובין היתר מנסה להרגיע אותה, כי היא התייעצה עם גורם בכיר במשטרה ועם גורמים נוספים (נ/5, בעמ' 3 – 4). אולם, הטעם לכך אינו שמדובר בעלילת שווא, אלא בדיוק להיפך, על מנת להביא את הנאשם לדין על מעשים שביצע. א' גם מביעה חשש בפני איילה, כי ייוודע לנאשם, באמצעות שמועות על תלונתיה וכי היא חוששת מכך (נ/2, בעמ' 4).

הנאשם פירט כי היו ל-א' בעיות ואף נערכה לה שיחת שימוע, אולם לדבריו, לאורך כל הדרך ניסה לסייע ל-א'. משמע, כי לפי גרסתו של הנאשם עצמו, ל-א' לא היה כל אינטרס לפגוע דווקא

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

בו וגם כאן אין כל הסבר בדבר טענותיו. למעשה, הטענה כי הנאשם ניסה לסייע ל-א' בשל קשייה אינה עולה כלל בקנה אחד עם הטענה בדבר עלילה משותפת של א' ו-ה' נגדו. כך גם אין היגיון בטענה, כי א' חתה זמן רב אחרי הטענות נגדה ודווקא אחרי הבירור בעירייה לגבי מעשיו המיניים, ולאחר שראתה כי אין כל התקדמות במישור זה, פנתה להגיש תלונה במשטרה. למעשה, אם א' היתה מבקשת לפגוע בנאשם, ניתן היה לצפות לפנייה שלה למשטרה לפני בירור זה.

האישום הראשון – האם הוכחו יסודות העבירה?

100. באישום הראשון יוחסה לנאשם עבירה של הטרדה מינית בלבד.
101. הראיות מלמדות, כי עלה בידי התביעה להוכיח את כל יסודות העבירה, המיוחסות באישום הראשון.
102. עדותה של א' נמצאה מהימנה ונמצאו לה חיזוקים רבים, בעיקר בעדותה של איילה, אולם גם בעדותן של יוספה ואורלי. לעומת זאת, עדותו של הנאשם אינה מהימנה כלל ועיקר.
103. הנאשם פנה ל-א' בעל כורחה, תוך התייחסות ל-א' כאל אובייקט מיני וכמושא לניצול מיני. ההטרדה המינית של הנאשם כלפי א' באה לידי ביטוי במגוון התנהגויות. היא כללה ליטוף ידה ולחייה של א' בחדר סגור, הצעה לבוא עמו לדירתו, והכל תוך אמירות כי הוא יכול להסדיר את חובה. היא כללה גם הגעה תכופה לצהרון בו שהתה א', כניסה עם א' לכיתה, ליטוף ידה של א', אמירה כי היא יפה, ושוב הכל תוך אזכור החוב ויכולתו של הנאשם לסייע.
104. המדובר, אפוא, בהצעות, באמירות ובהתנהגויות המופנות כלפי א' ומתמקדות במיניותה. יש לזכור, כי הטרדה מינית עשויה להתבטא הן באמירות והן במעשים מיניים. ההטרדה המינית בהקשר זה מתעצמת נוכח יחסי המרות שבין הנאשם ו-א' וההקשר שיצר הנאשם בין הפניות בעלות רקע מיני ל-א' ובין יכולתו להסדיר את חובה, והכל תוך ניצול מצוקתה הכלכלית. בנסיבות העניין, גם אין דרישה כי א' תראה לנאשם כי אינה מעוניינת בהצעותיו ובהתנהגותו, וזאת נוכח יחסי המרות שבין השניים.
105. מכאן, כי במבחן האובייקטיבי, היה במעשיו של הנאשם משום הטרדה מינית.
106. כאן המקום להעיר, כי ייתכן שבלוטוף ונגיעה בעובדת זוטרה על ידי מנהל בכיר, ללא הסכמתה המפורשת, יש אף עבירה של מעשה מגונה, אולם זו לא יוחסה לנאשם בכתב האישום, וממילא אין צורך להכריע בכך.

האישום השני

האישום השני - התשתית העובדתית

107. האישום הראשון מבוסס בעיקרו על עדותה של עדת תביעה 2 המכונה ב' וכן על עדויות מחזקות של אורלי, איילה ויוספה.
108. תחילה לגרסתה של ב'.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

109. בעדותה מסרה ב', כי שימשה עד לאחרונה כרכזת חוגים בחברה העירונית, ובמסגרת תפקידה ריכזה את כל החוגים בבתי ספר יסודיים ברחובות בשעות הצהרון. לדבריה, את תפקידה בחברה העירונית החלה כמדריכה בבית ספר רמת אלון ובאותה העת עבדה עם יפית, אשתו של הנאשם, אשר שימשה כמנהלת בית הספר, ולאחר מכן עברה עמה לבית ספר בכור לוי. ב' הייתה בחתונתם של הנאשם ויפית ושם אף הכירה את בן זוגה, שהוא חבר טוב של הנאשם (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 8 – 9). עוד הוסיפה, כי באותה העת, נופר שימשה כאחראית על כל רכזות החוגים, והנאשם היה אחראי עליה כמנהל תפעול הצהרונים. לדבריה, לא היו לה יחסים כלשהם עם הנאשם, אלא במידה ונופר לא יכלה לסייע (**שם**, בעמ' 9).
110. ב' הוסיפה, כי באחד הימים, עת עבדה עם מדריכה נוספת בבית ספר בכור לוי בשעות אחר הצהריים, בהן הורים אוספים את ילדיהם, נכנס הנאשם לכיתה וביקש כי תבוא עמו. בסברה שמדובר בענייני עבודה הלכה עם הנאשם לכיתה נפרדת. הנאשם סגר את הדלת, אמר "למה את עצובה", "אני רוצה שתחייכי" והיא אמרה שהיא לא עצובה. הנאשם ניגש אליה, חיבק אותה חיבוק חזק "לא של מנהל", היא לא התנגדה אולם מדובר היה ב"חיבוק לא נעים". לאחר שחזרה לכיתה, הדסה, המדריכה של הצהרון, ואיילה, הרכזת, שאלו אותה לאן הלכה, והיא תיארה בפניהם את ההתרחשות (**שם**, בעמ' 9). עוד ציינה, כי הנאשם הסתכל עליה כמו "גבר הנמשך לאישה", ובזמן החיבוק, הרגישה את החזה שלו ואת איבר המין שלו. לטענתה, לא הרגישה נוח עם ההתרחשות, חשה "נורא וזוועה" והיא אינה יכולה אף להסתכל לנאשם בפניו עד היום. לאחר מכן גם סיפרה על כך לחבר שלה. לדבריה, לא מדובר בפעם הראשונה שבה הנאשם "פלרטט איתה" והסתכל לה על השפתיים ועל החזה (**שם**, בעמ' 9 – 10).
111. עוד ציינה ב', כי לא "עשתה דבר" עם ההתרחשות, ולא רצתה להרוס לנאשם וליפית את הזוגיות. לאחר אירוע זה לא היה אירוע נוסף עם הנאשם והיא נמנעה מאינטימיות כלשהי עם הנאשם (**שם**, בעמ' 10). עם זאת, לאחר שהתחילו לעלות תלונות נוספות, איילה שאלה אותה על האירוע שסיפרה לה עליו, ואמרה לה שתגיש תלונה. לאחר מכן הבינה, כי איילה סיפרה על כך ליוספה, שיצרה עמה קשר. יוספה שאלה אותה על כך בטלפון והיא הכחישה את ההתרחשות. אולם, יוספה הגיעה אליה וביקשה כי תספר הכל, ובהמשך לכך הגישה את התלונה. לדבריה, ככל שהדברים היו תלויים בה לא הייתה מגישה תלונה כלל, משום שלא רצתה לפגוע בנאשם, ביפית ובבן זוגה (**שם**, בעמ' 10).
112. אתייחס לעיקרי התמיהות שהעלו באי כוח הנאשם בקשר למהימנותה של ב'.
113. ראשית, באשר לטענה כי ב' הגישה תלונתה למשטרה אך כשנתיים לאחר האירוע וכי מסרה גרסאות שונות בשאלת השיהוי בהגשת התלונה. ב' התייחסה לכך בהודעתה ומסרה, כי לא דיווחה על האירוע בזמן אמת כי "לא ראתה בכך משהו חמור". לעומת זאת, בעדותה מסרה, כי לא רצתה להתלונן בזמן אמת משום החשש לפגוע ביחסיהם של הנאשם ובת זוגו, ביחסיה עם

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

בן זוגה ובחברות של הנאשם עם בן זוגה (שם, בעמ' 15 - 16). עוד הוסיפה כי "בדיעבד" היא חושבת שמדובר באירוע חמור (שם, בעמ' 17 - 18).

לא מצאתי כל סתירה בגרסתה של ב' ביחס להגשת התלונה באיחור. הטענה, כי סברה תחילה שהאירוע אינו חמור, וכי רק בדיעבד היא סבורה כך, אינה בגדר סתירה, אלא שינוי תפיסה. יתר על כן, הגשת התלונה המאוחרת אינה פוגעת במהימנותה, אלא להיפך. יש בכך כדי ללמד כי ב' לא רצתה כלל בהגשת התלונה, כטענתה, וכי התלוננה רק לאחר שמנהלת החברה העירונית ביקשה ממנה לעשות כך. גם אין כל ראיה כי ב' שוחחה עם מתלוננות נוספות. הגשת התלונה באיחור גם מתיישבת עם הנסיבות הבלתי אפשריות שבהן מצאה עצמה ב', שכן זוגה חבר של הנאשם והיא חברה של יפית, בת זוגו של הנאשם. ברי היה ל-ב' כי כל פעולה שלה עשויה לפגוע במערכת היחסים, והיא לא רצתה בכך.

114. שנית, באשר לאופי מעשיו של הנאשם כלפי ב'. ב' טענה בחקירתה כי החיבוק נמשך 3 דקות, ואילו בעדותה מסרה כי אינה יודעת את פרק הזמן המדויק, אולם מדובר היה בפרק זמן ממושך שאינו חברי, ובתחושה לא נוחה שחשה במהלך אותו חיבוק. לדבריה של ב', הנאשם נצמד אליה, חייד אליה, ניסה לפלרטט עמה (שם, בעמ' 12 - 13). כן מסרה ב', כי הנאשם נהג להסתכל עליה בצורה מינית, ונהג להסתכל על השפתיים, על הישבן ועל החזה. המדובר היה, לטענתה, במבטים שאינם מצופים ממנהל (שם, בעמ' 15). ב' אמנם אישרה כי לא מסרה במשטרה שהנאשם "מפלרטט עמה", אולם הוסיפה, כי תמיד חשה שהנאשם מסתכל עליה בצורה "מפלרטטת" (שם, בעמ' 16). עדותה של ב' גם בהקשר זה היא עדות מהימנה והגיונית. גם אם נפל פער מסוים בין תיאור זמן של שלוש דקות ובין חוסר יכולת להעריך הזמן באופן מדויק, הרי שמדובר בפער שולי שאינו יורד לשורש העניין. אכן, גם בהקשר זה ניכר, כי ב' צמצמה בתיאור ההתרחשות בעת שמסרה הודעה במשטרה, אולם צמצום זה מתיישב עם רצונה של ב', באותה העת, לא להזיק לנאשם.

115. שלישית, לטענה כי הנאשם ביקש לפטר גם את ב' – בעדותה הכחישה ב' מכל וכל את הטענה כי החברה העירונית רצתה לפטר. לדבריה, היא הייתה "מדריכה מעולה", ו"אחראית", ואף קודמה להיות רכזת חוגים (שם, בעמ' 13). למעשה, למעט טענה בעלמא לא מצאתי כל תימוכין בראיות לטענה זו וממילא אין לה כל השלכה על מהימנותה של ב'.

116. הנה כי כן, גרסתה של ב' היא גרסה מהימנה, עקבית, הגיונית ולא מצאתי בה סתירות של ממש. ניכר מעדותה של ב', כי כלל לא רצתה להגיש תלונה נגד הנאשם ואף לא סיפרה ביוזמתה על האירוע לאחרים, אלא אך דווחה למי ששאל אותה. יתר על כן, ב' השתתתה בהגשת התלונה על מנת שלא להזיק לנאשם, וגם בתלונתה צמצמה עד מאוד בתיאורים שמסרה.

117. כאמור, גם לעדותה של ב' ישנן מספר עדויות מחזקות.

118. עדות מחזקת אחת היא עדותה של אורלי, רכזת החוגים בחברה העירונית.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- בעדותה מסרה אורלי, כי שימשה כרכות חוגים בתקופה הרלוונטית בחברה העירונית והיא הכירה את הנאשם שעבד במקביל אליה. לדבריה, הנאשם נהג להגיע בתדירות גבוהה לבית ספר בכור לוי שבו עבדה, כל יומיים, למרות שבמקום הייתה רכזת (שם, בעמ' 112 – 113).
119. עוד מסרה אורלי, כי משרדה היה ממוקם בכניסה לבית ספר והפעלת הצהרונים הייתה לאורך המסדרון, כך שיכלה לראות את הפעילות. מכאן, כי ראתה גם את הנאשם המגיע בתדירות גבוהה בשעות הצהריים, מחפש את ב' ו"בודק את השטח" לראות אם אשתו עודנה שם ושואל איפה ב'. לאחר שמצא את ב', שמה לב כי הנאשם ניגש אליה, מדבר איתה "בקירוב", "נצמד אליה" נוגע ב-ב', שם יד על כתפה, על המותן, ומנשק אותה על הלחי. מדובר היה בהתנהגות שאינה מתאימה ליחסי עובד – מעביד וחד צדדית. ב' ניסתה להדוף אותו ולהתרחק, והנאשם ניסה להתקרב וברור שלא היה ל-ב' נוח וכי הייתה מפוחדת. עוד ציינה, כי הנאשם התנהל באופן מאיים גם כלפי עובדים נוספים, ובפרט מדריכות צעירות, שפנו אליה לא פעם ולא פעמיים והתלוננו כי הנאשם עולב בהן, מרים את הקול ומאיים עליהם בפיטורין. עוד הוסיפה, כי היתה עדה למקרה בו עובדת ניגשה לנאשם, והוא צעק עליה ואמר "את מפוטר מעכשיו". לדבריה, הנאשם התנהג באופן "ברברי" כלפי כל העובדות, למעט שלוש עובדות שהוא הביא למקום העבודה (שם, בעמ' 114 – 115).
120. אורלי הוסיפה, כי באחת הפעמים ניגשה ל-ב', אמרה לה שלמדה משפטים והתנדבה במרכז "נגה" לנפגעי עבירה, ושאלה אותה אם היא מרגישה מוטרדת. ב' אמרה לה כי היא מוטרדת על ידי הנאשם שמנסה בכל הזדמנות להתקרב אליה ונוגע בה בניגוד לרצונה. כן ציינה, שכאשר ראתה את הנאשם ניסתה להתרחק ולהימנע מכל תקשורת. לשאלתה מדוע היא לא פונה למנהלת, ענתה לה ב', כי המנהלת היא אשתו של הנאשם ושהיא ביחסי חברות עמה. אורלי הוסיפה, כי המליצה ל-ב' להגיש תלונה במשטרה וציינה שהיא נכונה לסייע לה וכן אמרה לה שעליה לפנות למנהלת החברה שתסייע לה. ב' חששה כי הנאשם יפטר אותה והייתה "מבועתת". ב' אף התוודתה בפניה, כי באחד הימים, בעת חלוקת אוכל, הגיע הנאשם וביקש כי תיכנס עמו לחדר צדדי וריק. כאשר נכנסה לחדר, הנאשם חיבק אותה בכוח, חיבוק "בעל אופי מיני" ו"הצמיד לה נשיקה בפה" בניגוד לרצונה. כששאלה את ב' מה עשתה, אמרה שהייתה מפוחדת וניסתה להדוף אותו, אולם הנאשם היה חזק והיא לא הצליחה, עד שהנאשם שיחרר אותה. לאחר שסיפרה לה זאת, החליטה אורלי לדווח על כך (שם, בעמ' 112 – 114).
121. אורלי הוסיפה ומסרה בעדותה, כי לאחר שראתה כי הדברים חוזרים על עצמם, משמע כי הנאשם ממשיך להטריד את ב', והיא לא פונה למנהלת החברה, החליטה להגיע למשרד שבו עובד הנאשם ודיברה עם הבנות במשרדו. כן ציינה בפניהן כי ידוע לה שיש במקום "מטריד מינית" וכי אם מישהו מציק להן עליהן לפנות למנהלת או אליה. הנאשם שמע את הדברים, "הלך וחזר" ונראה מוטרד. לאחר מכן נכנסה למשרדה של יוספה ואמרה לה כי ידוע לה שהנאשם מטריד בנות בחברה העירונית וכי עליה לבדוק זאת ולשוחח עם הבנות. כן מסרה, כי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- היו בנות נוספות שתיארו בפניה הטרדה מצדו של הנאשם, אולם ברמה פחותה מזו של ב'. כן ציינה בפני יוספה, כי הנאשם נוהג בצורה משפילה ומאיימת והבנות מפחדות ממנו. לדבריה, בסמוך לאחר מכן עזבה את החברה העירונית ולא המשיכה לעסוק בעניין (שם, בעמ' 114 – 115).
122. לאחר ריענון זכרונה הוסיפה אורלי, כי באחת הפעמים, הנאשם ראה כי אינו מצליח להשיג את מה שביקש מ-ב', שינה את התנהגותו כלפיה, והחל להתנהג באופן תקיף ומאיים גם כלפיה ובדומה לצורה שנהג כלפי עובדות נוספות. משמעות הדבר, כי הרים את קולו בפני אנשים נוספים, וצעק עליה על עניינים של מה בכך (שם, בעמ' 115).
123. אורלי התייחסה בעדותה לטענה כי היה לה רצון לנקום בנאשם – לדבריה, תחילה לא היה לה "שום עניין" עם הנאשם ולא הייתה לה כל שנאה כלפי הנאשם או אינטרס "לנקום בו", כטענתו. אולם, "הבעיות החלו" לאחר שראתה את התנהלותו הבלתי ראויה של הנאשם. אורלי הכחישה מכל וכל כי "חיפשה את הנאשם" או "תפרה תיק לנאשם". לדבריה, פעלה מכוח תפקידה וכאזרחית שומרת חוק. אורלי אישרה כי פנתה לעובדות לאחר שראתה את הפסול שבהתנהלות הנאשם וביקשה לסייע להן כרכזת ו"כאזרחית טובה". עוד מסרה, כי יוספה לא טיפלה בעניינו של הנאשם באופן ראוי ובמהירות, וזאת למרות שהתריעה בפניה על הטרדות מיניות, ומכאן דבריה המכפישים של יוספה נגדה (שם, בעמ' 117 – 120).
124. מצאתי, כי עדותה של אורלי היא עדות מהימנה ואובייקטיבית. אורלי אינה צד מעוניין ולא הוכח כי היה לה אינטרס כלשהו להעליל על הנאשם. גם לא מצאתי קשיים של ממש בעדותה של אורלי, פרכות או סתירות כלשהן. עיקר עדותה של אורלי מתיישבת עם עדותה של ב' וניכר כי אורלי היתה עדה להתנהלות בלתי ראויה נוספת של הנאשם. מהימנה עליי עדותה של אורלי כי סייעה ל-ב' למרות היותה בוגרת, מתוקף סמכותה כרכזת משום שנחשפה להטרדה מינית. כך גם סייעה לבנות הצעירות במקום מכוח האחריות שחשה כלפיהן.
125. כאן המקום להתייחס למספר פערים עליהם הצביעו באי כוח הנאשם בין עדותה של ב' ועדותה של אורלי.
126. כך למשל, ב' לא מסרה במשטרה או בבית המשפט כי הנאשם נישק אותה. לעומת זאת, אורלי ציינה כי ב' תיארה בפניה נשיקה (שם, בעמ' 122 – 123). ב' מסרה במשטרה כי לא הגיבה לחיבוק אלא "חייכה ויצאה" (נ/1). בעדותה הוסיפה כי הנאשם ביקש ממנה לחייך (פרוטוקול הדיון, בעמ' 9). ב' גם לא ציינה, כי הדפה את הנאשם. לעומת זאת, אורלי אמרה כי ב' הדפה את הנאשם (שם, בעמ' 123).
127. עם זאת, לא מצאתי כי יש בפערים אלו כדי להפריך את גרסתה של ב' או כדי לפגוע במהימנותה. מטבע הדברים, ייתכנו פערים מסויימים בין גרסאותיהם של עדים שונים לאירוע, ובפרט כאשר עדה אחת מספרת על האירוע מתוך דברים שהיא זוכרת שהעדה האחרת תיארה בפניה. משמע, שגרסת הבסיס היא גרסתה של ב' ואין בדברים שהוסיפה אורלי, כדי לפגוע בגרסה זו. למעשה, ב' עצמה מצמצמת בתיאור המיוחס לנאשם בהשוואה לאורלי, וגם בכך יש כדי ללמד על היעדר

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- רצונה לפגוע בנאשם ועל מהימנותה. משמע, כי ייתכן שהנאשם הטריד את ב' באירועים נוספים או בצורה חמורה יותר, כמתואר על ידי אורלי, אולם ב' ממשיכה לצמצם בתיאור. מכל מקום, לא ייוחס לנאשם מעבר למה ש-ב' טענה כלפיו.
128. גם עדותה של איילה מהווה חיזוק לעדותה של ב'.
129. איילה מסרה בעדותה, כי הכירה את ב' בבית ספר. באחת הפעמים שבהן שוחחו, ב' סיפרה לה כי הנאשם הגיע לבית ספר, אמר לה להיכנס לאחת הכיתות, סגר את הדלת, חיבק אותה, נישק אותה ו"נתן לה פליק בטוסיק" (שם, בעמ' 133). לאחר מכן, דיווחה על כך ליוספה. בעת שנקבעה שיחה עם יוספה, ב' אמרה לה שלא היה שום דבר וכי אינה רוצה לעסוק בכך. בהמשך לכך, שוחחה עם ב' שאמרה לה שהאירוע אמנם אירע, כטענתה, אולם היא חוששת משום שחבר שלה הוא חבר טוב של הנאשם. לדברי איילה, ב' גם אמרה ליוספה שאמנם אירע הדבר אולם היא לא רוצה להגיש תלונה אלא רוצה לשכוח מזה (שם, בעמ' 134).
130. גם בעדותה של איילה יש משום תוספת על עדותה של ב'. משמע, כי בעוד ב' לא תיארה נשיקה ו"פליק בטוסיק" איילה הוסיפה תיאורים אלו, וזאת למרות שלא מסרה תיאורים אלו בהודעתה במשטרה (שם, בעמ' 136). מכאן, שלא מצאתי מקום לייחס משקל כלשהו לדברים שהוסיפה איילה בעדותה. עם זאת, וזה העיקר, בעדותה של איילה יש משום חיזוק לגרסתה של ב', שסיפרה לה על האירוע בזמן אמת, והיא דיווחה על כך ליוספה. במובן זה משתלבות כל העדויות לכדי מסכת עובדתית קוהרנטית אחת.
131. גם גרסתה של יוספה מתיישבת עם דברים אלו.
- בעדותה מסרה יוספה כי באחת השיחות עם א' וגם מדבריה של איילה עלה, כי גם ב' הוטרדה. בהמשך לכך, הזמינה את ב' למשרדה, אולם ב' הכחישה את ההטרדה המינית מכל וכל. לאחר ש-ב' חזרה לבית ספר, איילה שאלה אותה מדוע לא שיתפה את יוספה. ב' לקחה את הטלפון ואמרה "גם אותי הוא ליטף" ו"ניסה לנשק". לאחר ריענון זיכרונה אמרה כי ב' סיפרה לה על חיבוק ולא על ליטוף. כן דיברה על חוסר הנעימות מאשתו של הנאשם שעבדה עמה. לימים, נודע ליוספה כי "היה שם מעבר לליטוף". איילה אמרה לה כי ב' אינה מוכנה לשיתוף פעולה משום שכן זוגה עובד בכיר בחברה העירונית וחבר טוב של הנאשם ואשתו, והיא גם חוששת למקום עבודתה. בהמשך, הצליחה לשוחח עם ב', אמרה לה שחשוב לשתף פעולה עם המשטרה, ו-ב' אמנם פנתה למשטרה. לדבריה, בהיותה של ב' אם חד הורית ל-4 ילדים, אישה קשת יום ופרנסתה דלה, ניתן להבין את חששה לפרנסתה. לפיכך, אמרה לה, כי לא תהיה פגיעה בעבודתה ובפרנסתה (שם, בעמ' 137 - 139).
132. כאן המקום להתייחס למחלוקת שנפלה בין יוספה ואורלי. בעדותה מסרה יוספה, כי אורלי רצתה בסיום עבודתו של הנאשם. לדבריה, אורלי לא דיברה עמה מעולם על הטרדה מינית, ורק דיווחה לה על "הרמת קול" בצהרון. עוד ציינה, כי אורלי התפטרה מתפקידה ולאחר שהמקרה התפרסם, אורלי ו-א' "ליוו את המקרה בחדשות" וכתבו "סוף סוף החברה העירונית עומדת

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

ליפול" (שם, בעמ' 150). לעומת זאת, אורלי מסרה, כאמור לעיל, כי דווקא דווחה ליוספה על הטרדות מיניות. כן ציינה, כי מלכתחילה לא היה לה דבר נגד הנאשם, אולם לאחר שנודע לה על התנהלותו, בקשה לסייע לעובדות המוטרדות (שם, בעמ' 117 – 120). לא מצאתי כי יש בפער זה בין התיאור שמסרו השתיים השלכה כלשהי על התיק. אין עוד מחלוקת כי נודע ליוספה על הטרדה מינית של עובדות מצדו של הנאשם. השאלה אם גם אורלי דווחה על כך ליוספה אם לאו, אינה מעלה ואינה מורידה מדיווחים נוספים שקיבלה יוספה. יתר על כן, ברי כי יוספה לא היתה מרוצה, וזאת בלשון המעטה, מהקישור בין הנאשם ובין החברה העירונית, והיא בקשה להגן על התנהלות החברה העירונית בתקופה שהתקבלו התלונות ולתאר את התנהלותה התקינה של החברה. גם בכך יש כדי להסביר את הפער בין שתי העדות. אולם, וגם כאן זה העיקר, אין בכל אלו כדי לפגוע במהימנותה של ב'. בסופו של דבר, שתי העדות מעידות, כי נודע להן על הטרדות שספגה ב' מצדו של הנאשם וכי היא לא רצתה כלל להגיש תלונה נגד הנאשם.

133. הנה כי כן, לעדותה המהימנה של ב' נמצאו חיזוקים ממששים במספר עדויות: בעדותה של אורלי, לפיה ב' ספרה לה על הטרדות החוזרות ונשנות מצדו של הנאשם בזמן אמת ועל החיבוק המיני בחדר צדדי; בעדותה של איילה, לפיה ב' ספרה לה על האירוע בכיתה; ובעדותה של יוספה, לפיה ב' כלל לא רצתה להתלונן נגד הנאשם. כל העדויות משתלבות זו בזו ויוצרות תמונה קוהרנטית אחת, המשתלבת לכדי מארג ראיתי אחד. גם אם נפלו פגמים מסוימים בין העדויות, לא נמצא אף פער מהותי היורד לשורשו של עניין ושיש בו כדי להפריך את גרסתה של ב' או כדי לפגוע במהימנות גרסתה.

134. עתה לגרסתו של הנאשם ביחס לאישום השני.

135. בעדותו מסר הנאשם, כי ב' הגיעה לשמש כסייעת בבית הספר שאותו ניהלה אשתו, דאז, והוא הכיר אותה בחתונתו, שם גם הכירה את אחד מחבריו הטובים והם הפכו לזוג. לדבריו, סייע לה בשיבוץ לעבודה בבוקר ובצהריים, אולם היו עמה "בעיות וקשיים בצורת העבודה". עוד ציין, כי חברו ביקש ממנו "לתת לה צ'אנס" ולסייע לה, בכל פעם שהיתה עמה בעיה. עוד מסר, כי יחסיהם היו חבריים ו-ב' נהגה לספר לו על חייה האישים ועל בעיות שהיו לה עם חברו (פרוטוקול הדיון, בעמ' 170).

136. כאשר התבקש להסביר על "הסיפור עם החיבוק" מסר "..." יש דברים שאני לא מצליח להבין. איך הגיעה לזה שחיבקתי אותה 3 דקות". לדבריו, ב' "כל פעם באה לחבק אותי" והוא "שומר" בשל היחסים עם בן זוגה ומכיוון שהיא עובדת אצל אשתו. כן ציין, כי כל חיבוק עם ב' היה "חיבוק חברי בלי שום כוונה מינית". עוד מסר, כי "היו מקרים שהתחבקנו ... לא שלוש דקות ולא 20 שניות" וכי ב' אף הכינה לו עוגת יום הולדת (שם, בעמ' 170).

137. עוד ציין הנאשם, כי "באותו יום" היו לו הערות אליה בסוף היום ש"לא תרים את כל הכיסאות כל עוד יש ילדים בכיתה" וכי זו היתה "פעם שלישית" שביקש "שהכיסאות לא יהיו מורמים".

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- לדבריו, ב' ידעה שייתכן כי לא תמשיך לעבוד וגם חברו ידע ואף נערכה ביניהם שיחה כדי שהיא תחזור לתלם (שם, בעמ' 170).
138. גם ביחס לאישום זה אינני מוצאת את עדותו של הנאשם מהימנה כלל ועיקר.
139. גם כאן, הנאשם לא מסר בעדותו הראשית כל פירוט בדבר אירוע בו היה עם ב' בכיתה נפרדת, למעט טענתו כי העיר לה שאינה מרימה כיסאות. הנאשם לא התייחס בעדותו הראשית לאיזו מהשאלות העיקריות ובכללן, אם סגר את דלת הכיתה, אם היתה ביניהם שיחה כלשהי, אם בעת שהעיר לה על הכיסאות אכן חיבק את ב'. הנאשם גם לא מסר כל גרסה בשאלה אם אכן הטריד את ב' לאורך תקופה, אם הסתכל עליה בצורה מינית ואם חתר לפגישות עמה.
140. בחקירתו הנגדית הוסיף, כי העיר ל-ב' מספר פעמים על הכיסאות וכי הדבר עלה בעקבות הערותיה של נופר. לטענתו, בעת שהעיר לה על הכיסאות לא היה חיבוק (שם, בעמ' 182). גם בחקירתו הנגדית הנאשם לא מסר כל גרסה אחידה בדבר האירוע שאירע בכיתה ומיותר לציין, כי נופר לא הובאה לעדות.
141. הנאשם גם לא פירט כל טענה ממשית שהיתה נגד איכות עבודתה של ב', למעט שלא הרימה כיסאות בסוף יום העבודה. המדובר בתלונה פעוטה יחסית, שניתנת לתיקון בקלות, ובוודאי שלא תגרום למתלוננת להעליל עלילת שווא. גם בעניינה של ב', הטענה לפיה יזמה תלונת שווא נגד הנאשם אינה נתמכת בראיות, שהרי גם ב' כלל לא רצתה להתלונן על הנאשם ולא יזמה את התלונה, כפי שגם הנאשם עצמו ציין.
142. גם בחקירתו הנגדית, כל שאמר הנאשם בתשובה לגרסתה של ב': "לא היה" (שם, בעמ' 183). לדבריו, ב' המציאה את גרסתה משום שחששה למקום עבודתה, הואיל ו"היו לה הרבה קשיים" (שם, בעמ' 182). כן מסר, גם באשר לגרסתה של אורלי, כי נהג להגיע תכופות לחפש את ב' "לא היה" (שם, בעמ' 183).
- תשובותיו הקצרות של הנאשם שאין בהן כל גרסה לא מעוררות אמון של ממש.
143. גם בעניינה של ב' טען הנאשם, כי היא חלק מהקבוצה ומהקונספירציה, וזאת מבלי לבסס את טענתו בהקשר זה על עובדות כלשהן, כמו למשל קשר מוקדם בינה ובין המתלוננות האחרות. טענתו של הנאשם, כי העובדה ש-ב' הכינה לו עוגת יום הולדת מלמדת, כי לא פגע בה, אין לה כל בסיס או היגיון, שהרי אין מחלוקת שהיו ביניהם יחסים חבריים, נוכח הקשר בין בן זוגה והנאשם, והקשר בינה ובין אשתו לשעבר של הנאשם.
144. ניכר, כי ל-ב' היה קשה מאוד להתלונן נגד הנאשם, נוכח הקשרים החבריים שבין בן זוגה והנאשם והיא השתתתה מאוד בהגשת תלונתה. למעשה, בעת שפנו אליה יוספה ומנהלת נוספת לבירור, היא הכחישה בפניהן תחילה את האירועים. מכאן גם, שטענת הנאשם כי בקשה לנקום בו, בשל חשש לאבד את מקום עבודתה, אין לה כל היגיון בסיסי. למעשה, ההיגיון מלמד, שככל ש-ב' חששה לעבודתה, היתה פועלת לשימור הקשר עם הנאשם ולא לפגיעה בנאשם, שיכולה אך להזיק למקום עבודתה.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

145. יתר על כן, וזה העיקר, טענת הנאשם כי היו בינו ובין ב' חיבוקים חבריים, ותו לא, אינה מהימנה עליי. התרשמתי כי הנאשם מנסה לתאר את ב' כמי שיזמה את החיבוקים, כדי לבסס את טענתו בדבר "חיבוקים חבריים". כך למשל, בכל פעם שתיאר חיבוק מסר "היא באה לחבק" ולא תיאר כלל את חלקו בדבר. הנאשם גם טען, כי לא היו מרוצים מעבודתה של ב', אולם לא הביא לכך כל תימוכין וניכר כי גרסה זו הועלתה אך כדי לספק לו מניע לתלונה.
146. לא זו אף זו, לא מצאתי בגרסתו של הנאשם הסבר כלשהו בדבר האינטרס של ב' להמציא התרחשות שלא היתה ולא נבראה. גם ב' סיפרה על האירוע לאורלי מיד אחריו, אולם חששה מלהרע לנאשם. למעשה, ניכר כי בשל החברות בין הנאשם ובן זוגה והיכרותה עם אשתו דאז של הנאשם, ב' לא רצתה כלל להתלונן נגד הנאשם. מכאן גם שאין כל היגיון בגרסת הנאשם, כי ב' התלוננה נגדו במשטרה מחשש שתפוט. למעשה, לו היה קשר בין חששה של ב' כי תפוט ובין התלונה, היתה מגישה את התלונה בזמן אמת. דא עקא, כי ב' הגישה את התלונה רק כשנה לאחר האירוע, שבו לטענת הנאשם העיר לה על הרמת הכיסאות. גם כאן, בעת שהנאשם עומת עם חוסר ההיגיון בגרסתו טען לפתע, כי גם שנה לאחר אירוע זה "היו בעיות איתה" (שם, בעמ' 184). גרסה זו אינה מעוררת כל אמון, וכאמור, לא נמצא לה כל בסיס בעדויות של הממונות על ב' בעבודתה או בראיות אחרות.

האישום השני – דיון נורמטיבי

147. באישום השני יוחסה לנאשם עבירה של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות.
148. מהראיות עולה, כי עלה בידי התביעה להוכיח את כל רכיבי העבירה של ביצוע מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות בעבודה, כמיוחס באישום השני.
149. עדותה של ב' נמצאה מהימנה ונמצאו לה חיזוקים רבים, בעיקר בעדותה של אורלי, אולם גם בעדותן של איילה ויוספה. לעומת זאת, עדותו של הנאשם אינה מהימנה כלל ועיקר.
150. מכל האמור עולה, כי באחד הימים הגיע הנאשם לבית הספר בו עבדה ב' וביקש ממנה לסור עמו לכיתה. הנאשם סגר את הדלת, ביקש מ-ב' לחיד, ניגש אליה וחיבק אותה באופן מיני, כך שחשה את החזה שלו ואת איבר המין שלו. החיבוק היה ממושך ואין כל משמעות לשאלה אם נמשך 3 דקות או פחות. ב' סיפרה על ההתרחשות לאורלי, אולם לא הגישה תלונה באותה העת בשל יחסי החברות בין הנאשם ובין בן זוגה, ויחסי הידידות בינה ובין אשתו דאז של הנאשם. גם לאחר שאיילה קשרה בינה ובין יוספה, הכחישה תחילה את ההתרחשות בשל אי רצונה לפגוע בנאשם. אולם בהמשך, לבקשתה של יוספה, דווחה על האירוע והגישה תלונה במשטרה.
151. מעשהו של הנאשם מקיים את הרכיבים שבעבירה. הנאשם חיבק את ב' באופן מיני ולשם גירוי או סיפוק מיניים, וזאת למרות חברותו עם בן זוגה של ב'. על כך ניתן ללמוד הן מכניסתו עם ב' לכיתה ביחידות ללא כל צורך בכך, הן מהיצמדותו ל-ב' והן מהאמירות שאמר לה בכיתה. אין בידי לקבל הטענה שמדובר "בחיבוק חברי" או ש-ב' שגתה בפרשנות סובייקטיבית, לאור מכלול הנסיבות, מהות המגע, האמירות והכניסה לכיתה וגם משום יחסי המרות שבין הנאשם ו-ב'. יש

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

לזכור, כי הנאשם הוא מנהל כל הצהרונים ואילו ב', עובדת זוטרה בצהרון. הנאשם ניצל את יחסי המרות בינו ובין ב' וביצע בה מעשה מיני. אין נפקא מינה לשאלה אם ב' הביעה התנגדותה, הלכה למעשה, וזאת משום יחסי המרות.

האישום הרביעי

האישום הרביעי – התשתית העובדתית

152. האישום הרביעי מבוסס בעיקרו על עדותה של עדת תביעה 4 המכונה ד' וכן על עדותה של אירית, מנהלת הצהרון בו עבדה ד', המהווה חיזוק של ממש לעדות זו.

153. תחילה לגרסתה של ד'.

154. בעדותה מסרה ד' כי היא שחקנית ותסריטאית, אולם בעת הרלוונטית רצתה לעבוד עם ילדים ואמה המליצה לה לשוחח עם הנאשם, עמו היא מיוודדת. בהמשך לכך, פגשה את הנאשם יחד עם שמרית, העובדת תחתיו. השניים היו מאוד נחמדים והיא התחילה למחרת לעבוד כעובדת בצהרון בבית ספר ויצמן, תחת רכזת ששמה אירית. הנאשם נהג להגיע כמנהל לביקורות בצהרון, ולשוחח עמה ביחידות על ענייני הצהרון ואף לחבק אותה "חיבוקים חבריים". בשלב זה לא הרגישה כי ישנה בעייתיות בהתנהגותו של הנאשם. לדבריה, באחד הימים הנאשם אמר לה שהיא "עושה מעבר" וכי יוסיף לה שעות עבור שיעורי תיאטרון. בהמשך לכך קבע לה פגישה עם שלמה טולדו (להלן: "שלמה"), אחראי על "בימת הנוער" ברחובות, תיאטרון חובבני לבני נוער. הפגישה נערכה עם שלמה במשרדי החברה העירונית. בסיומה של הפגישה, הנאשם חיכה לה במטבחון, הושיב אותה, שוחח עמה והיא נפרדה ממנו לשלום "בחיבוק ונשיקה חבריים". בשלב זה, החיבוק של הנאשם התחזק, הנאשם הכניס את ידיו מתחת לחולצה שלה, תוך שהוא מוציא את החולצה מהמכנסיים, יד אחת של הנאשם הלכה לכיוון החזה ויד שנייה לכיוון המכנסיים שלה מתחת למכנסיים. ד' הרגישה, לדבריה "שוק" ומיד זזה והלכה מהמקום (שם, בעמ' 20 – 22 ו-24). ד' הדגישה, כי הנאשם לא נגע לה בחזה אלא בבטן לכיוון החזה (שם, בעמ' 28).

באותה תקופה הנאשם הציע לה גם לנקות את הצהרון בשל בעיה עם המנקה, והוא נהג להגיע פעמים רבות לברר בשלומה. לדבריה, חשה לא בנוח עם הגעתו של הנאשם, משום שלא היתה לו סיבה להגיע. בהמשך לכך, סיפרה על כך לאמה, שהחלה להגיע למקום לעיתים קרובות. כן דווחה לאמה, כי אינה חשה בנוח עם החיבוקים של הנאשם, ואמה אמרה לה שהוא חבר קרוב ואין לה ממה לחשוש. באחד הערבים הנאשם הגיע עם בנו בן 10 לבית הספר, היא ירדה לפתוח לו את הדלת, בנו ישב על ספסל, והיא הלכה לגרף מים לפתח הניקוז בשירותים. הנאשם נעמד באזור התעלה, התקרב אליה בצורה מאיימת וגרם לה להרגיש שלא נוח. בהמשך לכך, הלכה אחורה על מנת שלא לגעת בנאשם, אולם הלה נצמד אליה תוך כדי שיחה, כשהיא צועדת אחורה עד שנצמדה לקיר ו"קפאה". הנאשם לא נגע בה אולם היא חשה מאוד לא נוח, הרגישה מאוימת

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

ועזבה את המקום. לדבריה, לא צעקה משום שבנו של הנאשם היה במקום (שם, בעמ' 21 – 22 ו-28).

לאחר שני האירועים, נרתעה מהנאשם, חדלה להתייחס אליו והוא החל להתנכל לה. בין היתר טען, כי השעות שעליהן היא מדווחת אינן הגיוניות ואינן תואמות, וכי דיווחה על יציאה ביום שלא יצאה. בהמשך לכך, נערכה פגישה עם הנאשם, אירית ושמרית, במהלכה אמר הנאשם כי היא משקרת בדיווחיה. לאחר השיחה, אירית העליבה אותה, התנכלה לה והיא החליטה לספר לאירית על מה שאירע עם הנאשם. אירית הציעה לערוך עימות מול הנאשם, ואמרה שילכו למשטרה או שילכו אליו. בפגישה שנערכה עם אירית, הנאשם התנצל ואמר "שאם לקחה את הרגשות החבריים למקום לא נכון" אז הוא לוקח את האשמה עליו. הנאשם אף בכה בפגישה ואמר "נשים את הדבר הזה מאחורינו". בהמשך לכך, סברה כי הנאשם לא יעז לעשות זאת שוב והחליטה לעזוב את העבודה. אולם, אירית הציעה לה לעבוד עמה בבית ספר אחר והבטיחה לה שלא תראה עוד את הנאשם. עם זאת, הנאשם אמר לה שהוא לוקח סיכון שהוא מחזיר אותה אולם "שם הכל מאחוריו" (שם, בעמ' 23 – 24).

155. ד' הותירה רושם מהימן ביותר. עדותה הייתה קוהרנטית, הגיונית ונעדרת סתירות של ממש. אמה של ד' היתה מיודדת עם הנאשם וניכר כי ד' לא רצתה להרע לנאשם לאורך כל הדרך. כך למשל, ד' הדגישה כי לא היה מגע באירוע שאירע בשירותי בית הספר. כן ציינה כי לא אמרה לנאשם להפסיק את התנהגותו, אלא עזבה את המקום בשני האירועים. לדבריה, הנאשם היה נשוי, היה ביניהם קשר אבהי ואסור היה לו להתנהג כפי שנהג בעת שחצה את הקווים.

156. גם באשר ל-ד' העלו באי כוח הנאשם טענות רבות באשר למהימנותה, אליהן אתייחס להלן.
157. טענה ראשונה נוגעת לזמן שעבר מאז האירוע ועד הגשת התלונה והיוזמה להגשת התלונה – ד' התייחסה למועד הגשת התלונה ומסרה, כי התלונה רק לאחר שהפרקליטות או המשטרה הודיעה, כי מתגבשת "תביעה" ובקשו ממנה להציג גרסתה במשטרה. עוד הדגישה, כי לא רצתה כלל להגיש תלונה, משום שהעניין היה מאחוריה, אולם כאזרחית הגיעה לספר את האמת משהתבקשה לעשות כן. לדבריה, איש לא שכנע אותה להגיש תלונה, אלא אך שאלו אותה אם היא מעוניינת להתלונן. עוד הוסיפה, כי באותה העת אירית אמרה לה, כי בכוונתה לדווח למשטרה על מה שידוע לה, והיא מציעה גם לה לעשות כן. עוד הדגישה, כי הנאשם מרשה לעצמו להתנהג כפי שהתנהג, למרות שמדובר היה באירועים במקומות ציבוריים והדבר הביא אותה, בין היתר, להגשת התלונה (שם, בעמ' 25 – 29).

158. הנה כי כן, ד' לא התכוונה מלכתחילה להגיש תלונה נגד הנאשם ועשתה כן רק לאחר שרשויות אכיפת החוק פנו אליה. עם זאת, לא זו בלבד שאין בהגשת התלונה באיחור על ידי ד' כדי לפגוע במהימנותה, אלא שיש בכך כדי ללמד כי ל-ד' לא היה כל עניין לפגוע בנאשם. למעשה, בשל הקשרים בין הנאשם ואמה, ד' נמנעה מלהגיש את התלונה, אולם לבסוף התעשתה והבינה שמחובתה האזרחית לעשות כן. בכך אין כל פסול. גם לא מצאתי כל פסול בפנייה של רשויות

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- האכיפה של ד', שהרי אך הציעו לה להגיש תלונה. לא נטען, ובוודאי שלא הובאה ראיה כלשהי, לפיה הפנייה של רשויות האכיפה אל ד' היתה שלא כדין.
159. טענה נוספת שהעלו באי כוח הנאשם עניינה בקשר בין ד' ומתלוננות נוספות – ד' הדגישה בעדותה, כי לא היה לה כל קשר עם מתלוננות אחרות וכי הגיעה למשטרה עם בן זוגה. עוד מסרה, כי נודע לה על קיומן של תלונות נוספות מחוקרת המשטרה (שם, בעמ' 27), גם כאן לא הונחה תשתית כלשהי לטענה כי ל-ד' היה קשר ישיר כלשהו עם מי מהמתלוננות ואין כל יסוד לטענה שהועלתה בהקשר זה.
160. כאמור, לעדותה של ד' יש חיזוק של ממש בעדותה של אירית, אשר רכזה באותה העת את הצהרון בו עבדה ד'.
161. בעדותה מסרה אירית, כי ד' הגיעה לעבודה בצהרון דרך הנאשם. עוד הוסיפה, כי באחד הימים ד' ניגשה אליה, סיפרה לה על מקרה לא נעים עם הנאשם, שבמהלכו הנאשם הטריד אותה מינית. עוד תיארה בפניה כי באחד הימים, עת נותרה עד מאוחר בבית הספר, הנאשם הגיע, נכנס לשירותים, חיבק אותה, הכניס לה יד לתוך החולצה והיא הייתה מאוד נסערת. ד' אמרה כי אינה יכולה להמשיך לעבוד. בהמשך לכך, קבעה עימות בין ד' ובין הנאשם. ד' אמרה לה שהיה לה חשוב כי הנאשם לא יכחיש זאת אולם לא רצתה "לעשות לו רע". ד' אמרה לנאשם בשיחה כי היה לה "לא נעים" והנאשם אמר כי הוא מצטער שהיא "הבינה את החיבוק בצורה לא נכונה". ד' הסתפקה בכך שהנאשם לא מכחיש ומביע צער על מעשיו. הנאשם גם אמר "זכותך ללכת למשטרה" (שם, בעמ' 152 – 153, 155). עוד ציינה, כי זה המעשה היחיד שעליו סיפרה לה ד', אולם, ד' אמרה לה כי התנהלותו של הנאשם אינה נוחה לה. כן ראתה מקרים שבהם הנאשם ו-ד' דיברו, ובכלל זה באחד המקרים, הנאשם ו-ד' נכנסו לכיתה ודיברו שם לבד (שם, בעמ' 153 – 154). עוד ציינה כי "היו עניינים" ו"בעיות" הנוגעות לעבודה ושעות העבודה של ד'. תחילה אמרה שהבעיות היו לאחר העימות, אולם לאחר מכן ציינה כי אינה זוכרת מתי אירעו "עניינים" אלו (שם, בעמ' 154, 155). לדבריה, ד' הייתה עובדת מצוינת ואחת המדריכות המובילות במקום העבודה, ובאף רגע לא פקפקה בה. עם זאת, סברה שאולי מדובר באי הבנה וקיבלה את התנצלותו של הנאשם. לאחר המקרה, ולאור ההיכרות המוקדמת ביניהם, ד' גם חזרה לעבודה (שם, בעמ' 155).
162. גם את עדותה של אירית מצאתי כמהימנה וקוהרנטית. העדות מתיישבת היטב עם עדותה של ד' וניכר כי גם אירית לא רצתה כלל להרע לנאשם וצמצמה בתיאורים. כך למשל, אמרה כי אינה יכולה לזכור מה היו היחסים לאחר האירוע. אמרה מספר פעמים "זה לא היה ענייני", "אני לא חלק בזה". עוד ציינה כי הייתה לה מערכת יחסים טובה עם הנאשם וכי הנאשם "בחור שהיה כיף לעבוד איתו" (שם, בעמ' 154).
163. חיזוק נוסף לדבריה של ד' ניתן למצוא בהודעתה של אמה, שדווחה גם היא על כך ש-ד' פנתה אליה מסרה "שהוא התחיל איתה" וכי פנתה בעניין זה לאירית (ת/27).

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

164. הנה כי כן, מצאתי כי עדותה של ד' היא עדות מהימנה, ולפיה הנאשם נהג להגיע באופן תכוף לצהרון בו עבדה ולחבק אותה. לאחר פגישה במשרדי החברה העירונית, הנאשם חיבק אותה במטבחון, החיבוק התחזק והוא הכניס את ידיו מתחת לחולצה שלה, תוך שהוציא את החולצה מהמכנסיים, יד אחת של הנאשם הלכה לכיוון החזה ויד שנייה לכיוון המכנסיים שלה מתחת למכנסיים. בהמשך לכך, באחד הימים הגיע הנאשם לצהרון, נכנס אחריה לשירותים שאותם ניקתה, התקרב אליה בצורה מאיימת, נצמד אליה תוך כדי שיחה, כשהיא צועדת אחורה עד שנצמדה לקיר ו"קפאה". לאחר שני האירועים משחדלה ד' להתייחס לנאשם, החל להתנכל לה. על האירועים סיפרה ד' לאירית, ועדותה של אירית מחזקת מאוד את גרסתה של ד'. לעדותה של ד' ניתן למצוא חיזוק גם בהודעת אמה.

165. עתה לגרסתו של הנאשם ביחס לאישום הרביעי.

166. בעדותו מסר הנאשם, כי הוא מכיר את ד' באמצעות אמה, ששמשה כמזכירה, וביקשה ממנו להעסיקה, וכן באמצעות דודותיה שעבדו כמנקות, הביאו לו "דגים", ואמרו לו שהוא "חייב" לקחת את ד' לעבודה. ד' שימשה בעבר כשחקנית ואמרה לו שהיא זקוקה לכסף. כן ציין, כי אמר ל-ד' שיכול לשלם לה כמדריכה 35 ₪ אולם אם תעביר לילדים גם שיעור תיאטרון, ישלם לה תשלום נוסף. לדבריו, בשל יחסיהם הטובים, ד' חיבקה אותו בלי כוונה מינית. עוד מסר, כי בשל בעיה עם עובדי הניקיון הסכים ש-ד' גם תנקת את הצהרון. לאחר כחודש וחצי שבו ד' ניקתה את הצהרון, אירית ציינה בפניו כי ד' "עושה בעיות", "מדברת על המשכורת שלה ולא מנקה כמו שצריך". בעקבות זאת, הגיע לצהרון ו"הפנס לא עבד" ופנה אליה ושאל מדוע הפנס לא עובד. בפעם נוספת הגיע לצהרון עם בנו. לדבריו, "הסתובבנו עשינו את הכל ושיצאנו החוצה אמא שלה ודודה שלה באו לאסוף אותה ואז אמרה תגיד לי אני יכולה לתת לך חיבוק אמרתי בואי תני חיבוק, נתנה חיבוק". כן מסר, כי "אז" אמר ל-ד' "... את לא יכולה להתנהל ככה את צריכה לעשות את השעות ולשים לב". כן הוסיף, כי לאחר כחודש וחצי בשיחה עם אירית אמרה לו "אני מצילה אותך אני שומרת עליך", ד' אמרה "שזרקת לה מילים והרגישה לא בנוח איתך". בהמשך לכך, זימן את ד' לשיחה יחד עם אירית. בשיחה אמר ל-ד' שזכותה לפנות למשטרה, אולם "כל דבר שעשה" היה חברי ו"כל הערה" שהיתה לו היתה "מקצועית". לדבריו, גם אמר לה, כי לא היתה לו שום כוונה לגרום לה אי נוחות ואם הרגישה "ככה", "זה לא בסדר". כן אמר לה ש"צורת ההתנהלות וההערות זה על איך שאת מתנהלת". עוד טען, כי אמר לה שאם היא רוצה להמשיך לעבוד, הוא יעיר לה כשצריך, משום ש"מקצועי זה מקצועי וחברי זה חברי" (שם, בעמ' 171).

167. הנאשם המשיך והוסיף, כי לאחר מכן ד' החליטה שהיא לא רוצה יותר לעבוד בצהרון וקיבלה את הכספים שהגיעו לה. לדבריו, כשנה לאחר מכן אירית עברה לבית ספר אחר ואמרה ש-ד' פנתה אליה ואמרה שהיא רוצה לחזור לעבוד. כן ציין, כי אמר לאירית "אני לא אוהב את זה אחרי מה שהיא עשתה ולא רוצה את השיחות האלה", אולם "אם את חושבת שזה לטובת

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- הילדים ונכון נקיים שיחה תיאום ציפיות ונקבל החלטה". בהמשך לכך נערכה שיחה עם ד' והיא אמרה "זה לא אני רציתי לעשות את זה משיהי אחרת אמרה לי לעשות את זה". לאחר מכן ד' חזרה לעבוד ויחסי העבודה היו "בסדר גמור" (שם, בעמ' 171).
168. בעדותו הראשית, הנאשם לא תיאר תחילה כלל את האירועים המיוחסים לו באישום הרביעי.
169. רק לאחר שהנאשם הופנה – ברחל בתך הקטנה – לשני האירועים המיוחסים לו בהקשר זה, התייחס אליהם. לדבריו, אכן יזם פגישה בין ד' ומנהל ההופעות ובסוף הפגישה ד' היא ש"באה וחיבקה אותי" ואף הודתה "וזהו. לא היה שום דבר מעבר". עוד מסר, כי ד' עצמה מסרה בעדותה, כי לא נגע באיבר המין שלה, אלא אך "נתן לה חיבוק נכון בלי שום כוונה מינית. זה לא משהו שונה". לדבריו, לאחר הפגישה, יצא החוצה והיא נתנה לו חיבוק "זהו הסתיים שום דבר מעבר לזה". כן הוסיף, כי כל משפחתה היתה באה ומחבקת אותו. לדבריו, אכן היה מקרה בו נכנס לשירותים כדי לבדוק אם הם נקיים אולם לא הצמיד את ד' ולא דחף אותה ו"לא היה שום דבר". כן ציין, כי בעת שהבן שלו היה צמוד למקום "יש גבול להאשמות" (שם, בעמ' 172).
170. גרסתו של הנאשם גם באשר לאירועים מושא האישום הרביעי אינה מהימנה כלל ועיקר. הנאשם חזר על הגרסה – שאותה העלה ביחס לכל המתלוננות – כי אמנם היו בינו ובין ד' חיבוקים, אולם לא היה להם אופי מיני ולא היה ביניהם כל מגע מעבר לכך. ניכר, גם ביחס לאישום הרביעי, שעל מנת לשכנע שלא היה לחיבוקים אופי מיני, הנאשם הדגיש בכל פעם ש-ד' יזמה את כל החיבוקים. גרסה זו אינה מהימנה עליו כלל ועיקר. משמע, שגם אם הנאשם ו-ד' התחבקו, ברי כי לכל הפחות יזם הנאשם חיבוקים אלו באותה מידה ש-ד' יזמה אותם.
171. גם כאן, הנאשם לא מסר כל פירוט בעדותו הראשית בדבר האירועים, המיוחסים לו באישום הרביעי. משמע, כי הנאשם לא מסר מיוזמתו מה בדיוק אירע לאחר הפגישה במשרדי ההנהלה, האמנם לקח את ד' לשיחה במטבח, מה נאמר ביניהם ומה בדיוק אירע שם. כך גם לא מסר כל גרסה בדבר מה שאירע בשירותים, ולמעשה, נמנע כמעט מלתאר את האירועים גם לאחר שנשאל עליהן ברחל בתך הקטנה בעדותו הראשית. בחקירתו הנגדית אישר, כי הוא אמנם סידר ל-ד' פגישה עם שלמה, אחראי מחלקת תרבות וסייע לה רבות. לאחר מכן נשאל על גרסתה של ד', כי הכניס לה ידיים למכנסיים ולכיוון החזה, וענה "זה לא היה. היא אמרה פה בעדות שלא היה ... היא לא אמרה שהכנסתי ... לה שום יד לאיבר מין ...". גם לאחר שנשאל בדבר ההיגיון לפיו ד' תעליל עליו, בעוד הוא מנסה לסייע לה, ענה "היית צריך להקשיב לעדות שלה" (שם, בעמ' 176).
- אכן, ד' לא אמרה כי הכניס לה יד לאיבר המין והדבר אף לא מיוחס לו. אולם, ד' תיארה כי הכניס ידיו מתחת לחולצתה. על גרסה זו לא אמר הנאשם דבר. גם לטענת הנאשם בהקשר זה, כי המתלוננת בחרה בגרסה מקלה יותר, שלפיה לא נגע לה באיבר המין משום שזו גרסה קלה יותר להאשמה – אין כל בסיס וכל היגיון, שהרי לו רצתה ד', כמו המתלוננות האחרות, להעליל על הנאשם, סביר דווקא שהיתה בוחרת תיאור מחמיר יותר עם הנאשם.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

בניגוד לגרסת הנאשם, ד' דווקא עמדה על גרסתה בעדותה ולא ציינה כלל ש"זה לא היה", כטענת הנאשם. הרושם העולה כאן, כי הנאשם מכחיש את המציאות האובייקטיבית, ונראה לו, כי יהיה בכך כדי ליצור רושם שהיא כלל לא התרחשה. כך עשה בעת שטען, כי ד' אישרה שהיתה חלק מעלילה, למרות שלא היתה הודאה כזו וכך גם עשה הנאשם גם באשר לתיאור הפגישה בינו, בין ד' ואירית, כפי שיפורט להלן.

172. הנאשם גם לא מסר, כאמור, את פרטי המקרה בשירותים. עם זאת, אישר בחקירתו הנגדית, כי אמנם הגיע עם בנו לבית הספר וכי הגיע למקום מספר פעמים. לדבריו, מטרת הגעתו היתה על מנת "לראות איך היא מסתדרת" (שם, בעמ' 180). גם בחקירתו הנגדית לא הוסיף פרטים ממשניים על אודות אירוע, נסיבות פנייתו אליה בעת שניקתה, מדוע היה עליו, כמנהל הצהרונים, לבדוק את הניקיון בשירותים בעת ש-ד' היתה שם, האם היה ביניהם דין ודברים כלשהו, או פרטים נוספים כלשהם, למעט פרט שמסר לראשונה בעדותו, כי פנה אל ד' בדבר מנורה חסרה. גם גרסה זו נעדרת כל מהימנות בהיעדר פרטים כלשהם. הטענה כי פנה אל ד' בדבר מנורה חסרה נמסרה לראשונה בעדות, ודי בכך על מנת לדחותה, אולם, גם היא, אינה נוטה בהקשר כלשהו, בשיחה שהיתה או בנסיבות. גם לא נהיר מדוע על מנהל כל הצהרונים לפנות לעובדת זוטרה בעניין המנורה החסרה.

173. יתר על כן, גם לא מצאתי כל בסיס לטענת הנאשם, כי לא היו מרוצים מעבודתה של ד'. למעשה, כל הראיות מלמדות, כי גם הנאשם היה מרוצה מעבודתה, שכן הציע פעמיים להגדיל לה את המשרה, תחילה בהוספת שיעורי תיאטרון ובהמשך בהוספת משרת ניקיון. ניכר גם כי הטענות בדבר טיב עבודתה של ד' הועלו לראשונה לאחר האירועים וזאת במטרה להכפיש את ד'. הטענה כי לא היו מרוצים מעבודתה של ד' גם אינה מתיישבת עם העובדה, כי היא עזבה בסופו של דבר ביוזמתה, וכי בהמשך שכרו מחדש את שירותיה.

174. זאת ועוד – הנאשם עצמו הודה, כי אירית פנתה אליו ואמרה לו ש-ד' התלוננה על התנהגותו. משמע, כי ד' פנתה אל אירית בטענה על אירוע שבו פגע בה. למעשה, בפגישה שנערכה עם אירית, הנאשם התנצל בפני ד' ואמר לה שזכותה לפנות למשטרה. לו היתה נכונה טענת הנאשם, כי כל התנהלותו היתה "חברית" בלבד, מדוע שיתנצל, ומדוע שיפנה אותה למשטרה?

175. כאן המקום להתייחס לגרסה הבלתי מהימנה של הנאשם באשר לפגישה בינו ובין אירית ו-ד'. הנאשם ציין מספר פעמים, כי בפגישה ד' "חשבה והרגישה" וכי הובהרו העניינים, סתם ולא יסף. משמע, כי הנאשם ניסה ליצור הרושם כאילו בפגישה זו לא הועלו בפניו טענות קשות, אלא אך תחושות, וכאילו לא הודה בביצוע מעשים קשים. דא עקא, כי נהיר מתוך עדויותיהן האמינות של ד' ושל אירית, כי ד' פירטה בפגישה את הפגיעה המינית המפורטת, וכי הנאשם אף לקח אחריות על הדברים.

הנאשם אמנם הכחיש, כי בכה והיה נסער בשיחה זו, וזאת בניגוד לדבריה של אירית. לטענתו, השיחה היתה "מקצועית". בה בעת אישר, כי לקח אחריות ואף הפנה את ד' למשטרה. כאשר

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

נשאל מספר פעמים אם ד' שיקרה בפגישה, לא אישר זאת, אלא אמר חלף זאת "בשבילי כן" וכן אמר "לא התייחסתי" (שם, בעמ' 180). מכאן מתבקשת המסקנה, כי ד' העלתה טענות ממשיות נגד הנאשם במהלך השיחה – ולא רק תחושות כטענתו – והנאשם לקח אחריות על מעשיו, ואף תיאר בפני ד' את האפשרות העומדת בפניה לפנות למשטרה.

176. יתר על כן, אין ספק, כי הנאשם היה מיוודד עם אמה של ד' וכי סייע ל-ד' במציאת עבודה בצהרונים, הן כסייעת, הן כמדריכה בחוגים והן כמנקה. הנאשם אף סייע ל-ד' למצוא עבודה כשחקנית. הטענה של הנאשם, כי למרות שהכיר את אמה של ד', סייע ל-ד', ולמרות שפרנסתה היתה תלויה בו, היא חברה עם אחרים להעליל עליו נעדרת כל היגיון בסיסי וגם אין לה כל תשתית ראייתית. למעשה, ההיגיון מלמד, כי ל-ד' היה אינטרס מובהק שלא להתלונן על הנאשם גם לאחר שפגע בה, והדבר בא לידי ביטוי בהתנהלותה לאורך כל הדרך.

177. גם כאשר נשאל הנאשם מדוע ש-ד' תעליל עליו למרות שסייע לה ולמרות קשריו עם אמה, ענה "היית צריך להקשיב לעדות שלה" (שם, בעמ' 176). משמע, כפי שכבר הובהר, הנאשם סבור, כי אם ייחס דבר מה ל-ד', שכלל לא נאמר בעדותה, הרי שיהיה בכך כדי להפכו לאמת. דא עקא, כי ד' בעדותה חזרה ותיארה בעקביות, וגם בעדותה, את המעשים שביצע בה הנאשם ולא אישרה, ולו ברמז, כי העלילה עליו.

178. טענת הנאשם כאילו ד' העלילה עליו משום שהמשטרה אמרה לה מה להגיד, או כי "השתמשו בה" – אין לה כל בסיס בעדותה. ד' אכן מסרה בעדותה, כי הגישה את התלונה רק לאחר שהתבקשה למסור תלונה וכי לא היה לה כל רצון להתלונן נגד הנאשם. אולם, בכך היה כדי להסביר כי לא רצתה בהגשת תלונה, ולא כי דבריה לא היו אמת. משמע, כי טענת הנאשם כאילו ד' השתתפה בקונספירציה, וכי הוציאו ממנה דברים לא נכונים, וכי ד' הודתה בכך – אינה מבוססת כלל ועיקר, והיא בגדר משאלת לב של הנאשם ותו לא. למעשה, ניכר מתוך עדותה של ד' כי אינה מבקשת להרע לנאשם. כך למשל אמרה, כי על בית המשפט להחליט אם מדובר במעשה מגונה, אם לאו. ד' לא התלהמה בתיאוריה ולא הגזימה. הנאשם עצמו אישר, כי ד' תיארה הדברים בצורה מתונה.

למעשה, אלמלא היתה ד' מעלה בפני הנאשם את טענותיה כבר בזמן אמת, לא היה אומר לה, כפי שהודה בעצמו כי זכותה לפנות למשטרה. בשיחת הבהרה זו, שגם לגרסת הנאשם התקיימה, יש משום סתירה חזיתית לטענתו בדבר קונספירציה בין המתלוננות, שהרי שיחה זו התנהלה הרבה לפני ש-ד' התלוננה במשטרה, ולאחר השיחה ד' אף חזרה לעבוד בצהרון. משמע, כי הנאשם מאשר כי ל-ד' היתה תלונה נגדו על התנהלותו הפוגענית בהקשר מיני, כבר בזמן אמת. מכאן, שגם לא נמצא כל בסיס לטענה כי הקבוצה, הפרקליטות או המשטרה, הם שהביאו לתלונת שווא מצדה של ד'. יש להדגיש בהקשר זה, כי קשר מאוחר עם מתלוננות נוספות אינו מלמד כי התלונה היא תלונת שווא. גם הניסיון, ככל שהיה, של המשטרה או של הפרקליטות

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

לשכנע את ד' להגיש תלונה, אינו מלמד כי התלונה היא תלונת שווא, אלא לכל היותר, כי ד' לא רצתה לפגוע בנאשם.

179. גם לא מצאתי בחזרתה של ד' לעבודה כל אינדיקציה לפיה הנאשם לא פגע בה מינית, שהרי ברי כי ד' שוועה לפרנסה וכי חששה כי תלונתה תפגע בפרנסתה. למעשה, הרושם העולה הוא שלמרות שהנאשם פגע בה, ד' נאלצה לחזור לעבודה בשל קשיי הכלכליים, ואף הדגישה בפני אירית, כי אינה רוצה עוד כל קשר לנאשם.

האישום הרביעי – יסודות העבירה

180. באישום הרביעי מיוחסת לנאשם עבירה של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות.
181. מהראיות עולה, כי עלה בידי התביעה להוכיח את כל רכיבי העבירה של ביצוע מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות בעבודה, כמיוחס באישום הרביעי.

182. עדותה של ד' נמצאה מהימנה ונמצאו לה חיזוק ממשי בעדותה של אורלי. לעומת זאת, עדותו של הנאשם אינה מהימנה כלל ועיקר.

183. מעשהו של הנאשם מקיים את הרכיבים שבעבירה. הנאשם הגיע באופן תכוף לצהרון בו ד' עבדה וחיבק אותה. באחד הימים, לאחר פגישה במשרדי החברה העירונית, הנאשם חיבק את ד', הכניס את ידיו מתחת לחולצה שלה, תוך שהוציא את החולצה מהמכנסיים, יד אחת של הנאשם הלכה לכיוון החזה ויד שנייה לכיוון המכנסיים שלה מתחת למכנסיים. הכנסת ידיים לתוך חולצה הוא מעשה שחוצה כל גבול ויש בו באופן מובהק להוות מעשה מגונה. בהמשך לכך, באחד הימים הגיע הנאשם לצהרון, נכנס אחריה לשירותים שאותם ניקתה, התקרב אליה בצורה מאיימת, נצמד אליה תוך כדי שיחה, כשהיא צועדת אחורה עד שנצמדה לקיר ו"קפאה". לאחר שני האירועים, חדלה ד' להתייחס לנאשם, והלה החל להתנכל לה. על האירועים סיפרה ד' לאירית, ועדותה של אירית מחזקת מאוד את גרסתה של ד'.

184. ההירארכיה בין הנאשם ובין ד' מלמדת על יחסי מרות. בשל מצוקתה הכלכלית, ד' שימשה במגוון תפקידים בצהרונים, כסייעת, מנקה ואף העבירה גם חוגים בצהרון. לעומת זאת, הנאשם שימש כמנהל של כל הצהרונים. מכאן, שבמבנה ההיררכי היה הנאשם בראש הפירמדיה ו-ד' בתחתית, כפי שהנאשם עצמו אישר. במצב דברים זה, אין ספק כי היו יחסי מרות בין הנאשם ו-ד'.

185. משאומצה גרסתה של ד' לפיה הנאשם הכניס ידיו לתוך חולצתה, ממילא הוכח הגוון המיני שבמעשיו, ויש בכך גם כדי להשליך על הפרשנות של האירוע הנוסף בשירותים. יתר על כן, טענת הנאשם כי לא היה גוון מיני בחיבוקיו גם היא נדחתה משום מהות המגע ומכלול הנסיבות בהן נגע ב-ד'. לעניין זה טען הנאשם כי "הקונספירציה" של הבנות היא שהשוותה גוון מיני למעשיו. דא עקא, כי טענה זו לא מתיישבת עם העובדה הבסיסית כי ד' התלוננה על פגיעה מינית זמן רב לפני שהיה קשר כלשהו בין המתלוננות.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

האישום החמישי

התשתית העובדתית

186. האישום החמישי מבוסס בעיקרו על עדותה של עדת תביעה 5 המכונה ה' וכן על עדותה של אורלי המהווה חיזוק לעדות זו.

187. תחילה לגרסתה של ה'.

ה' מסרה בעדותה, כי היא אם יחידנית לשלושה ילדים בגירים, העוסקת בתחום הכתיבה, אימון והנחיית סדנאות ילדים. בתקופה הקודמת לאירועים מושא כתב האישום עבדה בעמותת "קרן רחובות לתרבות" והתבקשה לעבוד במחלקת האירועים של העירייה ולאחר מכן מונתה כממונה על תחום הפרסום של החברה העירונית ובסך הכל הועסקה בקרן ובחברה כ-13 שנים. מכוח תפקידה סייעה בתחום הפרסום של מערך הצהרונים ובהמשך, התבקשה לסייע בתחום הדרמה בחוגי הילדים (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 73 – 74).

188. עוד ציינה ה', כי הכירה את הנאשם לראשונה בעת שמכר שלה שאל אותה "האם נכונה השמועה כי בכיר בעיריית רחובות עוזב את אשתו ועובר לגור איתה". כאשר המכר אמר לה, שמדובר ב"יפתח נוטמן", אמרה לו שהיא כלל לא מכירה אותו. בהמשך לכך, התקשרה לחברה שלה בעירייה, שאלה אם יש אדם כזה וביקשה את מספר הטלפון שלו. לדבריה, ביקשה לשוחח עמו, משום שהפריע לה שמפיצים עליה שמועות לגבי אדם שכלל אינה מכירה. כן ציינה, כי התקשרה אל הנאשם ושאלה אותו אם הוא מכיר אותה והוא ענה "בערך". כן אמרה לו שמפיצים עליה שמועות והנאשם אמר "אל תחששי, את לא היחידה שמפיצים עליה שמועה כזו, הכל בסדר". כן הוסיפה, כי אמרה לו שאם השמועה קשורה אליו "שיוציא אותה מהעניין". לדבריה "השיחה נגמרה בטוב" והיא סמכה עליו. לאחר שיחה זו, ראתה לראשונה את הנאשם באירוע והם שוחחו "בידידות" וצחקו על השמועה (**שם**, בעמ' 74 – 75).

189. עוד הוסיפה, כי באחד הימים ראתה כתבה בעיתון מקומי על הנאשם שהוא חולה מאוד והכתבה "נגעה לליבה". בהמשך לכך, שלחה אליו הודעה "מה שלומך", "הבנתי שאתה חולה", "אם אתה צריך משהו בשמחה". הנאשם הגיב ואמר שהוא ישמח לביקורי חולים. בהמשך לכך, נוצרה שוב תקשורת והנאשם שאל "מתי את באה לבקר", והיא ראתה בכך דבר טבעי והלכה לבקרו. לדבריה, הביקור "שינה את התמונה". היא הגיעה לבית שאינו מאויש ולא מתגוררים בו והנאשם היה במקום לבד בבית ריק וחשוך. לדבריה, התחושה הייתה מאוד לא נוחה. כן ציינה, כי הם דיברו והיא שתתה תה, אולם, רצתה מיד ללכת משום שחשה "לא טוב" והאווירה הייתה לא נוחה. עוד הוסיפה, שכאשר יצאה חשבה "מה חשבתי לעצמי" וחשבה על השמועה שהייתה בתחילה. לאחר מכן כתבה לו שהיא מבקשת שהביקור "יישאר ביניהם" לאור השמועה (**שם**, בעמ' 75 – 76).

190. ה' הוסיפה ומסרה, כי לאחר הביקור, הנאשם הגיע לעבוד בחברה והיא התנהגה עמו באופן ענייני, לרבות קיום פגישות ושיחות בענייני עבודה. כן ציינה, כי ישבו במשרדים קרובים (**שם**,

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

בעמ' 75). לדבריה, הנוכחות של הנאשם הייתה "כל הזמן" ו"מסיבות שונות" הוא היה מגיע ויושב בכניסה למשרדה. כן ציינה, כי במשך הזמן, היה עובר במסדרון הקטן "הלוך ושוב" והחל להטרידה, משמע להעיר הערות ולבזות אותה. כן ציינה, כי נהג לשבת על הכורסא "להסתכל בעיניים", להעיר הערות מיניות, הטרדות ו"מבטים". במהלך הזמן, נהגה לסגור את הדלת על מנת שלא יטריד אותה, אולם לפי נהלי העבודה היה עליהם לעבוד בדלתות פתוחות. לדבריה, דיווחה על כך ליוספה, שהתעקשה שהדלתות יהיו פתוחות (שם, בעמ' 76).

191. ה' ציינה, כי באחד הימים, הרגישה לא טוב, הנאשם נכנס לחדרה, אמר "יש לך יום רע. את נראית לא טוב. קומי תני חיבוק". לדבריה, סברה ש"זה בסדר" אם אחד החברים נותן חיבוק, ולפיכך, שיתפה פעולה ולא סברה שיהיה "משהו לא טוב". אולם, תוך כדי חיבוק הרגישה לא נוח, הפסיקה את החיבוק והזיזה את עצמה. לדבריה, החיבוק התארך, הנאשם "נצמד" אליה, "עט עליה בחיבוק" והרגישה "משהו אחר", "חיבוק עם מתח מיני ולא חיבוק חברי". עם זאת, באותה העת סברה שאולי מדובר בפרשנות שלה ולא רצתה לשפוט אותו (שם, בעמ' 76 – 77).

192. עוד הוסיפה ה', שמספר ימים לאחר האירוע המתואר, בעת שהייתה במשרדה, הנאשם נכנס וסגר את הדלת, אחז בזרועה ואמר "קומי קומי לחיבוק". בתגובה אמרה לו "תקשיב לא חיבוק ולא נעליים. החיבוקים האלה לא באים לי בטוב". הנאשם אמר "טוב, אם את צריכה אותי אני כאן" והלך. לאחר מספר ימים נוספים, הנאשם שוב נכנס לחדרה, סגר את הדלת אמר "קומי לחיבוק" והיא אמרה לו "מה לא הבנת. אמרתי לך לא לסגור את הדלת. החיבוקים האלה לא באים לי טוב". לדבריה, אמרה את הדברים בכעס, באסרטיביות, באגרסיביות ובנימה מאוד ברורה והנאשם יצא מהחדר (שם, בעמ' 77 – 78). לאחר שעיינה בהודעתה הוסיפה, כי לאחר אותו אירוע, הנאשם יצא והתיישב על הכורסא ובהה בה "לתוך עישוני העיניים". לאחר דקות ארוכות, לא יכלה לסבול זאת, ניגשה ליוספה ואמרה לה, לא בפעם הראשונה, כי הנאשם נוהג בצורה מטרידה וסיפרה לה כי הנאשם סוגר את הדלת ומבקש חיבוקים וזה מטריד אותה. כן ציינה, כי הנאשם מתיישב על הכורסא והיא מבקשת לסגור את הדלת, אולם לא קיבלה אישור מיוספה (שם, בעמ' 78).

193. ה' הוסיפה, כי בין ובין הנאשם נהג לומר לה אמירות והערות בדרך לשירותים, כמו למשל, "ללוות אותך", "את צריכה עזרה", "את מסתדרת לבד". בפעם הראשונה לא הגיבה, אולם לאחר האירוע האחרון, ביקשה ממנו לא לפנות באמירות כאלו. הנאשם "עשה מזה צחוק", אולם היא הבהירה לו שזה לא אמור לקרות לאור בקשותיה החוזרות והנשנות "להפסיק עם זה" ואף במילים בוטות. באחד הפעמים גם אמרה לו שלא ייצור עמה יותר קשר ואף לא יגיד לה "בוקר טוב". (שם, בעמ' 78 – 79).

194. לאחר זמן מה שבמהלכו ה' לא דיברה כלל עם הנאשם, הייתה "הרמת כוסית" בחברה לרגל שיר שהוציאה. הנאשם ניגש אליה בעת שהייתה לבד במטבח, אמר לה "שאפו על השיר. ארוחת ערב עליי. אני מדליק נרות. תגידי מתי". בתגובה, לא ענתה לו. לאחר מכן, החלה "מסכת של

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

התעללות". הנאשם הכניס ראשו לחדרה, מצא אותה בחדרה לבד או במטבח ואמר: "מה עם ארוחת הערב. הנרות דולקים". בשלב מסוים אמרה לו "די עם זה. לא נוח לי". בהמשך לכך, הנאשם הפסיק להציע ארוחת ערב (שם, בעמ' 78 - 79).

195. עוד מסרה ה' בעדותה, כי באחד הימים, הייתה נסערת ויצאה לעשן, הנאשם נעמד על ידה, החל לספר לה סיפור רכילותי והיא אמרה לו "זה מעניין לי את התחת". בהמשך לכך, אמר לה הנאשם "בדיוק על התחת שלך רציתי לדבר. את באה עם טייצ, קשה לעבוד, אני בווה בן, אני מסתכל על התחת שלך כל הזמן". בתגובה אמרה לו, "אל תפנה אליי יותר", "אל תסתכל עליי יותר", "אל תבהה בי", "אל תדבר איתי ואל תיצור קשר עין". לאחר מכן רצה ליוספה ואמרה לה שהיא מתלוננת חודשים על הטרדה מינית ושתגיד לה אם צריך להתלונן או שהיא מדווחת על כך. עוד אמרה לה "שהיא דוחקת אותה לפינה", יוספה צחקה "צחוק מתגלגל" ואמרה "את ניגיה. את תסדרי". לדבריה, יוספה נהגה "להעביר נושא" או לדבר איתה "על החוזק שלה" וההתרשמות היתה שאם תדווח "משהו רע יקרה". בהקשר זה הוסיפה, כי יוספה היה "רודנית", "רעה אל כולם". מכאן, שכאשר ניגשה אליה כמנהלת וכאישה, הביעה חרדות וחששות, ואלו היו תגובותיה, ההתרשמות היתה שאם תתלונן לא יהיה לה מקום עבודה. מכאן ציינה, כי אם היתה זוכה לגיבוי מיוספה, הדבר לא היה נמשך 8 - 9 חודשים, שבמהלכם התלוננה באופן יומיומי (שם, בעמ' 79 - 80). בדיעבד נודע לה בעימות עם הנאשם, כי בכל פעם שהתלוננה ליוספה, היא סיפרה על כך לנאשם (שם, בעמ' 80).

196. ה' הוסיפה ותיארה אירוע נוסף, שאירע במהלך שיחת טלפון עם חברה. לדבריה, בעת שאמרה לחברה "זה מה שאת צריכה", הנאשם נכנס לחדרה, סימן לה תנועה מגונה ואמר "את לא מבינה. זה מה שאת צריכה" וסימן תנועת "דחיפה" עם האגרוף. כן תיארה תחושות הביזוי, ההשפלה והחוצפה שחשה מצדו של הנאשם, ש"ביזה את גופה", נתן לה להרגיש עירומה. בעקבות מקרה זה אמרה לנאשם "תפסיק עם זה", "אל תפנה אליי" אני קרובה "להרוס לך את החיים". גם על מקרה זה דיווחה ליוספה "שהעבירה נושא" (שם, בעמ' 81).

197. ה' הוסיפה, כי במהלך הזמן הרגישה כי היא "מתפרקת מבפנים" ולא הרגישה מספיק חזקה על מנת ללכת ולהתלונן. את חולשתה, בהיותה גרושה המשתכרת שכר נמוך, ניצלו הנאשם ויוספה. לדבריה, ציפתה שיוספה תדווח בהתאם לחובתה החוקית, אולם חששה על מקום עבודתה והיה "גדול עליה" להתלונן למשטרה (שם, בעמ' 81 - 82).

198. עוד מסרה ה', כי בשלב מסוים, התקשרה אליה איילה שמסרה כי היא חייבת עזרה. איילה סיפרה לה שיש לה עובדת בשם א' שהנאשם מטריד מינית. בהמשך לכך, הבינה כי היא "חלק מסדרה", יצרה קשר עם א' וביקשה ממנה פרטים. א' סיפרה לה על אירוע שבו הנאשם חיבק אותה, הציע לה לסגור חוב בתמורה שתבוא עמו לדירה. באותו רגע הבינה ש"תמות נפשי עם פלישתים" וכי אם יוספה לא תפעל, היא עצמה תפעל. לדבריה, כאשר שמעה על מה שאירע עם א' הבינה כי שתקה ולא עשתה דבר למנוע זאת ומכאן שהחליטה לפעול. א' גם ציינה בפניה כי

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

היא מאוד מפוחדת ולא רוצה ללכת לעבודה וביקשה עזרה. לאחר מכן, הלכה ליוספה, סיפרה לה על אודות השיחה ויוספה שאלה "הוצאת את הפרסומים לעיתונים". בהמשך לכך, נכנסה לחדרה, יוספה נכנסה אליה, סגרה את הדלת ואמרה "מה את חושבת שאני צריכה לעשות". בתגובה אמרה "מה שהיית צריכה לעשות בהתחלה. אנחנו חייבות לדווח. את מבינה שאם זה אני ו-א' יש עוד. תדאגי לעצמך. את מנכ"לית חברה". יוספה ביקשה שתדבר עם א' והיא שוחחה עמה וביקשה שתדבר עם יוספה. כן המליצה ליוספה להקליט את השיחה. לאחר מכן, יוספה אמרה לה "שמרתי את השיחה", חזרה לענייני עבודה ולא שוחחה עמה על הנושא. בערב, התכתבה עם יוספה שאמרה "לא פשוט המקרה הזה" ושלחה צילום מסך עם תיקיית שיחות מחוקה (שם, בעמ' 82 – 84).

199. כן ציינה, כי למחרת, הגיעה לעבודה, יוספה לא שוחחה עמה ובערב התקשרה שוב ל-א', שאמרה לה "ביקשו ממני לא לדבר איתך יותר". באותה העת, סברה כי המערכת רוצה לטפל בזה. אולם, בהמשך הבינה כי "הזיזו אותה". יומיים לאחר מכן, ביום חמישי, יוספה בקשה ממנה לחתום על הסכם המעגן את עבודתה בצהרונים, אולם מדובר היה בהסכם שחסר את דרישותיה ויוספה התנערה מסיכומים שהיו בעניין, תוך שהתבססה על דבריו של הנאשם לשלם לה סכומים נמוכים. לפיכך, לא חתמה על ההסכם ולאחר סוף שבוע, קיבלה מכתב כי "עזבה את עבודתה" ו"לא מתפקדת". בהמשך לכך, פנתה לראש העיר שהסכים לקבלה לפגישה, אולם להערכתה, יוספה דיברה עמו קודם לכן ובסופו של דבר, ראש העיר סירב לפגוש אותה. לאחר מכן, יוספה הוסיפה מכתב נוסף ל"תיק האישי" עם "טענות שווא". בהמשך לכך, ביום חמישי שלאחר מכן נדרשה לעזוב את המשרד ו"לקחת את חפציה". לדבריה, "היתה מפורקת", "לא האמינה למה שאירע" ועזבה ב"בושת פנים". בהמשך לכך, ביום ראשון אף האשימה אותה יוספה כי "גנבה ציוד" ו"מחקה חומרים מהמחשב". לאחר מכן כבר לא חזרה לעבודה וגם לא רצתה לחזור. בכל התקופה לא קיבלה תמיכה מאף גורם בחברה ואף "הוחרמה". לאחר מכן נשאלה אם היא מבקשת שימוע ואף "חסמו" את האפשרות כי תפנה לעזרה ליושב ראש ההסתדרות. במהלך השימוע, חשה מושפלת. עוד ציינה, כי בעקבות האירוע לא יצאה מהבית במשך חודשים, פנתה לטיפול פסיכולוגי ופסיכיאטרי ואף הגיעה ל"רופא תעסוקתי" (שם, בעמ' 84 – 86).

200. עוד הוסיפה ה', כי לא הכירה את א' לפני שאיילה הפנתה אותה אליה. במהלך הזמן שחלף, היא ו-א' המשיכו לשוחח ביניהן, שיחות שבמהלכן חיזקה אותה והם הבינו יחדיו, כי מקום העבודה "מתעלל בהן". לדבריה, בתחילה היתה בטוחה בעצמה ורצתה להגן על א' ואמרה לה "שהכל בסדר". אולם, בהמשך חשה "מרוסקת", ו"מפורקת" (שם, בעמ' 87 ו-91).

201. ה' גם ציינה, כי לאחר שעזבה את החברה, שמעה שמועות על בחורות נוספות שנפגעו, לא ידעה את זכויותיה, חששה שאם תתלונן יפגעו בה והייתה בחרדות, ובסופו של דבר, פנתה אחרונה למשטרה לאחר כל המתלוננות הנוספות (שם, בעמ' 88).

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

202. גם כאן יש להתייחס לטענות רבות שהעלו באי כוח הנאשם באשר למהימנותה של ה' ובאשר לאינטרס שלה להעליל עלילה נגד הנאשם.
203. ראשית, לטענה לפיה ה' חברה עם מפקד משטרת רחובות להעליל על הנאשם וכי בשל קשריה עמו קודמה החקירה. אין מחלוקת, כי ה' התנדבה בהנחיית טקסים במשטרה וכי במסגרת זו הכירה את מפקד תחנת משטרת רחובות, באותה תקופה, ושוטרים נוספים. ה' אישרה, כי אכן פנתה למפקד תחנת המשטרה ברחובות קודם להגשת תלונתה. עם זאת, מהימנים עליו דבריה, כי ביקשה לברר עמו את זכויותיה טרם הגשת תלונה וכי מפקד התחנה ייעץ לה להגיש תלונה והפיג את חששותיה באמרו "אני כאן", "אם משהו לא נעשה נכון" (שם, בעמ' 89 - 90). אינני מוצאת פסול בפנייה של אזרח מן השורה לגורמים בכירים במשטרה בבירור זכויות. גם אינני מוצאת פסול בהבעת חשש מהגשת תלונה ומהפגת החשש על ידי נציגי המשטרה. למעשה, זאת ההתנהלות המצופה משוטרים, ובלבד ששוטרים אלו לא ישפיעו בשל כך על מהלך החקירה. למעשה, למעט טענות בעלמא בהקשר זה, לא מצאתי כי הונחה תשתית כלשהי בדבר השפעה פסולה על החקירה, ועל כך עוד אעמוד להלן.
204. גם לטענת באי כוח הנאשם, כי ה' "הפיקה" את האירוע אין כל בסיס וכל שחר. מהימנים עליו דבריה של ה' כי בשלבים הראשונים שבהם א' פנתה אליה, סמכה על כך שיוספה ונציגי העירייה יטפלו בתלונות. יתר על כן, העובדה כי ה' פנתה אחרונה להגיש תלונה במשטרה מלמדת, כי לא היה לה כל עניין להתלונן נגד הנאשם, וכי עשתה כן רק כשגילתה שאין טיפול הולם בפנייתה. למעשה, לו רצתה להעליל עלילה נגד הנאשם, ניתן היה לצפות כי תגיש ראשונה את תלונתה. מכאן, כי פנייתה המאוחרת של ה' למשטרה מלמדת, דווקא, על היעדר האינטרס שלה להעליל עלילה נגד הנאשם. יתר על כן, ה' הדגישה את חששה כי תפוטרי ויבולע לה אם תתלונן נגד הנאשם, וחשש זה אכן התאמת, הלכה למעשה.
205. גם לא מצאתי כל בסיס לטענה כי "התיק נולד" כתוצאה מסכסוך בין ה' ובין יוספה. למעשה, טענה זו אינה מתיישבת עם הסדר הכרונולוגי של הדברים. משמע, כי לטענתה של ה' לאורך כל הדרך דווחה ליוספה על הטרדות מיניות מצדו של הנאשם, אולם רק בעקבות השיחות עם א' והחלטתה לדרוש מיוספה לפעול, החלה יוספה להתלונן על עבודתה. תמיכה לכך ניתן למצוא בעובדה, כי יוספה שלחה את מכתביה באשר לחוסר שביעות הרצון מ-ה' רק לאחר השיחה הראשונית בין ה' ובין א' והדיווח על כך ליוספה. יתר על כן, יוספה אישרה במהלך השימוע שנערך ל-ה', כי ה' אכן פנתה אליה בטענה על הטרדות מיניות, כפי שיפורט להלן. משמע, כי הפנייה של ה' ליוספה בקשר להטרדות מיניות הגיעה לפני העלאת הטענות מצדה של יוספה בדבר חוסר שביעות הרצון מעבודתה של ה'.
- גם כאן יש להדגיש, כי לא נהיר כיצד סכסוך מול יוספה אמור להוביל לעלילת שווא נגד הנאשם, ושוב אין כל היגיון בטענת הנאשם, בהקשר זה. יתר על כן, גם לא נמצא כל קשר בין המעורבות

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- של הנאשם בתנאי השכר של ה' ובין התלונה על ההטרדה המינית. הוויכוח בין ה' ובין יוספה והנאשם על תוספת משכורת נמשך זמן רב ומכאן שאין לו כל קשר לתלונה.
206. בהקשר זה יש להוסיף, כי אין מחלוקת ש-ה' פגשה באקראי את מרה, הממונה על ההטרדות המיניות בעירייה, בחנות, ודווחה לה על הטרדות מצדו של הנאשם. מרה אישרה קיומה של פגישה זו (ת/28), וזאת למרות שהתעוררה מחלוקת אם ה' ספרה לה על הטרדתה שלה או על הטרדתה של א' (ת/25). עם זאת, יש בפנייה של ה' למרה כדי ללמד, כי פעלה בעניין ההטרדות המיניות ולא המתינה עד הגשת התלונה במשטרה.
207. גם לא מצאתי קושי בשותפות של ה' בקבוצה "איילה והלהקה" שעניינה היה בגיבוש המעורבים סביב התלונות נגד הנאשם. בקבוצה היו חברות, בין היתר א' ו-איילה. מהימנים עליו דבריה של ה' שעזבה את הקבוצה, כאשר התברר כי יש שם "דברי השמצה". גם לא מצאתי כל פגם בכך ש-ה' אמרה "אל תדאגי תהיה לו עוד מעט עוד השהייה". ה' מסרה כי לא הקימה את הקבוצה, לא ניהלה אותה וגם לא סגרה אותה ואיננה יודעת מדוע נסגרה אחרי שיצאה ממנה (שם, בעמ' 104 - 105). למעשה, לא מצאתי כל אינדיקציה לפיה ה' היתה פעילה מרכזית בקבוצה זו או שרקמה עלילה נגד הנאשם במסגרת הקבוצה.
208. טענה נוספת של באי כוח הנאשם עניינה בחוסר היכולת של ה' למקם את האירועים במועדים ספציפיים. אכן, בעדותה התקשתה ה' לדייק במועדי האירועים ואף ציינה, כי "לא ניהלה יומן" (שם, בעמ' 103). עם זאת, המדובר בעדות שנמסרה ארבע שנים לאחר האירועים. יתר על כן, כאשר מדובר במסכת של הטרדות ואירועים לאורך תקופה, וכאשר האירועים כולם רחוקים ממועד העדות, לא ניתן לצפות מעדה לדייק במועדים.
209. כאן המקום להתייחס לטענה נוספת ולפיה יש לראות בגרסתה של ה' גרסה מתפתחת ומכאן שאין לייחס לה כל מהימנות. אכן, ה' מסרה ארבע הודעות למשטרה (ת/16 – ת/19). מטבע הדברים, לא כל הודעה זהה לקודמתה וחלק מהדברים עלו רק בהודעותיה המאוחרות. כך למשל, רק בהודעתה האחרונה מיום 6.12.17 תיארה ה' אירוע ובו שוחחה עם חברתה ואמרה "זה מה שאני צריכה" והנאשם ששמע השיחה אמר "זה בדיוק מה שאת צריכה" תוך סימון תנועה מגונה עם ידו (ת/19). אולם, לא התרשמתי, כי די בהעלאת תיאור זה בשלב מאוחר בחקירה כדי ללמד שהדברים אינם מהימנים. הסבריה של ה', כי חלק מהדברים עלו במסגרת טיפול פסיכולוגי ובתקופה זו נזכרה בשלבים בחלק מהדברים, מהימנים והגיוניים (פרוטוקול הדיון, בעמ' 94 – 95). יתר על כן, הואיל ומדובר בהטרדות מיניות לאורך תקופה, ולא באירוע בודד, ניתן להבין את ההיזכרות המאוחרת בחלק מהאירועים.
210. לאור כל האמור, לא מצאתי כל יסוד לשלל הטענות שהעלו באי כוח הנאשם ביחס למהימנותה של ה'. כאן המקום להעיר, כי באי כוח הנאשם אף ניסו לרמוז על מפגש אינטימי בביקור ה' בביתו של הנאשם והנאשם אף טען לקיום יחסי מין עם ה', כפי שיפורט להלן. אולם, גם לטענה זו לא נמצא כל תימוכין, למעט טענות בעלמא שנועדו כל כולן להשחיר את פניה של ה'.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

211. הנה כי כן, הגעתי לכלל מסקנה, כי עדותה של ה' היא עדות מהימנה, קוהרנטית ועקבית, ולא מצאתי בה פרכות או סתירות של ממש. גם לא מצאתי כל אינטרס של העדה להעליל על הנאשם או בסיס לטענות הרבות שהועלו בהקשר זה.
212. לעדותה של ה' נמצא תימוכין של ממש בגרסתה של אורלי.
213. בעדותה מסרה אורלי, כי באחד הימים בהיותה במשרדי החברה העירונית, פגשה אותה ה' ואמרה לה "כל הכבוד" על מה שאמרת בעניין ההטרדות המיניות. כן ציינה ה' "אני לא מתרגשת מזה, כי גם אני חוויתי ממנו הטרדות מיניות". בעקבות זאת, ביקשה כי תפנה ליוספה ותעדכן אותה. עוד הוסיפה, כי חשה צורך להפנות אותה למנהלת, משום הבנתה את החשש לפנות ולהתלונן (שם, בעמ' 116, 121).
214. גם בגרסתה של איילה יש תימוכין לעדותה של ה'.
215. איילה מסרה בעדותה, כי סיפרה ל-ה' שהנאשם הטריד את א' ובתגובה ה' סיפרה לה שגם אותה הטריד הנאשם. לדבריה, פנתה ל-ה' לקבל עצה ועזרה (שם, בעמ' 143). עוד הוסיפה, כי ה' תיארה בפניה שיחה עם מכרה שבמהלכה אמרה למכרה "זה לא מעניין את התחת שלי", והנאשם עבר לידה ואמר לה "התחת שלך מעניין אותי". ה' הוסיפה וציינה בפניה, כי אמרה לנאשם שלא יפנה אליה ולא יתקרב אליה. בשיחה עם ה' הוסיפה, כי אינה מתכוונת לשתוק, ולהבנתה, בעקבות זאת ה' פנתה ליוספה. בשלב זה, איילה עדכנה את שמרית בדבר ההטרדות (שם, בעמ' 128 – 129). עוד ציינה איילה, כי ה' תיארה בפניה מקרה אחד ולא ביקשה ממנה לספר על הדברים למשטרה (שם, בעמ' 137). לדבריה, אין לה קשר חברי עם ה', למעט העובדה כי ילדיהם יצאו במשך תקופה מסוימת (שם, בעמ' 138).
216. איילה אישרה כי בהודעתה במשטרה מיום 2.3.16 לא דווחה על אודות ההתרחשות מול ה'. לדבריה, ריחמה על הנאשם והייתה שמחה לא להגיש תלונה כלל (שם, בעמ' 143).
217. עדותה של איילה מהימנה ומחזקת, גם היא, את גרסתה של ה'. למעשה, לו רצתה איילה לפגוע בנאשם, היתה דווקא מדווחת במשטרה גם על כך שהטריד את ה'. מכאן, שלא זו בלבד שאין בהיעדר הדיווח של איילה במשטרה על ה' כדי לפגוע במהימנותה, אלא שהמסקנה הנובעת ממנה היא כי איילה רצתה להגן על הנאשם ולא להוסיף דבר לחובתו.
218. עתה לעדותה של יוספה באשר לקשר בינה ובין ה'.
219. בעדותה מסרה יוספה, כי הכירה את ה' כרכזת פרסומים בחברה העירונית. בין והנאשם היו קשרי עבודה קרובים והם ישבו בחדרים סמוכים, מול משרדה. עוד הוסיפה, כי לאורך הדרך היו בעיות משמעת וקבלת יחסי מרות מול ה', לרבות התפרצויות זעם. עם זאת, ספגה זאת בשל רגישותה ל-ה', קשייה הכלכליים וחובותיה. עוד ציינה, כי בשנה האחרונה לפני שהועברה מתפקידה הוצע לה לעבוד בצהרונים כספקית תוכן. בשלב זה, ניסו לסגור עמה הסכם ושכר, אולם הדבר לא צלח (שם, בעמ' 139 – 140).

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

220. כן הוסיפה, כי באחד הימים, התנהלה שיחת שכר מול ה' והיא לא הייתה מרוצה ממה שהוצע, עזבה את המקום "בטריקת דלת" ולפיכך, החליטה להעבירה מתפקידה (שס, בעמ' 139 – 140).
221. עוד מסרה יוספה, כי באחת הפעמים, זמן רב לפני ש- ה' הגישה תלונה במשטרה, סיפרה לה כי הנאשם אמר לה ש"יש לה תחת יפה" והיא שאלה אותה אם הוא מטריד אותה וביקשה כי תפנה לממונה או למשטרה. בתגובה אמרה לה ה' "נראה לך? אני בבוקס אחד שוברת לו את האף". לדבריה, כאשר פנתה אליה ה' בעניין א' הוסיפה כי הנאשם הטריד גם אותה ומבקש חיבוקים. בעקבות זאת אמרה ל-ה' כי באפשרותה לפנות לממונה על הטרדות או לגשת למשטרה (שס, בעמ' 140). לדבריה, לא ראתה ב-ה' כמי שהוטרדה מינית וראתה בה "סיפור אחר", כי אינה כפופה לנאשם וביניהם היו "צחוקים ודחוקות". עוד ציינה, כי לא נהיר מדוע ה' לא התלוננה בפני הממונה על הטרדות בעת שהפנתה אותה אליה. יוספה הדגישה, כי למעט המקרים שפירטה לא היו דיווחים נוספים מצדה של ה' במשך חודשים, כטענתה. גם בהליך השימוע ה' ציינה כי אין לה טענה שיוספה לא טיפלה בהטרדות מיניות (שס, בעמ' 143 - 144). עוד הוסיפה, כי ביום האחרון לעבודתה של ה' השמידה את כל החומר שהיה שמור במחשבי העבודה וקרעה תמונות. מכל מקום, סיום עבודתה של ה' לא היה קשור כלל לתלונות על הטרדות אלא להתנהלותה של ה' (שס, בעמ' 145).
222. אכן, ברור מעדותה של יוספה כי לא היתה מרוצה מעבודתה של ה' ואף התגלעו ביניהן מחלוקות במהלך הזמן. בכך יש משום הסבר מסוים בדבר הפערים בין העדויות. עם זאת - וזה העיקר - יוספה עצמה מאשרת, כי ה' תיארה בפניה את האירוע שבו הנאשם אמר לה "יש לך תחת יפה", וזאת בזמן אמת. יוספה גם אישרה, כי ה' אמרה לה שהנאשם מטריד אותה, וזאת קודם להחלטה לסיים את עבודתה של ה'. בה בעת, יוספה הכחישה כי ה' פנתה אליה מספר פעמים בעניין זה. הערכתה של יוספה, כי אין לראות בהתנהלותו של הנאשם הטרדה משום ש-ה' אינה כפופה לנאשם, היא תמוהה, ולכך עוד אדרש בהמשך.
223. למעשה, יש היגיון רב בטענתה של ה', כי יוספה לא אמרה אמת בעניין פניותיה החוזרות אליה, בשל חששה, כי לא טיפלה בתלונות כראוי. ראיה לכך ניתן למצוא בהערכתה של יוספה, כי הפניות של הנאשם אל ה' אינן בגדר הטרדה מינית בשל מעמדה של ה' ויכולתה להתמודד עם הנאשם. גם לכך אדרש בפרק המשפטי.
224. העיד גם יעקב גנון, שהיה באותה העת רכז הספורט בחברה העירונית ברחובות. אולם, לא היה בעדותו דבר שיש בו לתרום לבירור המחלוקות.
225. הנה כי כן, לפי עדותה של ה' שנמצאה מהימנה וקוהרנטית, הנאשם הטריד אותה מינית במשך תקופה. ההטרדות מצדו של הנאשם כללו הערות מיניות, בין היתר לגבי התחת שלה, חיבוק מיני של ה' עד כדי היצמדות אליה, מבטים מיניים, הצעות להיכנס עמה לשירותים, הערות מבזות וכן סימונים מיניים. ה' דרשה מהנאשם פעמים רבות להפסיק להטריד אותה מינית ואף לא לפנות אליה כלל, אולם הוא לא שעה לבקשותיה, ואף הסלים את התנהגותו. בשלב מסוים החל

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- להתנכל לה בשל דרישותיה. ה' דווחה ליוספה מספר פעמים, כי הנאשם מטריד אותה מינית, אולם היא לא עשתה עם הדיווחים דבר. רק לאחר ש-ה' שמעה כי הנאשם מטריד גם את א', דווחה לאיילה על ההטרדות, וזו פנתה בעצמה אל יוספה. רק בשלב זה החל טיפול של החברה העירונית בטענות בדבר הטרדות מיניות מצדו של הנאשם. בסמוך לאחר מכן, הוחלט על הפסקת עבודתה של ה' בחברה העירונית. אין בידי לקבוע ממצא מובהק אם תלונותיה הן שהובילו להפסקת עבודתה, אולם סמיכות הזמנים בין האירועים תמוהה ביותר.
226. לעדותה של ה' נמצאו חיזוקים מרובים, ובעיקר בעדותה של אורלי, אולם גם בעדותה של איילה ולמעשה גם בעדותה של יוספה, אשר אישרה כי ה' פנתה אליה בעניין הערותיו של הנאשם לעניין "התחת שלה".
227. עתה לגרסתו של הנאשם ביחס לאישום החמישי.
228. את עדותו ביחס לאישום החמישי החל הנאשם בטענה, כי ה' "עומדת בראש הקונספירציה". לאחר שנשאל בדבר הטענה, כי "זרק הערות מיניות על התחת שלה" אמר, כי "לא היה קומי לחיבוק". עוד מסר הנאשם, כי היה עם ארבעה בחדר, ו"אפילו משרד" לא היו לו וגם "לא ראה כלום בלי משקפיים". לאחר מכן הוסיף, כי לפני פגישה עם יוספה אמרה ה' "זה מעניין את התחת שלי" והוא בתגובה אמר "מה קשור התחת שלך". לדבריו, גם קיים יחסי מין עם ה' בהיותו גרוש כשנתיים לפני האירועים. באותה תקופה, עדיין עבד בטומשין, ה' הגיעה אליו הביתה עם בגד ים וכתבה לו שיר, והמשטרה אפילו לא בדקה זאת. לדבריו, הוא מתאר את הקשר עם ה' משום שלאחר שפוטרה, קראה לו יוספה ושאלה אותו אם משלמים ל-ה' 150 ₪ בחשבונית או 120 ₪ בתלוש. לאחר שענה 120 ₪ בתלוש, ה' קמה ואמרה "אתם שקרנים אתם תשלמו על זה ויקרה לכם מה שיקרה לכם". לטענתו, למחרת פנתה ה' ללשכת ראש העיר ואמרה שהוא מטריד מינית ומסתירים זאת ואז "החלו לחישות". לאחר מכן יוספה אמרה לו, כי ה' "מכינה עלי תיק". למחרת, ה' "קרעה תמונות וגנבה ציוד" ויוספה אמרה לו שהיא שומרת על ה' שמנסה להאשים אותו בהטרדות מיניות (שם, בעמ' 172).
229. לאחר מכן נשאל הנאשם שוב, בחקירה ראשית, אם ביקש ש-ה' תחבק אותו או אם אמר לה "קומי לחיבוק" וענה "לא. היא באה", והוסיף, כי ה' אמרה ".... אני צריכה עזרה היה לנו עבר משותף משהו ששכבנו והיא החליטה לא לספר" (שם, בעמ' 173).
230. כן נשאל הנאשם בחקירה ראשית לגבי גרסתה של ה' כי הנאשם אמר לה "אני מחכה שתגידי לי מתי להדליק את הנרות", ובתגובה ענה: "היא הוציאה את הדיסק שלה אמרתי לה מברוק ארוחה עליי. שהיה בר מצווה לבן שלי היא כתבה. עשינו חגיגה במשרד היא קראה וזה על אותם זמנים הבן שלי יליד אוקטובר והיא נובמבר היא הקריאה ברכה לבן שלי יש תמונות. היא השתמשה בי כדי לפגוע ביוספה ובחברה העירונית והיא ידועה בזה בקשרים שלה במשטרה שהיא מנחה את הערבים במשטרה ... (שם, בעמ' 173).

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

231. עוד נשאל אם שמע את ה' אומרת בטלפון "זה מה שאני צריכה" וענה "שטויות במיץ עגבניות לא דובר אליה" (שם, בעמ' 173).
232. עוד נשאל אם הציע ל-ה' לבוא איתה לשירותים וענה "בחיים לא" (שם, בעמ' 173).
233. לא מצאתי מקום לייחס לגרסתו של הנאשם גם באשר לאישום החמישי כל מהימנות.
234. ראש וראשונה, גם ביחס לאישום החמישי התחמק הנאשם בעדותו הראשית מלתת את גרסתו באשר לאירועים המיוחסים לו. הנאשם נשאל על המיוחס לו פעם אחר פעם, בחקירה ראשית, תוך הוצגו בפניו כל הגרסאות, ובכל פעם, לא השיב לעניין, כפי שניתן להתרשם מתשובותיו שהובאו לעיל. כך למשל השיב ממושכות – ושלא לעניין כלל – לשאלה אם זרק ל-ה' הערות מיניות על התחת שלה (שם, בעמ' 172). גם בחקירתו הנגדית, כאשר נשאל על כל אירוע ואירוע ש-ה' ייחסה לו ענה "לא היה", "לא קרה", מבלי להוסיף כמעט פרטים כלשהם (שם, בעמ' 188).
235. משמע, כי בדומה לכל יתר האישומים, גם ביחס לאישום החמישי, לא סיפק הנאשם גרסה סדורה כלשהי באשר לאירועים הרבים שייחסה לו ה', וזאת למרות שחלק מהנסיבות כלל לא שנויות במחלוקת של ממש – גם אם לא הטריד אותה מינית במהלך אותם אירועים. מטבע הדברים, ישנו קושי מובנה בנסיבות אלו בייחוס מהימנות לגרסה שכלל לא נמסרה במלואה.
236. בעדותו טען הנאשם לראשונה כי שכב עם ה'. לאחר שהנאשם נשאל מדוע לא ציין זאת בחקירתו הרבות, ענה "לא רלוונטי" (שם, בעמ' 189 - 190). הטענה, כי קיום יחסי מין עם מתלוננת אינה רלוונטית לתלונה בדבר הטרדה מינית תמוהה על פניה ובלתי מהימנה.
237. יתר על כן, הנאשם הכחיש פרטים טריוויאליים והכל במטרה לשוות נופך בלתי מהימן לגרסתה של ה'. כך למשל, הואיל ו-ה' תיארה אירועים שונים שאירעו במשרדו של הנאשם, או בסמוך למשרד, וגם מתלוננות נוספות תיארו אירועים הקשורים במשרדו של הנאשם, טען הנאשם, כבר בכפירתו, כי כלל אין לו משרד. בחקירתו הנגדית עמד תחילה על כך שאין לו משרד ואף מסר כי ישב מחוץ למשרד או ליד השירותים. אולם, בהמשך לאחר שעומת עם הגרסה של שמרית, כי ישבה במשרדו, הנאשם אישר כי אכן ישב במשרד. בה בעת טען, כי זה לא היה משרד אישי שלו אלא משרד של החברה העירונית, וכי הוא חלק את המשרד עם אחרים בשל מצוקת מקום וכי חילקו את המשרד בקירות גבס (שם, בעמ' 172, 174 - 175).
- הנאשם טען למשל, כי אין לו משקפיים, וגם זאת, בהקשר של ההטרדות שנעשו מחוץ למשרדה של ה' (שם, בעמ' 172), והכל על מנת לשלול פרט טריוויאלי, לפיו טענה ה' כי נהג להסתכל עליה. הרושם העולה מגרסתו של הנאשם שכלל לא היה לו משרד, או כי אין לו משקפיים, נועדה כל כולה אך כדי לשוות לגרסת המתלוננות, ובראשן ה', חוסר מהימנות. ההכחשה הגורפת בדבר קיומו של משרד, אין לה כל טעם למעט הצגת ה' כבלתי מהימנה, שהרי אם אין לו משרד, כיצד ייתכן שאירעו האירועים שתיארה ה'? עם זאת, בחקירתו הנגדית כבר התברר, כי היה לנאשם משרד, אלא שחלק אותו עם אחרים, ומכאן, כי קרסה הכחשתו הגורפת.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

238. בה בעת, הנאשם אישר בחקירתו הנגדית בדבריו החלקיים, מספר נסיבות הקשורות בטבורן באירועים המיוחסים באישום החמישי: כך למשל, הנאשם אישר כי היה מפגש בינו ובין ה' בבית הסבתא (שם, בעמ' 186); הנאשם אישר כי אמנם היתה שיחה בינו ובין ה' בהמשך לאמירה שלה כי "זה מעניין את התחת שלה", כפי שטענה ה' (שם, בעמ' 188); הנאשם טען מספר פעמים כי לא חיבק את ה' באירועים הספציפיים המתוארים בכתב האישום, אולם בה בעת, לא הכחיש כי חיבקה בהזדמנויות אחרות (שם, בעמ' 189).

239. יתר על כן, לא מצאתי כל היגיון או בסיס לטענתו של הנאשם, כי ה' היתה חלק מרכזי מהקונספירציה נגדו. ראשית, הנאשם טען מספר פעמים, כי ה' בקשה להתנקם בו ויוספה יחדיו, וזאת משום הבעיות בעבודתה של ה' מול יוספה. עם זאת, לא הסביר כיצד תלונה נגדו בגין ביצוע עבירות מין פוגעת ביוספה, ובפרט כאשר לטענתו יוספה היא היעד של ה'. יתר על כן, בטענה כי ל-ה' היו טענות נגד יוספה וכי בקשה לפגוע בה דרכו, יש כשל בסיסי, שהרי יוספה מאמתת חלק מהעובדות שמחזקות את התלונות, כמו למשל, ש-ה' התלוננה על הנאשם באשר להערה על "התחת" הרבה לפני הגשת התלונות, וכי ערכה בירור מול הנאשם בהקשר זה זמן רב לפני ש-ה' הגישה תלונתה במשטרה.

240. יתר על כן, לו ה' הובילה את הקונספירציה, ניתן היה לצפות, כי היא תגיש את תלונתה ראשונה ולא אחרונה. הנאשם טען, בהקשר זה, כי ה' "השתמשה בהם וראתה שהסיפור שלה לא תופס אז הוסיפה עוד גם את עצמה" (שם, בעמ' 191). גם טענה זו היא, לכל היותר, בגדר משאלת לב של הנאשם - אין לה כל בסיס עובדתי וגם לא היגיון בסיסי, שכן לא נהיר כלל מה "לא תפס" בסיפור של המתלוננות האחרות, ומדוע דווקא בשלב זה החליטה ה' להגיש את תלונתה.

האישום החמישי – האם הוכחו יסודות העבירה?

241. באישום החמישי מיוחסת לנאשם עבירה של הטרדה מינית.

242. מהראיות עולה, כי עלה בידי התביעה להוכיח את כל רכיבי העבירה של הטרדה מינית, כמיוחס באישום החמישי.

243. עדותה של ה' נמצאה מהימנה ונמצאו לה חיזוק בעדותן של אורלי ושל איילה, ולמעשה, באופן חלקי גם בעדותה של יוספה. לעומת זאת, עדותו של הנאשם אינה מהימנה כלל ועיקר.

244. מעשהו של הנאשם מקיים את הרכיבים שבעבירה. הנאשם פנה אל ה' פעם אחר פעם בהתייחסויות המתמקדות במיניותה, וזאת למרות ש-ה' הראתה לנאשם כי אינה מעוניינת בהתייחסויות אלו. ההתייחסויות כללו הערות לגבי התחת של ה', הצעות להצטרף אליה לשירותים, חיבוק מיני עד כדי היצמדות אליה, מבטים מיניים, הערות מבזות וכן סימונים מיניים. ה' דרשה מהנאשם פעמים רבות להפסיק להטריד אותה מינית ואף לא לפנות אליה כלל, אולם הוא לא שעה לבקשותיה, ואף הסלים את התנהגותו. בשלב מסוים החל להתנכל לה בשל דרישותיה. ה' דווחה ליוספה מספר פעמים, כי הנאשם מטריד אותה מינית, אולם היא לא עשתה עם הדיווחים דבר. רק לאחר ש-ה' שמעה כי הנאשם מטריד גם את א', אשר דווחה לאיילה על

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

ההטרדות, וזו פנתה בעצמה אל יוספה, החל טיפול של החברה העירונית בטענות בדבר הטרדות מיניות מצדו של הנאשם. לעדותה של ה' נמצאו חיזוקים מרובים, ובעיקר בעדותה של אורלי, אולם גם בעדותה של איילה ולמעשה גם בעדותה של יוספה, אשר אישרה כי ה' פנתה אליה.

245. אין כל אפשרות שהתנהגותו של הנאשם היא בגדר "פרשנות שגויה" על ידי ה', לאור הצטברות האירועים, האמירות החריגות והקיצוניות מצדו של הנאשם, המלוות בהתנהגות הכוללת חיבוקים, תנועות מכוונות, ואמירות מבזות ומשפילות.

246. גם אין בידי לאמץ הטענה, כי לא ייתכן ש-ה' הוטרדה הואיל ומדובר באישה אסרטיבית שאין סיכוי כי הוטרדה. עבירה של הטרדה מינית אינה מוגבלת לנשים מוחלשות, ותיתכן גם תיתכן הטרדה מינית כלפי אישה אסרטיבית וחזקה. אכן, גם עליו עשתה ה' רושם כאישה חזקה, אולם אין בכך כדי ללמד, כי הנאשם לא הטריד אותה. לא זו אף זו, גם מהימנים עליו דבריה של ה' כי חשה תחילה "חזקה" בכך שענתה לנאשם באסרטיביות, אולם בהמשך חשה חולשה להתלונן. חיזוק לכך יש גם בהקלטת השיחה בין א' ו-ה'. לעניין זה יוער, כי לא מצאתי בשיחה זו כל פרט לחובתה של ה', אלא להיפך. יש בשיחה כדי לבסס את מהימנות גרסתה, כי הנאשם פגע בה (נ/5). אמנם, ה' הפגינה "חוזק" בסיטואציות מסוימות, כמו למשל דבריה כי תפגע בנאשם אם ימשיך להטריד אותה, בה בעת, היתה חלשה מאוד בסיטואציות אחרות. נפש האדם היא עניין מורכב ולא ניתן לצפות מבן אדם להתנהגות עקבית בכל עת. גם אם ה' תיארה עצמה כבעלת כוח ועוצמה במצבים מסוימים, אין בה כלל כדי ללמד כי הנאשם לא הטריד אותה.

247. הפגיעה ב-ה' היתה בשלבים. בעת שהנאשם הטריד אותה, חשה הטרדה קשה ופגיעה, אולם לא היתה מבוהלת. בהמשך, חששה כי תפטר מעבודתה. לאחר מכן, חששה גבר עם קבלת המכתבים, ולבסוף, לאחר שפוטרה בשימוע, "היתה מרוסקת" ונזקקה לטיפול פסיכולוגי. יש בכך כדי ללמד על החרפה בתגובתה שהיא טבעית למצב הדברים.

האישומים - סיכום ביניים

248. לאחר שבחנתי את כלל הראיות בכל אחד ואחד מהאישומים, מצאתי את גרסת המתלוננות מהימנות ואילו את גרסתו של הנאשם כבלתי מהימנה. לכל אחת ואחת מהמתלוננות נמצאו חיזוקים, וביחס לחלק מהמתלוננות ישנם מספר חיזוקים.

249. חיזוק נוסף לכל אחת מעדויות המתלוננות יש בעדויות המתלוננות הנוספות. למעשה, כל המקרים בהם הואשם הנאשם – למעט האישום החמישי - מלמדים על דפוס פעולה, שבמסגרתו היה הנאשם פונה לעובדות זוטורות במצוקה כלכלית, מציע להן עזרה, ובהמשך, מנצל אותן מינית. בה בעת, הנאשם גם התנהל בכוחניות במסגרת תפקידו והטיל פחד על עובדות, כך שהן נמנעו מלהתלונן נגדו. יתר על כן, בחלק גדול מהאישומים מדובר בדפוס פעולה דומה, הכולל תחילה "חיבוקים חבריים", לאחר מכן ניצול תפקידו על מנת לייצר הזדמנויות לשהות עם המתלוננת ביחידות, כניסה למשרד או לכיתה שלא לצורך ממש, על מנת להטרידה או לבצע בה מעשה מגונה.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

250. למעשה, למרות שהתביעה חזרה בה מהאישום השלישי והנאשם זוכה מאישום זה, יש גם משקל לעובדה כי גם עובדת נוספת, ג', דיווחה לאיילה על הטרדות ומעשה מגונה מצדו של הנאשם. לעדות זה יש משקל אך לעצם אמירת הדברים לאיילה ולא מעבר לכך (שם, בעמ' 131). איילה אף עדכנה את יוספה בדבר, כפי שעלה מעדותה ומעדותה של יוספה (שם, בעמ' 131 – 132, 134; ובעמ' 140 – 141).

אכן, לא ניתן להתייחס כלל לתוכן הגרסה שמסרה ג' לאיילה וליוספה, וזאת משום ש-ג' לא העידה בבית המשפט. עם זאת, העובדה, כי היתה פנייה נוספת לאיילה וליוספה מצד מתלוננת נוספת, מהווה חיזוק כללי של הגרסאות הנוספות.

251. גם התנהלות הנאשם כלפי המתלוננות לאחר שדחו אותו דומה ממתלוננת למתלוננת. לפי דפוס הפעולה של הנאשם, ההתנהלות שלו כללה נוקשות קשה כלפי המתלוננות, בעת שלא שיתפו פעולה עם מעשיו. למעשה, הנאשם עצמו הודה, כי היה מנהל נוקשה, אלא שטען שהדבר נדרש על מנת להגן על הילדים. כך או כך, נוקשותו, שאינה שנויה במחלוקת, מלמדת על הטעם לחששן הגדול של המתלוננות להתלונן נגדו.

252. יוספה מסרה בהקשר זה, כי לאחר עזיבתו, הגיעו אליה תלונות על התנהלות משפילה מצדו של הנאשם, יצירת פחד והשפלות, אמירות כמו "קחי את התיק שלך", וכיוצא באלו. כן הוסיפה, כי מיטל כוכבי, אחת מרכזות הצהרון, מסרה כי באחד הימים, הנאשם ריכז את כל הרכזות, לא אפשר לשלוש רכזות לקחת חלק בישיבה, נתן להן להמתין בחוץ משום שראה בפייסבוק כי יצאו לבלות ערב קודם עם מלי, שניהלה את הצהרונים בטומשין. בתום הישיבה נזף בהן. לאחר מכן, קראה לו לשיחה, אמרה לו כי יש לערוך הפרדה בין חיים אישיים למקצועיים, והנאשם לא ידע לעשות הפרדות (שם, בעמ' 141).

253. הנאשם הביא עדת הגנה כדי ללמד על אופיו הטוב. לעניין זה העידה שלי מרין, מטעם הנאשם, כי עבדה בצהרון כרכזת מחליפה, וכי הנאשם היה מנהל מצוין ומקצועי. כן מסרה, כי מעולם לא נתקלה בהתנהלות לא תקינה מצדו של הנאשם (שם, בעמ' 194 – 195). המדובר בעדות שאינה נוגעת כלל לאירועים ומכאן שאין בה כדי ללמד דבר על אודותם.

254. הנה כי כן, הנאשם הטריד את המתלוננות א' ו-ה' וביצע מעשה מגונה במתלוננות ב' ו-ד'.

טענת הקנוניה או הקונספירציה

255. טענתו המרכזית של הנאשם היא שכל המעורבים חברו ל"קנוניה" ו"עלילה" נגדו. למרות שטענתו של הנאשם בדבר "קונספירציה" היא עקבית – נדבכיה של הטענה אינם עקביים כלל ועיקר ואין בהם כל היגיון. למעשה, הנאשם הציג גרסאות שונות בדבר האחראים לעלילה, הגורמים שנטלו בה חלק, וההיגיון שבבסיס העלילה.

256. הנאשם העלה טענתו בדבר קנוניה כבר בחקירתו הראשונה (ת/1). באותה העת טען, כי ה' חברה עם בעליה של חברת טומשין מטעמים פוליטיים וכי טומשין משלם לנשים על מנת שיתלוננו

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- נגדו. בעדותו הוסיף, כי למרות שבאותה העת ה' טרם התלוננה נגדו במשטרה, "כל הסיפור התחיל" מבעיות שהתעוררו בעבודתה של ה' וחוסר שביעות רצון של יוספה מעבודתה ודרישותיה להעלות את המשכורת. לדברי הנאשם, ה' עמדה מאחורי כל התלונות במשטרה. כן הוסיף הנאשם בהקשר זה, כי ה' פנתה לעשרות בנות בקבוצת ווטסאפ ודיווחה על כל הדברים שעשתה וכתבה שהיא "מחפשת אותו". לדבריו, לאחר שפוטרה מהחברה העירונית גם עברה לעבוד בחברת טומשין. לטענתו, חברת טומשין הפסידה כסף רב מהמעבר של הצהרונים לחברה העירונית ומכאן "כל הקונספירציה שעשו לי" (**פרוטוקול הדיון**, בעמ' 168).
257. תחילה טען הנאשם, כי כל התלונות הן קונספירציה להזיזו מתפקידו על ידי טומשין וגורמים פוליטיים והכל בשיתוף פעולה של משטרת רחובות שלא בדקה זאת. לטענת הנאשם, בשלב מסוים החקירה עברה לתחנה אחרת, אולם בהמשך הוחזרה לתחנת רחובות, למרות קשריה של ה' עם מפקד התחנה (**שם**, בעמ' 168).
258. בהמשך טען, כי איילה עבדה בשלושה מבתי הספר והיא שקשרה בין המתלוננות, שהרי ה' חברה טובה של איילה, "היו יושבות בהפסקות" ו"בקבוצת ווטסאפ ... מתאמות גרסאות" (**שם**, בעמ' 178).
259. לאחר מכן חזר וטען, כי מטעם טומשין "חיפשו בחורות ... בכל הנשים של החברה העירוניים" (**שם**, בעמ' 183) וכן הוסיף, אספו דווקא נשים מוחלשות ו"השתמשו בהן" (**שם**, בעמ' 183).
260. די בריבוי הגרסאות בדבר "הקונספירציה" והטעמים לה, כדי לדחותה מכל וכל.
261. לא מצאתי בראיות כל קשר בין כתב האישום ובין חברת טומשין, ולמעשה, הנאשם לא הביא כל ראיה בעניין זה למעט טענות בעלמא. גם לא הובא לעדות טומשין, מנהל החברה, וממילא שלא הוטחו בו הטענות. די בכך על מנת לדחות הטענה בדבר מעורבותו בכתב האישום מכל וכל. במאמר מוסגר יצוין, כי לפני הכרעת הדין גם נטען על ידי הנאשם, כי טומשין נעצר בחשד לפעילות מתוחכמת ומסועפת של מתן שוחד. מיותר לציין, כי גם כאן לא הובאה כל ראיה בתמיכה לטענה, וגם לא ברי הקשר בין חקירה נגד טומשין – ככל שישנה – ובין עובדות כתב האישום או המתלוננות בתיק.
262. הנאשם חזר על טענת הקונספירציה בעדותו ביחס לכל אחת מהמתלוננות וגם ביחס לחלק מהעדות הנוספות. כך טען, כי ה' השפיעה על א' להגיש נגדו עלילה. כן טען, כי ד' היתה חלק מקונספירציה, כאילו פגע ב- 20 ו- 30 בנות. לטענתו, היה "עליהם תקשורת וטוקבקים ואינטרנט" ו"הכל ביד מכוונת" (**שם**, בעמ' 176).
263. גם כשבוחנים את טענת הקונספירציה של הנאשם ביחס לכל מתלוננת ומתלוננת, המסקנה היא כי אין בטענה כל היגיון.
264. כך למשל, אין כל היגיון בטענה, כי א' היא חלק מהקונספירציה, כאשר נהיר שלא רצתה להגיש תלונה והשתתפה עם הגשתה. הנאשם טען בקשר אליה, כי הבטיחו לה כספים (**שם**, בעמ' 170). עם זאת, לא הונחה כל תשתית לטענה עלומה זו. בה בעת, הנאשם טען כי א' רקמה עלילה מחשש

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- כי תפוט. גם לטענה זו לא נמצאה כל תשתית, הואיל ואין סמיכות זמנים בין השימוע שנערך ל-א', שבסופו הוחלט להותירה בעבודה, ובין תלונתה, כעבור זמן רב. גם החלטתה להתפטר לא עולה בקנה אחד עם הטענה, כי רקמה נגד הנאשם עלילה על מנת שלא תפוט. משמע, כי התיזה של הנאשם כי א' המציאה את התלונה על מנת למנוע את פיטוריה, הופרכה הלכה למעשה.
265. גם אין כל היגיון בטענה ש-ב' היתה חלק מקונספירציה. ראשית, לא הונחה תשתית כלשהי בדבר קשר בין ב' ובין מתלוננות אחרות. יתר על כן, ניכר, כי ל-ב' היה קשה מאוד להתלונן נגד הנאשם, נוכח הקשרים החבריים שבין בן זוגה והנאשם וגם היא השתתתה מאוד בהגשת תלונתה.
266. גם לא ייתכן ש-ד' התלוננה על הנאשם אך בהשפעת הקבוצה והפרקליטות, כטענת הנאשם, בעוד שהיא העלתה טענותיה כלפי הנאשם בנוכחות אירית, זמן רב קודם לכן, והנאשם אף אמר לה כי באפשרותה לפנות למשטרה בעניין זה. כאשר הנאשם נשאל בדבר מניעה של ד' להעליל עליו, ענה "אני חושב שיש שאלות שהיו צריכים לשאול אותה. נתתי לך תשובה הכי ניסו לפגוע בי היתה קבוצה היה מניע כספי וזה מה שהיה". לאחר מכן נשאל אם ד' קיבלה כסף וענה שעל המשטרה לבדוק זאת. כאשר נשאל אם גם היא עבדה עם טומשין ענה "יש דברים שעדיין מתגלים" (שם, בעמ' 181). משמע, כי גם באשר ל-ד' מסר מספר גרסאות סותרות בדבר מניעה והכל ללא תימוכין כלשהם.
267. גם לא מצאתי כל בסיס לטענה כי ה' יזמה קנוניה נגד הנאשם. לא הונחה כל תשתית לטענת הנאשם כי ה' עומדת מאחורי כל התלונות. לא הונחה כל תשתית לטענה כי לטומשין היתה מעורבות כלשהי בהגשת התלונות או לקשר בין טומשין למכלול המתלוננות. למעשה, בין רוב רובן של המתלוננות, לא היה קשר כלשהו, למעט הקשר הנקודתי בין ה' ובין א'. יתר על כן, גם אין כל היגיון בטענה כי ה' הסיתה את כל המתלוננות, בעוד שהיא עצמה הגישה תלונה אחרונה, שהרי אם רצתה "להעליל על הנאשם", היתה מגישה תלונתה ראשונה. מכאן, שלמעט טענות בעלמא, לא מצאתי כל בסיס לטענה זו של הנאשם. גם לא מצאתי כל קשר בין בתה של ה', שגם עבדה בצהרונים, ובין הנאשם. כאן המקום להבהיר, כי אמנם היו קשרים נקודתיים בין חלק מהמתלוננות, והכל כמפורט בפרקים הנוגעים לכל אחת מהן. אולם, אין בכך כדי ללמוד בהכרח על "קנוניה".
268. טענה נוספת של הנאשם היא, כי כל המתלוננות שקרו ותיאמו ביניהן גרסאות וכי ה' הובילה אותן משום שרצתה את מקום העבודה שלו. דא עקא, כי לא הונחה תשתית, ולו מינימלית, בדבר קשר בין א' ו-ה' ובין ב', ג' ו-ד'. כל המתלוננות לא עבדו בבית ספר אחד, ולא נהיר כלל כי הכירו אחת את השנייה לפני האירועים. בנסיבות אלו, אין כל סבירות לכך, שאחת מהן תוביל את כל יתר המתלוננות להגיש תלונות שווא.
269. בהקשר זה גם לא נמצא כל בסיס לטענתו של הנאשם כאילו אורלי "נסתה לתפור לו תיק" עוד לפני הגשת התלונות ושיקרה ביחס לאירועים. גם כאן, הנאשם מבסס טענתו על חצאי אמתיות. משמע, להוכחת הטענה כי אולי חברה להעליל עליו מביא הנאשם את העובדה, כי פנתה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

- למתלוננות בקשר אליו. דא עקא, כי אין בפעולות שביצעה אורלי כדי לבסס כלל טענה בדבר עלילה, אלא אך כדי ללמד על רצונה לברר את הדברים כהווייתם.
270. טענה נוספת נוגעת לקונספירציה בראשות איילה, במסגרת קבוצת הווסטאפ "איילה והלהקה". בהקשר זה העידה עדת הגנה, דנה קסנר, שעבדה תחילה כמדריכה ולאחר מכן כרכזת בצהרון. לדבריה, לאחר שעזבה את תפקידה, החלו בקבוצת ווסטאפ של הרכזות לרדת על הנאשם ואשתו ב"הלך רוח של נקמה". הקבוצה גם שינתה שמה מהשם "הלהקה של איילה" או איילה והלהקה ל"עושות סדר בעיר". כן מסרה, כי לא ידעה כיצד להגיב והיא פנתה לנאשם וספרה לו את מה שראתה בקבוצה. לאחר שמישהי כתבה "הקבוצה הזו תסבך אותנו" הקבוצה נסגרה. עוד מסרה, כי הכירה את הנאשם באופן אישי וזכתה לתמיכה מהנאשם, אשר "הציל לה את הנישואין". לדבריה, הנאשם "אדם חם" ונהג לחבקה באופן חברי ועוטף ללא כוונות מיניות (שם, בעמ' 195 – 197). קסנר לא ידעה לומר אם התלונות קדמו להודעות המכפישות או להיפך. עוד הוסיפה, כי לא היתה בקבוצה התייחסות לתלונות עצמן אלא אך הבעת רצון לפגוע בנאשם. לעמדתה, התנהלות הקבוצה לא היתה הגיונית בשל ההתלהמות הקבוצתית. כך למשל נאמר בקבוצה "כי לא יוכל לעבוד", "שאשתו לא תוכל לעבוד ברחובות". מישהי אמרה שעומד להסתיים צו ההגנה נגד הנאשם ומישהי מסרה כי הוציאה צו הגנה. מכאן הסיקה כי "מדובר בקנוניה". בהמשך ציינה כי היא לא יודעת אם אמרה "הקבוצה תפיל אותנו" או "הקבוצה לא טובה עבורנו" (שם, בעמ' 197 – 199).
- ניתן להבין, כי קסנר הוטרדה מהאווירה בקבוצה, אולם אין בעדותה ראייה כלשהי בדבר "קנוניה" אלא אך הערכה שלה בדבר מצב הדברים.
272. איילה אישרה בעדותה כי אמנם היתה קבוצת ווסטאפ בה היו שותפות המתלוננות. איילה לא ידעה מי פתח את הקבוצה ומדוע קראו לה "איילה והלהקה". לדבריה, היו בקבוצה טענות נגד הנאשם ובעיקר שלחו בה את ההודעות לתקשורת. איילה אישרה כי היו שם תכנים נגד הנאשם שהעלו הבנות (שם, בעמ' 150 – 151). באי כוח הנאשם כלל לא חקרו נגדית את איילה בטענה, כי היתה חלק מקונספירציה, ומכאן, שישנו קושי מובנה לקבל גרסת הנאשם באשר לאיילה.
273. לא מצאתי כי יש בחבירה לקבוצת ווסטאפ של מתלוננות בעבירות מין, ואפילו בהבעת רצון לפגוע בנאשם, כדי ללמד על קונספירציה. קורבנות מין רשאיות להיעזר זו בזו לצורך תמיכה נפשית והבנת זכויותיהן. ניתן להבין חבירה של מתלוננות תוך הבעת רצון לפגוע במי שפגע בהן. בתקופה בה אנו מצויים, ניתן למצוא קבוצות רבות מסוג זה, כמו למשל הורים לילדים שנפגעו בגנים, וכיוצא באלו. אולם, וזה העיקר, לא ניתן לראות בקבוצה של תמיכה חברתית בין מתלוננים, ואפילו בקבוצה מתלהמת שיש בה עידוד להגשת תלונות, כדי ללמד על חבירה להעליל עלילה נגד הנאשם.

מחדלים ופגמים חקירה

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

274. כאן המקום להתייחס לטענות באי כוח הנאשם בדבר מחדלים ופגמים בחקירה, וזאת מעבר לטענה המרכזית בדבר קונספירציה.

275. טענת באי כוח הנאשם, כי החקירה הועברה מתחנת רחובות בשל ניגוד עניינים בקשרים של מפקד תחנת רחובות –

לא מצאתי כל תשתית עובדתית לטענה בדבר השפעה של ניגוד עניינים בו היה מצוי מפקד תחנת רחובות על החקירה בתיק. ראשית, לא הונחה תשתית כלשהי לפיה מפקד תחנת רחובות היה מעורב בחקירה. אכן, ה' העידה על פנייתה למפקד תחנת רחובות על מנת להתייעץ עמו לפני הגשת התלונה. אולם, כבר עמדתי על כך, כי מדובר בפנייה לגיטימית. לא מצאתי בתיק כל התייחסות למעורבות נוספת של מפקד תחנת רחובות בחקירה. יתר על כן, החקירה מבוססת על גביית הודעות ואף לא נהיר מהן טענות הנאשם, בהקשר זה.

באי כוח הנאשם טענו, כי התיק הועבר מתחנת המשטרה רחובות, בשל ניגוד העניינים, וגם לטענה זו לא מצאתי כל תשתית עובדתית.

החוקרת דנית דמארי, אשר ניהלה את החקירה בתיק, נשאלה בחקירה הנגדית על העברת התיק מתחנת המשטרה ברחובות. לדבריה, החקירה בתיק התחילה משיחה עם מפקד תחנת רחובות, יעקב ברמן, והחקירה התנהלה באינטנסיביות, במידיות ותוך איתור הקורבנות השונים וזימון בהתאם להתפתחויות (שם, בעמ' 154 – 155). בחקירתה הנגדית הוסיפה כי ייתכן שיוספה נחקרה בחקירות הונאה מרכז, אולם היא אינה יודעת מדוע וגם לא היתה אחראית לכך. להערכתה, ייתכן שחקירתה של יוספה נערכה בחקירות מרכז בשל היכרות שלה עם שוטרים מתחנת רחובות, אולם החקירה המשיכה בתחנת רחובות ולא הועברה לתחנת משטרה אחרת (שם, בעמ' 156 – 157). לא מצאתי כל טעם שלא לאמץ עדות זו, וכפי שכבר הובהר, לא הונחה כל תשתית בדבר השפעת מניעים פסולים על החקירה. למעשה, אם אכן הועברה חקירתה של יוספה לתחנה אחרת בשל היכרות, יש בכך כדי ללמד דווקא על שמירת טוהר המידות. יתר על כן, לא הונחה תשתית ראייתית כלשהי לפיה הועברה החקירה מתחנת המשטרה ברחובות בשל ניגוד עניינים, וגם כאן, שוב, נטענו טענות בעלמא ללא בסיס כלשהו בראיות.

276. טענת באי כוח הנאשם, כי לא נתפס הטלפון של א' ולא תועדו כל קבצי השיחות ותפישתם –

אכן, יש ממש בטענה, כי היה מקום לשמור את כל קבצי השיחות בין א' ובין ה' וכן לנסות לאתר במכשיר הטלפון של א' שיחות עם הנאשם. כן היה מקום לתעד את כל הליך התפיסה. יתר על כן, ייתכן כי היה באלו כדי לשפוך אור נוסף על הראיות. עם זאת, אין מדובר בראיות מהותיות ואין במחדל החקירתי כדי להשליך על תוצאות התיק. בסופו של דבר, המסקנות בתיק מבוססות בעיקרן על הערכת מהימנותה של א', מתוך מכלול הראיות, ובהן עדותה וחיזוקים רבים שנמצאו לה, ולא השכנעתי כי בשיחות נוספות היה כדי לשנות את התמונה הראייתית בתיק.

סיכום וסוף דבר

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

277. הנה כי כן, עלה בידי התביעה להוכיח את כל אחד ואחד מהאישומים שיוחסו לנאשם בכתב האישום, למעט האישום השלישי. כל העבירות בוצעו עת שימש הנאשם כמנהל הצהרונים בחברה העירונית ברחובות, תוך ניצול כוחו ומעמדו בחברה.
278. עלה בידי התביעה להוכיח, כי הנאשם הטריד מינית את א', כמיוחס בכתב האישום. הוכח כי הנאשם פנה ל-א', ששימשה כמדריכה בצהרון, בעל כורחה, תוך התייחסות ל-א' כאל אובייקט מיני וכמושא לניצול מיני. ההטרדה המינית של הנאשם כלפי א' באה לידי ביטוי במגוון התנהגויות. היא כללה ליטוף ידה ולחייה של א' בחדר סגור, הצעה לבוא עמו לדירתו, והכל תוך אמירות כי הוא יכול להסדיר את חובה. היא כללה גם כניסה עם א' לכיתה, ליטוף ידה של א', אמירה כי היא יפה, ושוב הכל תוך אזכור החוב ויכולתו של הנאשם לסייע לה.
279. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של הטרדה מינית כמיוחס באישום הראשון.
280. עלה בידי התביעה להוכיח, כי הנאשם ביצע ב-ב', עת שימשה כמדריכה בצהרון, מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, כמיוחס בכתב האישום. הוכח כי הנאשם הגיע לבית הספר בו עבדה ב', נכנס עמה לכיתה וחיבק אותה באופן מיני זמן ממושך, כך שחשה את החזה שלו ואת איבר המין שלו, והכל לשם גירוי או סיפוק מיניים.
281. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, כמיוחס באישום השני.
282. עלה בידי התביעה להוכיח, כי הנאשם ביצע ב-ד', עת עבדה בצהרון, מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, כמיוחס לו בכתב האישום. הוכח כי הנאשם הגיע באופן תכוף לצהרון בו ד' עבדה וחיבק אותה. באחת הפעמים, הנאשם חיבק את ד', הכניס את ידיו מתחת לחולצה שלה, תוך שהוציא את החולצה מהמכנסיים, כיוון יד לחזה של ד' ויד שנייה לכיוון המכנסיים שלה מתחת למכנסיים. במועד נוסף, הגיע הנאשם לצהרון, נכנס אחרי ד' לשירותים, התקרב אליה בצורה מאיימת, נצמד אליה תוך כדי שיחה, כשהיא צועדת אחורה עד שנצמדה לקיר.
283. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של מעשה מגונה תוך ניצול יחסי מרות, כמיוחס באישום הרביעי.
284. עלה בידי התביעה להוכיח כי הנאשם הטריד מינית את ה' כמיוחס בכתב האישום.
285. הוכח כי הנאשם פנה אל ה' פעם אחר פעם בהתייחסויות המתמקדות במיניותה, וזאת למרות ש-ה' הראתה לנאשם כי אינה מעוניינת בהתייחסויות אלו. ההתייחסויות כללו הערות לגבי התחת של ה', הצעות להצטרף אליה לשירותים, חיבוק מיני עד כדי היצמדות אליה, מבטים מיניים, הערות מבזות וכן סימונים מיניים. ה' דרשה מהנאשם פעמים רבות להפסיק להטריד אותה מינית ואף לא לפנות אליה כלל, אולם הוא לא שעה לבקשותיה, ואף הסלים את התנהגותו. בשלב מסוים החל להתנכל לה בשל דרישותיה.
286. מכאן, שאני מרשיעה את הנאשם בעבירה של הטרדה מינית, כמיוחס באישום החמישי.

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 18-01-24112 פרקליטות מחוז מרכז נ' נוטמן

287. ג' סירבה להתייצב לעדות והתביעה חזרה בה מהאישום השלישי. מכאן, כי אני מזכה את הנאשם מהעבירה של מעשה מגונה שיוחסה לו באישום השלישי.

ניתנה היום, כ"ד אלול תש"פ, 13 ספטמבר 2020, במעמד הצדדים

אפרת פינק, שופטת, סגנית הנשיאה